

د پسرلي موسم و. هر څه خوشاله او روښانه ښکارېدل، شنه باغونه، لوی غرونه، څړي دښتي، پراخي کروندې شنې اود سپینو غوټیو څخه ډکې وني، ښایسته او له خونده ډکې ښکاریدې، هر پلو د مرغیو اوازونه اوریدل کیدل چې تابه ویل کاشکي تل داسي موسم وای.

زه به چې ماښین له کوره راووتم تر ماښامه به په شنو دښتو کې ګرځېدم او د کایناتو څه به مې خوندونه اخستل، د خدای (ج) قدرتونو ته به حیران تللی وم. یوه ورځ ماښام ډیر ناوخته وو چې کورته راغلم، ګورم چې د کور ومخ ته یو موټر ولاړ دی. ورته ومي کتل چې زموږ ګاونډی شیرگل دی. ما سلام ور واچوی، دوی هم زما سلام علیک کړ، وروسته مې پوښتنه ځنې وکړه چې خیر خو دی؟

شیرگل راته وویل:

مورکۍ مې ناروغه ده اوس یې ډاکټر ته بیایم.

ما ورته وویل:

ولي څه په وسول، ډیره خوبه نه وي په تکلیف؟

شیرگل راته وویل:

مخکي هم یوڅه مریضه وه، خونن یوه حمله ورباندې

راغله، بیسده سوه او سخته تبه یې وسوه.

ما ورته وویل:

ولي دي مخکي دوا نه په کول، هله ژرسه چې ډاکټر ته یې

بوزو.

شیرگل راته وویل:

Ketabton.com

مننه زه يې بيايم تانه په تکليفه وم .

زه ورته ټينګ سوم چي يا زه هم حتماً درسره ځم، د شپږ ګل مور کی مو، چي مابه ورته شين خالی خاله ويل په موټر کي سپره کړه او شفاخاني ته موبوتله . هلته يو ډاکتر شين خالی خاله معاینه کړه دوايې ورکړه او مونږ ته يې وويل چي دومره مريضې يې نه ده يوڅه کمزورې سوې ده . انشاءالله له دې دوا سره به جوړه سي ، تاسي کولای سي چي کورته يې بيرته بوزی ، موږ هم شين خالی خاله له شفاخاني څه بيرته کورته راوسته ، په لاره کي شين خالی خاله راته وويل :

زويه ته ناحقه راسره په تکليف سوې ؟

ما ورته وويل :

چي بيخي نه يم په تکليف سوی ، ته خومي خپله خاله يې ولي داسي راته وايې .

شين خالی خاله هم دعا راته وکړه چي خدای دي کاميابه لره ، دوی خپل کور ته ولاړل زه هم خپل کورته راغلم کور ته چي راغلم مور مي پوښتنه راڅخه وکړه :

څو مره ډېر وځنډې دې چيري تللی وې ؟

ما ورته وويل :

شين خالی خاله مريضه وه له هغې سره روغتون ته تللی وم ، ځکه راباندي ناوخته سو .

ماته مي مور بيا وويل :

ولي څه په سوي وه ؟

ما ورته وويل :

د تشويش خبره نه ده ، ډاکتر ورته وويل چي يوازي کمزورې سوې ده ، نوره کمه خبره نه وه ، کيدای سي چي سهارته به ښه سي .

مورمي ماته ډوډۍ ساتلې وه ډوډۍ مي و خوږه چای مي هم
وڅښلې لمونځ مي وکی وروسته نو بيده سوم سهار وختي
راکښېنستم، ترلمانځه وروسته د شیر گل کورته راغلم او شين خالی
خاله هم راغله، ماته يې وويل:

چي زويه زه خو جوړه سومه .

ما ورته وويل:

ښه سو چي جوړه سوې، زه هم ستا پوښتني ته راغلم چي
شين خالی خاله به څنگه سوې وي، جوړه سوې به وي که يا، چي ته مي
جوړه وليدې خوشحاله سوم.

شين خالی خاله هم خوشحاله سوه او راته وه يې ويل:

خدای دي د يو ښه کوزدې خاوند کړه چي زما دي پوښتنه
وکړه، ماښام هم راسره په تکليف سوې کور دي ودان. ماته چي شين
خالی خاله دکوزدی نوم رواخيستی، نو د کوزدې نوم ډير ښه خوند
راکی، او په زړه کي مي وويل:

چي کاشکي د کوزدې خاوند سوی وای، نو د شیر گل سره
مي د سهار چای هم وڅښلې او ځني را رخصت سوم.

کورته راغلم له ځانه سره چورت وهم چي اوس خو ځوان
سوي يې بايد چي دکوزدې غم وخورې، نو مي له ځان سره دا تصميم
وښوی چي بايد کوزده وکړم. نو د ځوانۍ زړه دې چي هر څوک راته وايي
د پلاني ښه لور ده نو ما به له ځانه سره ويل چي داغه به زه کوم، اخير ته
مي د نظر جان اکا لور په دې خاطر چي د هغې صفتونه ترنورو ډېر کيدل
او دښايست ساري يې نه وو انتخاب کړه، ما ويل که يې را کوله نوله دې
سره به واده کوم. اوس نو په دې چورتو کي غرق يم چي خپل کور خونه
سې ويلای چي د نظر بابا لور به راته کوی، يا زه هغه نجلی کوم ځکه

شرمېږم او خپل شرم راته دا جاپز نه گنل چي ورته ووايم، حيران وم چي
 څه به كوم تر څو مي دا فيصله له ځان سره وکړه چي شرم به شاته كوم
 اول به شين خالي خاله ته ووايم که يې همکاري راسره وکړه خويښي به
 ښه وي ، خير په ډير کم جرت سره د شين خالي خاله کورته ورغلم
 هغې ته مي وويل:

چي خاله زه يوه خبره درته كوم خو چي خپل زوی شپږگل
 ته به لاهم نه وايي.

شين خالي خاله راته وويل:

چي دا څنگه پته خبره ده چي شپږگل به لاهم نه په خبروم ؟
 ما ورته وويل :

چي هو هغه به هم نه خبروي ځکه ډيره مخصوصه خبره ده .

شين خالي خاله راته وويل:

صحيح ده راته ووايه چي هره خبره وي زه يې منم او هيچاته

نه ووايم.

ما ورته اول دنظر جان اکا کور و ښودی، پيامي د نظر جان اکا

لور ور و ښوده، چي هغه مي خوښه کړې ده ، هغه به څنگه د ځان
 کړم، خپل کور خو چاته نه سم ويلاي ، حيران يم چي څه وکړم خو ته به
 په دغه کار کي مرسته راسره کوي.

شين خالي خاله راته وويل:

ښه دا خبره ده ، داسي ووايه چي مين سوی يې؟

ما چي ويل څه به راته وايي دا خو ډير اسانه کاردی ، اوس ته

راته ووايه په مرکه ورسم که څه وکړم ؟

ما ورته وويل:

چي هو ورسه چي دوی څه درته وايي.

شین خالی خاله راته وویل:

چي زما خو داسي خوبه ده چي اول يې لور و وينم وروسته
 به مرکه ورته وکړو، کيدای سي تاته چا ويلي وي خوبنايسته نه وي .
 ما ورته وویل:

چي زه نور نه په پوهېږم ، ته پوه سه اوکار دي ، خو دومره
 درته وایم که دي دا کار سرته ورسوی ډیره غټه شريني به درکړم .
 شین خالی خاله راته وویل:

چي ته خومي لکه زوی داسي يې ستاخه شريني واخلم .
 ما ورته وویل:

چي که داسي وي نو بيا بيخي بڼه ده .
 شین خالی خاله راته وویل:

ته دا خبري پرېږده اصلي خبري به را واخلو زه به نن ماپښين
 ورسم او تا ته به سبا ټول معلومات درکړم ، دا کارنو اوس ماته
 پرېږده، زما سره ته ډېر ستړی سوې چي روغتون ته دي بوتلم، زه به هم
 دغومره ستاپه کار کي ځان ستړی کوم .

نو مي شین خالی خاله ته کار وړ وسپاری او ځني را رخصت
 سوم ، زړه مي ډير درېدی چي څنگه به سي دا کار به سره ورسیري که
 یا، بس توکل په خدای مي وویل چي خدای خو مهربانه دی گوندي سره
 ورسېږي، خير دا دی سبا سو ورغلم د شین خالی خاله کورته . شیرگل
 له کوره راووتی او راته و یې ویل:

په خير راسې راځه کورته ولي ولاړ یې ؟
 ما ورته وویل:

چي ستامور کی مي په کار ده .
 شیرگل خپلې مورته ور ږغ کړل او ماته يې وویل :

زە ځمه يو ځای کار لرم مورکي راځي. شیرگل ته مي
 رخصت ورکړ شين خالي خاله هم راغله او راته وپي وويل:
 چي زويه ښه ځای خو دي انتخاب کړی دی، ډیره ښایسته
 نجلۍ وه ته غم مه کوه ډیر ژر به ستا سي. دا خبره چي يې را ته وکړه
 ډیر خوشاله سوم ما ورته وويل:
 څه دي وکړه حال راکه.
 شين خالي خاله راته وويل:

چي زه پرون ماښين دهنوی کورته ورغلم، هلته مي يوه
 ښایسته نجلۍ وليده او ورته ومي ويل زه له يوه ليري ځايه راغلې يم
 ډیره سترې سوې يم، که دي يو گيلاس يخي اوبه را کړې ثواب به دي
 سي. دغه نجلۍ کوم چي تا انتخاب کړې وه ماته يې اوبه راوړلې، ما
 پوښتنه ځني وکړه چه کور مونور څوک سته؟ نو دې راته وويل:
 چي يانن زه يواځي يم او مور مي يوځای تللې ده کيدای سي
 وروسته راسي.

ما ورته وويل:
 چي نوري خوندي هم لرې؟
 دې راته وويل:
 چي يا په کور کي يوه زه يم، يو مي پلار دی او يوه مي مور ده.
 ما ورته وويل:
 داغه تاسي دري تنه په کور کي اوسېږي نور څوک نسته؟
 دې راته وويل:
 چي هو موږ په کور کي داغه درې تنه اوسېږو.
 ما ورته وويل:
 کولای سم له تايو څو پوښتني وکړم او ته ځواب راکړې؟

دې راته وويل:

ولي نه سل پوښتني خو وکړه .

ما ورته وويل:

نوم دي څه شي دی؟

دې راته وويل:

زرغونه.

ما چي د شين خالي خاله له خولې دا نوم وا ورېدي و لږ زېدم

چي نوم يې لا ښايسته دی دا به څومره ښايسته وي نو ورته غوږ سوم ما

ورته وويل:

ښه نور.

شين خالي خاله راته ويل ته لکه چي اوس لاپه چورته کي

ډوب سوې .

ما ورته وويل:

يا ته کيسه کوه تاته مي غوږ نيولی .

شين خالي خاله وويل:

بيا مي پوښتنه ځني وکړه ښه زرغونې جانې واده دي کړی

دی که يا؟

زرغونې وويل:

واده! تراوسه مي کوزده لاهم نه ده سوې .

ما ورته وويل:

ولي يې نه کوې؟

زرغونې وويل:

وبه يي کړم تر اوسه څومي عمر هم لږدی او بل داسي زماپه

خوښه څوک هم نه دی راته پيدا سوی .

ما ورته وويل:

که پيدا سو بيا خوبه يې کوې؟

زرغونې وويل:

ولي نه ژوند بې واده څه خوند کوي او چي زما په زړه وي

بياخويي بيخي کوم.

ما ورته وويل:

که داسي وي نو زه راغلې په همدې خاطر يم ته مي ور

وښودې او ستاسو کور، چي ډيره ښه کورنۍ ده ښه خلک دي ښه ځای

دی اوستاسو سره يې زړه دی چي دوستي وکړي.

زرغونې راته وويل:

خاله داڅنگه کيسې کوې زه خودرڅه شرميرم هم، خيردا

چي ته وايې نو هغه څنگه ځوان دی او کمال لري نې لري؟

ما ورته وويل:

ډير ښايسته ځوان دی دومره ښايسته چي تر تا ډير

ښايسته، کاريگرهم دی او دښه کمال خاوند هم چي ته وائي هغه خوی

پکښې کي دی، چي ستا هر کمال خوښ وي هغه کمال پکښې دی، نور

نوته څه غواړې.

زرغونې وويل:

که داسي وي څنگه به هغه ووينم.

زه ورته حيرانه سوم او پوښتنه مي ځني وکړه چي ورسره

ليدلای سې؟

زرغونې وويل:

چي وو ولي نسّم ورسره ليدلی ته دومره حيرانه ولي شوې.

ما ورته وويل:

کوربه درته اجازه درکړي چي له هغه سره وويني .
 زرغونې وويل :
 ولي نه د يو ساعت لپاره خو اجازه راکوي يو بهانه نه يو بهانه
 به ورته وکړم اوله هغه سره به ووينم .
 ما ورته وويل :
 چي دا خوييخي صحي ده زه له هغه سره خبري کوم چي هغه
 څه وايي اوس ماته اجازه راکړه زه ځمه سبا انشاءالله درته راځمه .
 زرغونې وويل :
 دومره ډير وخت تيروي ، يوڅه خوژر راسه .
 ما ورته وويل :
 زه کونښن کوم چي ډير ژر راسمه کني سبا خوييخي راځمه .
 نو زرغونې رخصت راکړ او راغلمه کورته ستاسو کره درغلم
 ته نه وې ، اوس نو ته په دې کي څه وايي ورسره ويني ، نه ويني څه
 ورسره کوي .
 ما ته چي کله شين خالي خاله دا خبري وکړې لاسونه مي
 ورمچ کړل او ورته ومي ويل چي ولي نه ورسره وينم چيري به ورسره
 ووينم ، تر څو زوړ ميدان مي په نظر کي راغی ، چي په زاړه ميدان کي به
 سره ووينو ځکه زوړ ميدان مشهوره ميدان وو اوهرچا پېژندی هلته
 هيڅوک هم نه وي ، هلته خوراتللی سي .
 شين خالي خاله راته وويل :
 هغه ځای زما هم درسره خوښ دی زه به نن ورسم د سبا
 لپاره به هغه ځاي ورو ښيم چي هلته راسي .
 ما ورته وويل :

سبا دسهار نهه بجې ور و ښيه صحي وخت دی ، شين خالی
خاله وويل:

بيخي صحي ده زه هم همداسي ورته وایم. لکه چي کارمي
درته سم کی زويه.

ما ورته وويل:

ډيره مننه زه دي وگتلم زما څومره وار ورته خطا وو، تا
څومره اسانه کی ستا شريني پر ما پور ده.
شين خالی خاله راته وويل:

دا خو بيخي اسانه کار وو، هسي ته ورته وار خطا وې. له شين
خالی خاله څخه رخصت سوم او د سبا د نهو بجو په انتظار وم چي
زرغونه جانه به راځي، نوم مي هم زده کی په دغه ورځ ماځيگر وو چي
کور ته راغلم، او شين خالی خاله هم زموږ په کور کي ناسته وه .

سترې مه سې مي ورسره وکړه . او په اشارو يې و پوهولم چي
هغه کار سرته ورسيدی سبا به هغه ځای ته ورسې .

ډېر خوشاله سوم چي کله به سهار سي، خير شپه سوه او دا
شپه راباندي دومره اوږده سوه لکه پوره يو کال ، په هيڅ رقم نه تېرېده
چورتونه مي وهل چي داسي به کوې، داسي به کوې ، دابه کوې ، دابه
ورته وايې ، دابه نه ورته وايې زر رقمه پلان جوړ کړم بيرته راڅخه
خراب سي څه وڅه وکړم خوييا هم په هيڅ رقم شپه نه تيريري، شپه نه
وه يو کال و چي تير سو، سهار نهه بجې به لانه وې زه زاړه ميدان ته
ولاړمه او د زرغونې انتظار مي کوی يوې خوا او بلي خوا گورم ترڅو په
يوه شنه چادري کي مي يوه ښځه تر سترگو سوه چي زماو طرف ته
راروانه وه ډير خوشحاله سوم ما له ځان سره وويل که وه داغه به وي.
رښتيا هم هغه خپله زرغونه وه اوراغله زما خواته ، کله چي را ورسېده

نوزه داسي رېږدېدم داسي رېږدېدم لکه د ملاریا تبي چي نیولی
وم، بیخي مي ځان نسوکنترولولای، تر هغه وخته مي لیدلې هم نه وه مگر
ډیر رېږدېدم کله چي ښه رانیږدې سوه او زما له څنگه سره ودریده نو
لږ مي رېږدېدل ارام سول، ما سلام نسوای ور اچولای، لومړی زرغونې
سلام راواچاوه. مایې سلام علیک کړ او ورته و می وویل:

په خیر راغلي؟

زرغونې وویل:

خیر دی په نصیب سه په خیر راغلم.

ما ورته وویل:

کور دي څه بهانه وکړه؟

زرغونې وویل:

بهانه پرېږده دا دې درته راغلمه راغونښتې دي وم. ما ورته

وویل:

ښه سو چي راغلي نو بوغره دي له مخه نه ایسته کوي داغسي

په پټ مخ خبري راسره کوي؟

زرغونې وویل:

خومره بې صبره یې دا دی اوس به یې ایسته کړم چي ته

خوشاله سي.

زرغونې چي له مخه بوغره ليري کړه ما یې چي مخ ته

وکتل، داسي مخ یې وه لکه تازه چي غوټی گل سوې وي، داسي ښایست

الله(ج) ورکړی وو، چي زه یې د مخ جلوي ته حیران تللی وم چي خومره

ښایسته ده او کوم چا چي ماته ده دې په باره کي صفت کړی وو، له هغه

نه هم ډیره ښایسته ده، زه ده دې دښایست په چورت کي ورک سوم،

داسي وم لکه په خوب کي چي يوڅوک وينم، يا کوم ښايسته تصوير ته
چي گورم، زه لا د دې ښايست ته حيران وم، چي زرغونې راته وويل:
که داغسي راته گوري نو وخت خوبه زما په ليدلو تېرسي، ښه
څنگه يې څه حال دي دې زما عاشقه؟

ما ورته وويل:

چي حال مي مخکي له دېنه ښه وو، مگر پس له دينه زما حال
نور ښه مه غواړه زه دي په درياب کي غرق کړم، او ته وايې څه حال دي
دې دغه مي حال سو ستا په لومړي ليدلو باندي چي ته يې ويني څنگه
حال مي دی ته مي ويني ښه دي که بد؟

زرغونې وويل:

بد حال دي خدای نه درباندي راولي ښه حال دي دې.

ما ورته وويل:

ښه او بد حال مي اوس ستا په لاس دی ما دي صفت له خلکو
اوريدلی وو چي تر تا ښايسته په دا کلي کي نسته، تر تا ښايسته خو په
دې کلي کې نه بلکي په دنيا کي نسته.

زرغونې وويل:

مسخري مه راسره کوه ته برعکس خبري کوي تر ما بدرنگه
په دنيا کي نسته، او ته وايې چي ښايسته يم.

ما ورته وويل:

داسي مه وايه اخير زما په خاطر خو مه وايه، څه درته ووايم د
ميني او محبت خبري وې چي نه خلاصيدې ډير وخت مو په خبرو تير
کې، اخير ته زرغونې وويل:

زه اوس ځمه ډير ناوخته سو سبا به بيا همدلته سره وينو.

ما ورته وويل: دومره ژر ځي يو څه وخت خو لا پاته سه.

زرغونې وويل:

ډير وخت تير سو هسي تاته نه معلوميري، پخواني خلک
وايي چي اوگره په تلوارنه سپري او ته دومره تلوار کوي وايي چي
دومره ژرځي. ما ورته وويل:

چي ځي نو په مخه دي ښه سه سبا به پر همدغه وخت دواړه
دلته راځو خو چي هير دي نسي.

زرغونې وويل:

هو دا صحي وخت دی نه مي هيريږي بېرېره مه راځمه.

ما هم ورسره خوښه کړه او سره رخصت سوو، زه چي کورته
راغلم، چي هرشي ته گورم زرغونه راته پکي معلوميري، په هرشي کي
راته د دې خندا، د دې خبري د دې ښکلا ښکاري، لنډه دا چي زرغونه
مي په سترگو سترگو کي وه، دغه ورځ او شپه مي ټوله له دې سره په
چورتونو کي تيره کړه، خوب خو مي بيخي کړی نه دی او د سبا راتلو په
انتظار ومه چي ژر سهار سي او زرغونه ووينم چي لږ کرار راته حاصل
سي، خوشهار سو او اته بجې سولې له کوره مي حرکت را وکی او زاړه
ميدان ته راغلم هلته انتظار ومه له ځانه سره مي ويل چي نن به ورته څه
وايم څه به نه وايم، داسي نه وي يوه خبره مي ترخولې و وزي او راڅخه
خوابدې سي، بيا به ټول عمر پر اورگرځمه او س خو مو سره ليدلي هم
دي، خير دغه چورتونه دي وهم يې چي زرغونه راغله، اوزه بيخي په
خبر سوې هم نه وم، سلام يې روا چوی او بوغره يې له مخه ليري کړه، ما
يې سلام ته عليک و وايه اودا وارمي په لاس سترې مسې ورسره
وکړه، ما چي يې لاس په لاس کي ونيوی دومره خوشاله سوم ما ويل له
ډيري خوشالي نه مي زړه ونه دريري ښه پوښتنه مي ورسره وکړه او دې

هم راسره ښه خبرې وکړې . بيا مو د ميني خبرې شروع کړې په اخير
کې زرغونې راته وويل :
سبا شپې ته مي زموږ کره ميلمه يې او ميلمه هم خاص زما
يې .

ما ورته وويل :
کور لکه چي څوک نسته چي ميلمه کوې مي که څنگه ؟ او
ميلمستيا به زه درته کوم ته يې څنگه راته کوې .
زرغونې وويل :
اول ما درته ويلي دي زما ميلمستيا وخوره وروسته زه
ستاميلمستيا خورم ، او کور مي هم پلار سته هم مي مور .
ما ورته وويل :

دومره ژر راته خواشېنې سوې په هغوی مي لکه چي وژنې ، او
هغوی به بيا تا ته څه وايي چي دا پردی سړی دلته څه کوي بدنامه کوې
مي . زرغونې وويل :

داسي مه وايه ما خپله زما مور او پلار ته دا خبره کړې وه چي
زه سبا ته يو ميلمه لرم ته مي وربښودلی يې او ستا صفت مي هم ډير ورته
کړی دی ، زما مور او پلار راسره ومنله . چي ستا خوښه وي زموږ هم
درسره خوښه ده .

زه يقيني ډير وارخطا سوم چي دا څنگه کيسه سوه او ورته
ومي ويل :

دا نه درسره منم ، بل چی هر څه راته وايې پر دواړو سترگو
يې درسره منم ، خو زرغونې جانې دا کار ډير راته گران ښکاري .
زرغونې وويل :

وارخطا کېږه مه، ما خپل مور او پلار ته ويلې دي چي زه له
تاسره مينه لرم او دوی هم ما ته د خپلي ميني اجازه راکړې ده. او بل زه
درسره يم ستا ولي وارخطا دی، حتماً به راځي.
ما ورته وويل: چي ته دومره ټينگار کوې نو صحي ده که
مړم هم درسره ځمه.

زرغونې وويل:

ولي داسي وايې خدای دې مه وژنه، زه درسره يم هر څه سم
دي، دهیچا پروا مه کوه، اوس رخصت راکه سبا شپه لږ وختي راسه زه
دي انتظار کومه، او هلته به ډيري خبري وکړو.

ما هم رخصت ورکې، کله چي زرغونه راشخه تله، لکه
زما زړه چي يې هم ورسره وړی، ترهغو مي ورته کتل ترڅو چي له
سترگو مي پناه سوه، او بيا زه هم کورته راغلم؛ حيران تللی وم چي
څنگه مور او پلار يې دي هغوی هيڅ نه ورته واي او د دې زړه څومره غټ
دی يوه هفته نه کيږي چي سره شناخته سوي يو او بيا مي ميلمه
کوي، خير دا ټولي خبري مي پرېښودې او ومي ويل:

که هر څه پېښيږي پېښ دي سي زما د زرغونې د سترگو له
خاطره قبول دي، خير دی که ورباندي بدنامه هم سم پروانه کوي، پرته
له دېنه خو نور ژوند هيڅ خوند نه کوي، دا دی سبا ماښام وختي د
زرغونې د کور پر خوا ور روان سوم، پښې مي رېږدې دې وارخطا هم وم
څو کور ته يې ور ورسېدم د کور دروازه مي سوکه ور وټکوله که گورم
دروازه د زرغونې پلار راخلاصه کړه او راته و يې ويل: راځه زويه ولي
ولاړي يې.

ما سلام ور واچوی او ده زما سلام عليک کی او زه هم سراي
ته ورسره ننوتلم د زرغونې پلار راته ويل:

ته د زرغونې جاني ميلمه يې؟

ما ورته وويل:

چې بلې هو هغه زه يم زما په زړه نو يو الله خبر و چې خومره
وارخطا وم او خومره په وارخطايي مي ځواب ورکوي، خو ولاړلو په يو
خونه کي کښېنستو او د زرغونې مور او زرغونه هم راغله سترې مسې يې
راسره وکړه، زه نو دومره وارخطا وم چې يواځې زرغونه په ما
پوهيده، مور او پلار يې نه دي راپوهيدلي، زرغونې راته وويل:
يخي اوبه درته راوړم.

ما ورته وويل:

هو رايې وړه.

زرغونې اوبه راته راوړي. اوبه مي وڅښلې لږ څه ارامه سوم.
د زرغونې پلار پوښتني راڅخه کولې. ما يې ځوابونه ورکول. ترڅو د
ډوډۍ خوړلو وخت سو؛ ډوډۍ مو وخوړله چای مو هم وڅښلې، ټول
شيان چې خلاص سول، نو د خوب کولو وخت سو، د زرغونې پلار راته
وويل:

چې زويه موږ خويديدو ته به هم بیده سې که چيري يواځې

بېرېږي نو زه به درسره پرېوزم؟

ما ورته وويل:

يا زه يواځې نه بېرېږم هميشه يواځې بدېږم، تاسو بيغمه بیده
سې. نو ټولو ته مي اجازه ورکړه او زه هم په ځای کي بیده سوم، له ځان
سره دا چورت راولويدی چې نه يې پلار و زرغونې ته څه وويل نه يې مور
ورته وويل څنگه خلک دي څنگه رواج يې دی، حيران تللی ومه ماويل
څنگه ژرسره شناخته سوو، زه خومره بختوريم چې د زرغونې دکورنۍ
په رقم کورنۍ مي ترلاسه کړه، په دغه فکرونو کي ومه چې خوب وړی

وم، یوساعت به نه وو تېرسوی چي د خوني دروازه راخلاصه سوه او
یوڅوک خوني ته راغلل.

ما ورباندي ږغ کړل څوک یې؟

زرغونې وویل:

بېرېره مه زه یم، تاخو ویل چي زه نه بېرېره مه.

ما ورته وویل:

ته په دا توره شپه کې څه کوی، ولاړه سه مور او پلار که دي
خبر سول قیامت به جوړ کړي ځه ولاړه سه او زما مینه مه بدنامه وه.

زرغونې وویل:

بېغمه اوسه هیڅ نه کیږي هغوی دواړه بیده سول او زه ځني

را ووتلمه.

ما ډیري زاری ورته کولې چي ولاړه سه خو زرغونه مي ځای

ته راغله، اوله څنگ سره مي کښېنسته، ټینگ یې په غیر کي ونيولم زه

چي یې په غیر کي ونيولم ورینستان مي ټول جگ جگ ودرېدل، ما ورته

وویل:

څه کوې؟ خوب وینې که څه، ځان ته دي پام سته.

زرغونې وویل:

یا خوب نه وینم، تا وینم یواځي تا، ته چي مي له څنگه سره

یې ځان ته څه جهان ته مي هم پام نسته. بېرېره مه زما زړه یې، زه

در سره یم، اوس به تا ما ته دلاسا یې را کوله چي نارینه یې او نارینه خوله

هیڅ شي څخه نه بیریري، ته څومره بې زړه یې او بې زړه انسان کله مینه

کولای سي.

ما ته چي زرغونې دا خبري وکړلې لږ ننگ راته ودرېدی، چي
رښتيا هم دابښخه ده نه بېرېږي زه څنگه وبېرېږم، نو ما هم په غېږ کي
ټينگه کړه او ورته ومي ويل:

ستا خبري مي ومنلې، چي بې زړه انسان مينه نسي کولای، له
دينه وروسته به زه له هيچا څخه ډار و نه کړم؛ تر ډيره وخته پوري مي
په غېږ کي نيولې وه وروسته مي له غېږي ليري کړه او خبري مو شروع
کړې، ما ورته وويل:

چي پلار او مور دې څه نومېږي؟

زرغونې راته وويل:

پلار جان مي نظر جان نومېږي، او مور مي مور نومېږي.

ما ورته وويل:

ولي دي د مور نوم نه رابښي.

زرغونې وويل:

چي دهغې نوم نه درښييم، ځکه د مور نوم يې ترهر نامه ښه

خوندراکوي.

ما هم بيا پوښتنه نه ده ځني کړې، وخت ناوخته سو، نو ما

زرغونې ته اجازه ورکړه چي بالا نو ولاړه سه سهار سو، مور او پلار به دي

راکښېستلي يي. زرغونې راته وويل:

په يوه شرط ځمه که يې راسره منې ځمه کنې تر سهار به

درسره يم.

ما ورته وويل:

ستا هر شرط مي قبول دی خو اوس ولاړه سه بيا به سهار راته

ووايې.

زرغونې وويل:

سهار يې بيا نسّم درته ويلای اوس درته وایم او اوس به يې
اورې .

ماهم ورته وويل:

ووايه هرڅه چي راته وايي زما قبول دي .

زرغونې وويل:

شرط دا دی چي سبا به هم راځې بيا مي ميلمه يې .

ما ورته وويل:

پلار به دي پوه سي چي دا ولي هر ورځ راځي له هغوی څخه
بد کار دی ، يو څو عمر وروسته به راسمه .

زرغونې وويل:

هغوی ما ته پرېږده ته راسه هغه مسوليت يې زما .

ماهم ورسره ومنله ، چي ته وايې نو بيا راځم ، ما خو له خدايه

غوښتل چي راسم نو مي زرغونه په زور له خوني را وايستله او زه بیده
سوم .

سهار ناوخته راکښېنستم لمونځ قضا سوی وو ځکه ډېر بې

خوبه ومه وروسته بيا د زرغونې پلار نظر جان اکا راغی ما ته يې وويل:

زويه سهار دي په خير ، ماښام به دي خوب کړی وي که يا ؟

ما ورته وويل:

چي ډير ښه خوب مي کړی وو بيخي لمونځ راڅخه قضا سو .

نظر جان اکا وويل:

که دي خوب کړی نو ښه به يې خبري مو ډيري سره وکړې

ترڅو زرغونه او مورنې هم راغلې چای مو په ټولو سره يو ځای

وڅښلې ، تر ډيره وخته پوري هلته وم بيا مي له ټولو څخه اجازه را

واخيسته چي زه ځمه خدای په امانې مي له ټولو سره وکړه او له کوره يې

راووتلم، او د راتلونکي شپې په انتظار وم، ورځ تیره سوه او شپه سوه نو زه بیا د تیري شپې په څېر د هغوی کورته ورغلم په هغه خونه کي کښېنستم، په کومه کي چي مي تیره شپه تیره کړې وه، له نظر جان اکا او کوروالا څه يې ډیر شرمېدمه، بيخي مي ورته کتلای نسوای، بيا مي ويل چي خیر دی په مینه او جنگ کې هر څه پېښیږي، تر هر څه وروسته زه بیا لکه د تیري شپې په څیر یواځي بیده سوم او ټوله راڅخه ولاړل، اوس نو خوب هم نه راتلی ځکه پوهېدمه چي زرغونه خو راځي بیا به ټوله شپه په خبرو تیره وو، په همدې فکر کي وم چي زرغونې دروازه را خلاصه کړه، دا وار نو زه هم ډیر دلاوره وم ور ولاړ سومه په غیږ کي مي ونيوله؛ تر ډیر ساعته مي په غیږه پوري نیولې وه. وروسته مي ورته وويل:

چي خدای مو دي تل سره یوځای لري خدای (ج) مودي نه سره جلا کوي .

زرغونې هم وويل:

چي خدای (ج) سره یوځای کړي یو او همشه به سره یوځای یو . همداسي ډیري خبري مو ترسهاره پوري وکړې او د سهار وخت را نږدې وو چي زرغونه راڅخه ولاړه . لنډه دا چي پوره یوه میاشت دغسي مینه او محبت زما اود زرغوني سره جاري وو. تر څو ما او زرغونې دواړو همدا تصمیم ونيوی چي نور په میلستیا یا په بله بهانه څه نه جوړیږي، واده به سره وکړو او د همېشه لپاره به سره یوځای سو، ما ورته وويل:

سبا شپه زه راځمه ستادپلار او ستا له مور سره خبري کوم چي هغوی څه وایي خوښه یې ده که نه؟

زرغونې هم را سره ومنله چي بيخي صحي ده. سهارسو او د
 زرغونې له كوره را و وتلم په دا سبا شپه بيا ورغلم تر هر څه له مخه مي
 دا خبره ورسره ياده كړه چي ما خو داسي تصميم نيولى چي له زرغونې
 سره واده وكړم او د تل لپاره سره يوځاى سو ستاسو څنگه راسره خوښه
 ده؟ زه نور له دې پرته يوه ثانيه هم ژوند نسّم كولاي دا مي لكه وينه په
 رگونو كي بهيري او زما د ژوندنوره خوشالۍ د دې په لاس كي ده اوس
 نو تاسي څه راته وايست ستاسو خوښه ده چي موږ واده سره وكړو؟
 نظر جان اكا چي زما خبري وا وريدې له خولې نه يې يوه سره ساه و
 ايستله او راته و يې ويل:

چي زويه ما به د خداى (ج) بل ارمان نه درلودى چي ته مي
 زوم سوى واى موږ به له تا بل ښه ځوان چيري پيدا كړو، ښه خوش
 اخلاقه او مهربانه ځوان يې خو خبره دا ده چي زرغونه خو ماله يو بل چا
 سره قول كړې ده زويه. او زه په خپل قول ولاړيم، بې قولې نه كوم
 زرغونه خو د بل چا امانت ده. زه يې تا ته نسّم دركولاي.
 ما ورته وويل:

چي دا خبره خو ما ته نه زرغونې كړې ده او نه هم تاسو راته
 ويلې د، دا بيا څه عجيبه كيسه ده.
 نظر جان اكا راته وويل:

چي رښتيا هم داغسي ده ما ستا زړه نه خپه كوى ما دا فكر
 كوى چي ته به د زرغونې دوست يې نو په همدې دليل مي نه درته ويل
 اوس پوه سوم چي ته د زرغونې سره مينه كوي او كيداى سي چي د
 زرغونې هغه بل نفر كوم چي ما ورسره قول كړى دى، نه وي خوښ او
 تاته يې نه دي ويلي، په دې كي نو زما څه گناه ده.
 ما ورته وويل:

چي د زرغونې هغه نه وي خوښ نو بيا تاسو ولي دهغې ژوند ورتباه کوی، دا خو د زور خبره نه ده دا خو د خوښي کار دی، زه خو اوس پرته له زرغونې څخه ژوند نه غواړم، او نه هم دا غواړم چي پرته لمانه زرغونه دبل چاسي، خير ته ما ته د هغه نفر ادرس راکړه زه به خبري ورسره وکړم گوندي زما پر حال يې زړه وسوځي او زرغونه ما ته راپرېږدي او په بدل کي به زه ورته دوه برابر د ولور پيسې ورکړم، ته اوس ماته دهغه نفر ادرس راوښه يه.

نظر جان اکا نه غوښتل چي دهغه ادرس راکړي، دا پلمه يې راته کول چي زه په خپل قول ولاړ يم، بې قولې نه کوم ماله هغه سره قول کړی دی.

ماډير مجبوره کی ترڅو د هغه ادرس راکړي، ما ورته وويل چي زه به له هغه سره خبري وکړم، چي هغه لا څه وايي که يې نه وه خوښه نو زه به له دې کاره تيرسم، اخير ته يې ادرس راکی ماهم ادرس ځني واخيستی اوله ځان سره مي وساتي، وروسته د ډوډۍ خوړلو وخت سو ډوډۍ مو وخوړه، ماڅو بيخي د ډوډۍ څه خوند هم وانه خيستی، بيخي له ژونده بيزاره سوم چي اوس به څه کوې په هر صورت دډوډۍ وخت هم تيرسو او د خوب کولو وخت سو، نظر جان اکا اجازه راڅخه وغوښته؛ ماهم اجازه ورکړه، دوی ولاړل بيده سول او زه په خپل ځای کې پرېوتلم ډير فکر مي خراب وو، چي دا څنگه کيسه جوړه سوه، که هغه سړي ما ته زرغونه نه راکوله، زه به بياڅه کوم څه حال به مي وي ليونی به سم، مې به سم صحرا ته به ولاړسم څه به سم، بيا مي خپل ځان ته تسلي ورکوله چي خير دی خدای (ج) خو هميشه د ميئنانو مل وي، بس توکل مي پر خدای تعالی کئ او په دغه وخت کي زرغونه هم راغله راته وويل:

بيده سوي خوبه نه يې ؟

ما ورته وويل:

ستا فکر مي اوس لا هم خوب ته نه پريردي، تا خو ماته هيڅ
هم دهغه بل سپړي په باره کي نه دي ويلې، هغه څوک دی او څه کارو بار
کوي؟

زرغونې راته وويل:

چي زه له تا پرته له هيچا سره واده نه کوم، نه مي ستا پرته بل
څوک په کار دي، زما خپله هغه سپړي نه دی خوښ او پلار مي په زور هغه
ته ورکوي، ته بېغمه اوسه زه ستاوم او ستا به يم.

ما ورته وويل:

دا چي تا راته دا ډاډ را کي نو زه به هم بېغمه سم، ښه کچيري
ته زمانسوې بيا څه کوي؟

زرغونې وويل:

که مي نور څه په وس نه و پوره ځان وژنه کوم.

ما ورته وويل:

درواغ خوبه نه راته وايي؟

زرغونې وويل:

بيا به هغه ساعت سره گورو او خبر به سي.

ما ورته وويل:

تاد دې کيسې په باره کي ولي اول نه راته ويل.

زرغونې وويل:

ماته نه خفه کولې، هسي هم زه ستايم هغه خو بېخي په
کار هم نه لرم که هر رقم وي او ته زما مينه يې نو ما په دې خاطر تا ته نه
ويل ځکه ناحقه خفه کيدل هم صحيح کار نه وي، ما دا فکر کوي که

درته و وایم نوته به راڅخه خفه سې او ستا خفه کیدل راته ډیر گران
ښکاریدل.

ما ورته وویل:

بېغمه اوسه سهار زه ورځم په هر رقم چي وي تا د ځان
کوم، ته زما يې زما لپاره وې او زما به سې .
زرغونه خوشاله سوه او سوکه موسکې سوه او و يې ويل:
خدای دي وکړي چي ته زما اوزه ستا سم.
ما ورته وویل:

که ته ملگري تيا را سره وکړې بيا مو هيڅوک نسې سره جلا
کولای .

زرغونې وویل:

زما سر تر تا قربان دی ، ته چي هرڅه راته وایې زه يې
کوم، لنډه دا چي دا شپه مو هم په دغو خبرو باندې تېره کړه . زرغونې ته
مي اجازه ورکړه او زه په ځای کې بیده سوم، بيخي خوب نه راتې خوا مي
ډیره بده وه ، ناحقه چورتونه رالوېدل، ترڅو سهار سولمر را وختلی او زه
په ځای کې وينې پروت وم، سهار ټوله راغلل چای يې هم تيارې کړي
وې ، د سهار چاي مي هم د زرغونې په کور کې وڅښلې ، تر نهو بجو پوري
هلته وم او وروسته يې له کوره را و وتلم او د بازار پر خوا روان سوم د هغه
سړي ادرس راسره دی پوښتنه پر پوښتنه تر څو چي هغه نفر مي پيدا
کړی کوم چي نظر جان اکا ورسره د زرغونې قول کړی وو ، هغه نفر يو
دوکاندار وو او يو دوکان يې درلودی دپرچون دوکان يې کوی او په
دوکان کې ورسره نور ملگري هم ناست وه ، ما ورته سلام واچوی ، دوی
هم په ټولو زما سلام عليک کې ، وروسته مي ورته وویل:
چي دوکاندار په تاسو کې څوک دی ؟

يو جگ ڄوان را وڻاڻ سو راته ويڻ ويل :

خيرت خوبه وي ؟ زه دوکانداريم ڇه دي ويل .

ماورته وويل :

ڏير مهم شي مي په کار دی ، څو په دوکان کي درسره نسته .

احمد راته وويل :

چي دا څنگه مهم شي دی چي په دوکان کي نسته ، چي زما په دوکان کي نه وي نو له يو بل ځای به يې درته راوړم .

ماورته وويل :

په دوکانو کي هغه شي نه پيدا کيږي .

هغه راته وويل :

زه پوه نه سوم اصلي موضوع څه ده سر مي را خلاص کړه .

ماورته وويل :

ته را يوگوبښي ته سه نوبه درته وایم .

احمد هم راسره ومنله او له دوکانه را کښته سو انډيوالانو يي وويل کچيري ڏير ضروري کار وي نوموړ به له دوکانه وڻاڻ سو .

ماورته وويل :

نه ديو څو دقيقو لپاره مي يواځي د احمد سره کار دی ، موږ دواړه له دوکانه راگوبښي ته سولو او يو غلی ځای کښېنستو ، لومړی ما ځان ورته معرفي کي ، وروسته احمد هم خپل ځان راته معرفي کي او هم يې انډيوالان ، چي انډيوالان تر خپلو وروڼو څخه هم راتير دي ، دغه زما دوکان دی بوره ، پلمېټ او نور دغسي شيان پکښي خرڅوم .

ماورته وويل :

ڏير ښه زه د يو کار لپاره راغلی يم ، ستا نه په ڏير عجز يو شي غواړم . خدای دي وکړي چي را يې کړې ڏير زيات ضرورت ورته

لرم، بې له هغه څخه ورځ مي شپه وي شپه مي ورځ، زه لمن هم درته
نيسم، په پښو كي دي لوېږم پښې در مچوم، تر خپل ژوند راته ډير
ارزښت لري.

احمد وويل:

چي داڅه شي دي چي ته دومره ضرورت ورته لري، راته و
وايه چي زما سر دي هم په كاروي تر تابه يې قربان كړم. چي ته پرته له
هغه څه هيڅ نسي كولاى.

ما هم دستي زرغونه ور وښوله او خپله ټوله كيسه مي ورته
وكړه چي ما مينه ورسره كړې ده اوس يې هم ورسره كوم او زرغونه هم
له ما سره مينه كوي، تابه تر اوسه پوري هغه ليدلې هم نه وي، خو د هغې
پلار نظر جان اكاله تاسره قول كړې ده، ما ته يې نه راكوي او پرماباندي
ئې پلار او مور هم راضي دي، صرف خبره تر تا پوري معطله ده، كه ته
هم راسره راضي سوې نو زه به ستا د ټول عمر احسان منونكى او نيكي
ومنم.

كله چي ما دا كيسه احمد ته وكړه. نو احمد راته وويل:
د خداى ساده ته هم په همدې دام كي گير راغلى يې، زه خو
پكښي گير ومه، كه ته په خبر وې نو تاڅه كول.

ما ورته وويل:

څنگه دام څنگه كيسه ده زما ستا په خبرو سر خلاص نسو.

احمد راته وويل:

چي زه ټوله كيسه درته كوم ته به غوږ. راته نيسي، كله چي
مي كيسه درته خلاصه كړه بيا به پوښتنه راڅخه كوي، تر هغو چي مي
كيسه نه وي خلاصه كړې يوه پوښتنه به لاهم نه كوي.
ماهم ورسره ومنله چي صحي ده.

احمد خپله کيسه داسي وکړه :

دغه مي دوکان دی پخوا مي پلار هم دغه دوکان کوی او د پلاره اوس ماته پاته دی زه يې خپله کوم پلار مي سپين ږيري شوی دی خپله گزاره مو ښه باندي کيږي او له خپل ژوندڅخه ډير خوشاله يو، د خدای تعالیٰ شکر گزاره يو څه ښه ده، خو چي له کله راهيسي د زرغونې پلار دوکان ته راغلی دی له هغې ورځي تر اوسه مي بيا خوشاله ورځ نه ده ليدلې، يوه ورځ ما پښين تقريباً څلور بجې به وې چي د زرغونې پلار مي دوکان ته راغلی او د کور لپاره يې سودا راڅخه يو وړل، جيب ته يې لاس کی چي د سودا پيسې راکړي، چي گوري پيسې ئې په جيب کي نسته، نو راته و يې ويل چي پيسې خو مي کور پاته سوي دي اوس خونسته سبا به يې انشاالله درته راوړم کور مي هيري سولې ما چي دا ده سپيني ږيري ته وکتل نومي ورته وويل پروا نه کوي سبا به يې راته راوړې، بابا هم کور ودانی راته وويل او سودا يې راڅخه يوړه، په دا سبا ورځ بيا راغی لس بجې به وې دوکان ته سلام يې را واچوی. بابا دغه نظر جان اکا درته يادوم په دوعاوو يې شروع وکړه دومره دعاوي يې راته وکړې چي خپلي مور به هم تر اوسه نه وې راته کړي، دا يې راته وويل:

چي پرون هيچا پورنه راکوی او تا پور راکي ستا کور دي ودان وي، ما دا خبره کور هم وکړه چي داسي يو ښايسته ځوان راباندي مهربانه سو او پور يې راکي په کور کي هم ټولو دعاوي درته کولې چي خدای دي يې ښاد لري په نه شناخت کي يې درته پور درکړی، دغه دي پيسې دي کور دي سل ځله ودان.

ما هم خپلي پيسې ځني واخستلې خپل انډيوالان هم را سره وه، نظر جان اکا راته وويل:

نن ما ښام ته مي ميلمه يې.

ما له ځان سره سوکه وځندل چي پروا نه کوي بابا زه
میلستیا څه کوم پور خو زه هر چاته ورکوم او هر دوکاندار چي چاته
پور ورنکړي کله یې دوکان چلیږي او هر وخت خو له چا سره پیسې نه
وي ځای کریاب ځای دریاب، دا خو ډیر عادي کار دی.

خو نظر جان اکا ډیر راته ټینگ سو چي په هر رقم وي راسره
ځې به، تر څو زه یې ډیر مجبوره کړم او انډیوالانو هم راته وویل:

ورسره ولاړسه میلستیا ده میلستیا څنگه پرېږدې، نو مي
د نظر جان اکا سره وعده وکړه چي درسره ځمه، ته مایگر ناوخته
راسه، ماته خوستاسو کورنه دی معلوم نو به سره ملگري سو.

د نظر جان اکا هم همدا خبره راسره خوښه کړه او راڅخه
ولاړي، انډیوالانو مي ویل چي دا رښتیا ده چي سپن ږیری لکه کوچنیان
داسي وي چي ښه ورسره وکړې ښه درسره کوي، تا پرون پور ورکړ نن
یې مالمستیا درته کړې ده، موږ ته خو پردي پرېږده خپلو میلستیا نه
ده کړې، ټولو انډیوالانو دا راسره خوښه کړه چي ورسره ولاړسم.

ترڅو چي مایگر سو او نظر جان اکا راغلی، په هغه ورځ مي
دوکان هم وختي قلف کړ او له نظر جان اکا سره راغلمه د دوی کور ته،
نظر جان اکا کورته ننوتی او زه یو څو دقیقې دباندې ولاړ وم، ترڅو
نظر جان اکا بیرته راغی او زه یې کورته بوتلم او په یوه خونه کي
کښېنستو اول یې چای راته روړلې چای مي وڅښلې او د ماښام د لمانځه
وخت سو د ماښام لمونځ مو وکړی، نظر جان اکا پوښتني راڅخه کولې او ما
جوابونه ورکول، ترڅو اخیر ته یې د واده پوښتنه راڅخه وکړه چي تا
واده کړی دی؟

ما ورته وویل:

تر اوسه مي نه دی کړي، وروسته يې کومه ما چي دا خبره ورته وکړه نو نظر جان اکا سوکه له ځان سره موسکي سو زما يې په موسکي کيدو باندي سر نه سو خلاص چي دی په کوم خاطر باندي موسکي سو، سر مي پسي و نه گرځوی د ډوډۍ خوړلو وخت سو ډوډۍ يې راوړله او ډير ښه خوند يې هم وکی، خو رقمه شيان يې راته پاڅه کړي وه ډير تکليف يې ايستلی وو، ډوډۍ مو وخوړله بيا يې چای راته راوړلې وروسته تر چايو ما دماخوستن لمونځ وکی او د خوب کولو وخت سو، ما نظر بابا ته وويل زه ځمه يوځل تشاب ته.

نظر جان اکا هم زه تشاب ته بوتلم وروسته تر تشابه راغلم خوني ته، که گورم د نظر جان اکا لور هم په خونه کې ناسته ده زه چي کله خوني ته ور داخل سوم، دا راولاړه سوه او زما سره يې په لاس سترې مسې وکړه، دغه لور يې کوم چي زرغونه نوميرې او بله لور هم نه لري، اوت ته وائي چي تابه تراوسه پوري ليدلي هم نه وي خير وروسته مي له څنگه سره کښېنسته زه نو دومره شرمېدم چي توبه، هيڅ مي ورته کتلاي نه سواي سر مي ټيټ اچولی وو نه خبري ورسره کولای سم او نه هم پوښتنه تر څو چي زرغونې خپله پوښتنه راڅخه وکړه چي زما په خيال شرمېرې که څنگه؟

ما بيا هم له شرمه هيڅ جواب نسو ور کولای .

اخير ته نظر جان اکا راته وويل:

چي احمده زويه! ما ته خو خوب راغلی زه بيدېر مه، ستا سره زرغونه سته هر وخت چي بیده کيدې بيا بیده سه زه درنه ولاړمه دا خبري يې وکړلې او نظر جان اکا د دې خوني څخه خپلي خوني ته ولاړی او بیده سو، موږ يې دواړه په خونه کي يواځي پرې ښودو، په رښتيا چي د

نظر جان اکا دا کار چندانې خوند رانکړې چې خپله ولاړې بیده سو او لور
يې ماته یواځې راپرېښوده.

اوس نو زه او زرغونه دواړه پاتې سولو بل هېڅوک نسته زه
خبرې هم نسیم ورسره کولای، او زرغونه پوښتنې راڅخه کوي او خبرو ته
مي مجبور وي خو زه بیا هم څه نه سم ورته ویلای بیا یې راته وویل:
خوب درځي؟

ما ځان ځنې خلاصوی چې ځنې خلاص سمه او راڅخه ولاړه
سي نو مي ورته وویل بلي وو پرون مي هم خوب نه دی کړی، اوس به
بیده سم ته ولاړه سه.

زرغونې وویل:

ځای در واچوم.

ما ورته وویل:

وو که ځای را واچوې نوډیر به ښه سي.

زرغونې وویل:

تر اوسه دي ولي خبرې نه کولې ما درته دغه بهانه کوله چې
ګوندي پر خبرو راسې اوس دي بیخي خوب ته نه پریردمه او ما خو
خوب ته نه یې راغونښتی.

ماچي هرڅه او هره بهانه ورته وکړه نه یې پرېښودم اخیر ته
يې زما لاس په لاس کې ونيوی زه یوڅه وارخطا سوم چې داڅه
کوې، ترڅو اخیر زه هم یوڅه دلاوره سوم او ماهم ورسره خبرې شروع
کړې، ډیرې خبرې مو وکړې اخیر ته یې راته وویل:

چې پلار مي ویله تا واده نه دی کړی او ما هم نه دی کړی ما
به له خدایه همېشه دغه سوال کوی چې یو سخي سړی مي په نصیب

سي، او له تا ما سيوا بل همداسي سخي سپړی خو پردې دنيا نسته او زه
 غواړمه چې له تا سره واده وکړم ستا راسره خوښه ده که يا؟
 دا خبرې چې زرغونې ما ته وکړې زه ډير حيران سوم او ډير
 ځني وېرېدمه چې دا خو يوه نجلۍ نه ده بلکې يوه بلا درسره ده، انجونې
 خو د کړپ څخه هم بېرېرې او شرمېرې او دا په اوله شپه په نه شناخت
 کې راسره دواډه خبرې کوي، نومي زرغونې ته وويل:
 زه به کور مشوره وکړم چې کور مي په دې هکله باندي څه
 واي.

زرغونې وويل:
 ته به کور مشوره کوې بيا به راته وايې څومره ډير وخت به
 تير سي.

دا يې راته وويل او نوره هم رانږدې سوه بيخي سره څنگ پر
 څنگ سولو، کله چې مي څنگ ته راغله ما يې هم مخ ته وکتل، کتل نه
 وو قتلېدل و تاته خو معلومه ده چې څومره ښايست الله پاک ورکړی
 دی، هوښ مي له سره ولاړی او يوځمار حالت راباندي راغی. تر ډيره
 وخته نشه غوندي ومه ځکه زما هم د ځوانۍ موسم و غرق سومه دومره
 خوند يې خالي دا ليدو راکړ چې زه يې د مخ و شغو ته حيران سومه، زه
 لا په همدې چورتونو کي وم چې زرغونې وويل:

خوب درغلی؟

ما ورته وويل:

يا خوب اوس نه راځي، ته چې مي وليدې خوب هم راڅخه
 وتښتېدی.

زرغونې وويل:

ځايونه به واچوم او په ځايو کي به خبرې سره کوو.

ما ورته وويل:

ته هم دلته زما سره بيدېږي؟

زرغونې وويل:

ولي کوم اعتراض خوبه نه لرې زه هم دلته بيدېږمه او هغه هم ستا له څنگ سره.

ما ورته وويل:

ولاړه سه پلار او مور به دي درته انتظار وي او ستا په فکر کي به وي ته نو يواځې څه راسره کوې مایواځي پرېږده زه نه بېرېږمه.

زرغونې وويل:

خیردی ته راسره یې دوی هم هیڅ فکر نه کوي اوزه تایواځي کله پرېښودلای سم ته یواځي بېرېږي زه درباندي پوهېږم.

ما هم ورته وويل:

نو سمه ده ستاکار دی او ستا خوښه ده زرغونې هم ځایونه څنگ پر څنگ واچول، زه پر خپل ځای بیده کیدمه، زرغونه له خپله ځایه راغله او زما په ځای راسره ننوته.

او راته ویې ويل:

ما خو بیده کیدو ته نه یې راغونښتی.

ما ورته وويل:

نو د څه لپاره دي راغونښتی یمه زما څخه ليري سه او پر خپل ځای دي پرېوزه.

زرغونې وويل:

زما او ستا نو څه فرق سته دواړه سره یو یو دایې راته وويل او په ساتیریو یې شروع وکړه. ما هڅه کوله چي مخنیوي یې وکړمه خو نه یې پرېښودمه، ترڅو چي زما هم د صبر کاسه ورته ډکه سوه او و دې ته

مجبوره سومه چي زه هم ساتيري ورسره شروع کړم نو ما هم ساتيري ورسره شروع کړی دومره سات مي ورسره تيرسو چي تر اوسه مي هم د هغې شپې خوند په خوله کي دی، خو شپه مو ډيره خوندوره تيره کړه زه هيڅ نه سوم په پوه چي څنگه دا اوږده شپه راباندي دومره لنډه سوه، اخير مي زرغونې ته وويل چي ډير ناوخته سو اوس ولاړه سه.

زرغونه هم ولاړه سوه ځايونه يې ټول کړل او راته و يې ويل زه به چای تياري کړم او پلار به مي درته راواستوم صحي ده ما ورته وويل بيخي صحي ده، زرغونه له خونې را ووته اوله هغې خواڅخه نظر جان اکا راغی نظر جان اکا راته وويل احمده زويه خوب دي وکئ؟ ما ورته وويل چي هو ډير ښه ارام خوب مي وکئ تر سهاره په هيڅ شي نه يم خبر سوی. نظر جان اکا وويل ښه دی چي خوب دي کړی دی، ما او د زرغونې پلار خبري کولي چي زرغونې چای راوړلې، چای مي هم له دوی سره وچښلې او رخصت مي ځني وغوښت چي زه ځمه دوکان ته.

نظر جان اکا هم رخصت راکی او راته وويل:

چي سبا ماښام به هم راځې.

ما خو له خدايه همدا غوښتل چي يو موقع راته پيداسي او بيا

راسم، خو نظر جان اکا ته مي داسي وويل:

چي کور دي تل ودان وي همدغه يوه ميلمستيا مي بس

ده، په زړه کې مي ويل داسي نه وي چي راته ووايي چي ستا خوښه ده.

خو نظر جان اکا راته ټينګ سو او و يې ويل:

چي يا حتماً به راځې که نن ماښام نه راځې سبا ماښام خو به

خامخا راځې، بالا خو سره انډويوالان يو.

ما هم ورته وويل:

داچي ته دومره ټينگېږي، نو پر دواړو سترگو به
راځمه، صحيح ده اوس درڅخه ولاړم تر بيا ليدو مو پر خداي (ج)
سپارم او له كوره يې را ووتلمه، راغلم دوكان ته دوكان مي خلاص او
پاك كړ او پر خپله چوكۍ كېنېستم، دوكانداري مي شروع كړه د
څانښت خوا وه چي انډيوالان مي هم يو، يو راځي ترڅو ټوله سره يوځای
سولو، نو له ما څخه يې د تيري شپې د ميلمستيا پوښتنه وكړه چي
ميلمستيا دي په خير سول.

ما هم ټوله كيسه له سره تر پايه ورته وكړه، ځكه انډيوالان
مي وه اوله انډيواله خوهيڅوك هم څه نه پتوي، انډيوال خو چا ته سمه
لاره نښي او دا متل دی چي خان يې په ياران يې كنه نو خاوري د بيابان
يې او بل دا چي د زړه حال هغه چاته وايست چي هغوی يې تاسو ته
واي، ماچي و دوی ته دا خپله كيسه كوله ټوله حيران پاته سول، ما ورته
وويل:

تاسو زما كيسې ته غوږ واست كه په خپلو فكرونو كي غرق
سوي.

ټولو راته وويل:

په رښتيا چي ډيره خوندوره اوډيره نابنده ميلمستيا دي
خوړلې ده، خداي درباندي مهربانه سوی دی خپلي ميلمستياوي خوره
ښه كيسه كوه نوره كيسه هم سته كه خلاصه سوه؟
ما ورته وويل:

چي يا خلاصه نه ده بله خبره خو لا دا ده ما ته يې دواډه كولو
پشنهاد هم وكی، چي واده به هم راسره كوي، زه اوس څه وكړم تاسو
ما ته څه مشوره راكوي ايا زه دا واده رسره وكړم او كه يا؟

ټولو راته وويل چي ولي يې نه کوي که دي خوښه سوې
وي، هسي باندي بسم الله کړه، ته هم ځوان يې تر څو به واده نکوي، ټولو
سوکه وخنډله او ويې ويل: ياره ته څو يوڅو ميلمستياوي ورسره وخوره
وروسته به واده ورسره وکړې ځکه تر واده څو دغه شپې ډيري مزداره
وي.

ما ته هم خدا راغله او ورسره خوښه مي کړه چي ستاسو
خوښه سوه زما هم خوښه ده او ميلمستياوي به ورسره و خورم بيا به واده
ورسره وکړم اوس نو د سبا شپې د رارسېدو په انتظار وم چي کله به سبا
شپه سي چي زه يې کورته ورسمه. خير سبا شپه هم را ورسیده او زه د
زرغونې د کور پر خوا ورغلمه، کورخوېې دا وار راته معلوم وو يواځي ور
روان وم، هلته چي ور ورسېدم دروازه مي وروټکوله، چي د نظر جان اکا
برغ مي واوریدی. چي راته وايي:

احمد جان يې؟

ما ورته وويل:

وو احمد یمه.

نويې دروازه راته خلاصه کړه، سترې مسې موسره وکړه او
د کورخوني ته ننوتلو هغه خونه وه کومه چي تيره شپه مي هم پکښي
تيره کړې وه، زه کښېنستم او زرغونه هم راغله له هغې سره مي هم
سترې مسې وکړه او دا واري نو د زرغونې مور هم راغله، هغه په تيره
شپه نه وه راغلې، هغې هم سترې مسې راسره وکړه او ټول په هغه خوني
کي سره کښېنستلو.

نظر جان اکا راته وويل:

چي زما دا خيال و چي ته به رانه سې ځکه ډير ناوخته سو.

ما ورته وويل:

چي راتلمه خو سل په سله کې ځکه وعده مي درسره کړې
وه اوزه چي له چاسره وعده وکړم نوهغه وعده پر ځای کوم.

نظر جان اکا وويل:

ښه دی چي پر وعده هم ولاړ یې نوډیر ښه.

ما ورته وويل:

وعده خو قول دی او قول کول خو قسم کول دي .

نظر جان اکا وويل:

صحيح ده نو لاس یې د زرغونې د مور خواته ونيولوی او ویې

ويل دا زما کوردارې ده او د زرغونې مور ده ، تیره شپه دورور کړه

میلمنه وه، نن راغلې ده او ته مي ورته معرفي کړی یې .

ما ورته وويل:

ډیر ښه سو چي رامعرفي دي کړه . داچي د زرغونې مور ده

زما هم مورده.

نو د زرغونې مور هم دعا راته وکړه چي زویه کامیابه اوسې

ستاجوپه خو هیڅ ځای نسته ته دومره ښه سپری یې چي بل نه

جوړیږي.

ما هم مننه ځنې وکړه اور ورته ومي ويل:

موري تشکر دا چي زما دومره تعریف کوی ، وروسته مي

زرغونې ته وکتل، زرغونې نو ځان داسي سنگار کړی وو چي توبه

ښایسته کالي یې اغوستي وه، ږغ مي نه ورته وکی له ځان سره مي ويل

چي سره یواځي شو بیا به پوښتنه ځني کوم چي ولي دي ځان دومره

سینگار کړی دی، خیر دا وار نو له ټولو سره ښه په دلاوری سره ږغېږم او

څه جانداري هم راڅخه کیږي، خبري موسره کولای او زما تلوار و چي

دوی ژر راڅخه ولاړسي؛ زه او زرغونه یواځي پاته سو .

د هغه تيري شپې په رقم نظر جان اکا او کورداري يې دواړه
رخصت راڅخه و غوښتي چې موږ بيدېږو.

ما او زرغونې هم اجازه ورکړه زه دومره خوشحاله سوم چې
توبه دستي مي زرغونې ته ورېنغ کړل چې څنگ ته مي راسه ، زرغونه مي
هم څنگ ته راغله او لږڅه خوابدې راته معلومه سوه . ما پوښتنه ځني
وکړه ولي داسي خوابدې معلومېږي ناروغه يې که کوم بله خبره ده ؟
زرغونې وويل:

چې که په دې موضوع خبر نسې ښه به وي ، وروسته تردي
ويلو يې موسکې سوه چې خير هيڅ خبره نه ده پرېږده يې .
زه يو څه په تشويش کي سوم او ورته و مي ويل چې هره
خبره وي خامخا به ما هم په خبروې کيدای سي چې کومک درسره
وکړم .

زرغونې وويل:

زما پر پلار باندي د يو چا پينځوس زره افغانۍ باندي
دي ، اوس فعلا يې موږ نه ورته لرو او هغه يې غواړي ، وايي که په زور وي
که په رضا ماته به خپلي پيسې را کوی ، موږ ټول يې ډير پرېشانه کړي
يو چ له کمه يې ورته پيدا کړو .

ما ورته سو که وځندله او ورته ومي ويل:

دا خو د پرېشاني خبره نه ده زه خويمه زه يې ورکومه دا خو
دومره پيسې نه دي ، پيسې څه شي دي که زما سر دي هم په کار وي
دربه يې کړمه ، تاسو ولي دومره وارخطا کړی دی ، سهار دي پلار زما
دوکان ته را واستوه زه به يې ورکړمه .

زرغونې وويل:

په تاخو مي هيڅ زړه نه كيږي دومره پيسې خوچي ته
ورکړی نو ستا کارو بار خرابيږي.

ما ورته وويل:

چي ستا نه راباندي زړه كيږي نو صحي ده، زه سر له سبا بيا
هيڅ كله هم دلته نه راځمه.

زرغونې زما پر خوله لاس ونيوی او راته وپې ويل:

داسي مه وايه زه به څه کوم چي ته نه يې ټوله دنيا به راته
اورسي، صحي ده چي ته يې ورکوې نو سهار به مي پلار در
واستوم، زرغونه پوه سوه چي دا کار خو و سودستي يې داراته وويل:

تا کور مشور وکړه که نه؟

ما ورته وويل:

مشوره مي وکړه خو يو څه وخت به سره صبر سو، تلوار په
دې کار کي په کار نه دی.

زرغونې وويل:

يو څو عمر وروسته! ښه ستاخوښه ده خوزه بېرېر، مه چي له
لاسه دي ورنکړم؛ دا يې راته وويل او په غيږ کي يې د يوڅو شيبولپاره
ټينگ کړمه.

ما ورته وويل:

بيغمه اوسه تر تا زما ډير ورته تلوار دی او هم تر تازه ډير
بېرېر، مه چي زماله لاسه هم ونه وزې، اوس که مي ټوله هست او نيست
پر تا ولاړ سي نه دي پرېر، دمه، لنډه دا چي دا شپه مو هم په ډيري
خوشالي سره تيره کړه سهار سو د چايو وخت وو چای مو يوځای
وخوړلې او نظر جان اکا ته مي وويل:

چي زه دوکان ته ځمه پر لس بجې راسه هغه پیسې کومي
چي پرتاباندي دي هغه به درکړم، ماته زرغونې ټوله کیسه کړې ده .
نظر جان اکا او کورداري یې بیا دعاوي راته کولې او زه ځني
راغلم دوکان ته لس بجې به وې چي نظر جان اکا راغی ما پیسې ور
برابري کړې وې پیسې مي د انډیوالانو په مخ کي ورکړې او د چایو ست
مي ورته وکئ، خو چای یې نه راسره څښلې او راڅخه ولاړی، انډیوالانو
مي ویل چي څومره ډیري پیسې دي ورکړي دومره ډیري پیسې یې څه
په کولای، په لږ موده کي سره شناخته سواست او دومره ډیري پیسې
دي ورکړې .

ما ورته وویل:

د یوچا پر باندي وې له دوی سره اوس نه وې ما وعده ورسره
کړې وه بیرته یې راکوي .

انډیوالان مي نور څه ونه ویل، بیرته په خپل مجلس سره
اخته سوو. دا واري خو نظر جان اکا نه وه راته ویلي چي څه وخت
راسه، خو په دې کي څلور شپې ووتلې نه د نظر بابا درک وونه زه ورغلی
وم، په دا پینځمه ورځ مي د ځان سره وویل:

که نن نه راغلی زه خپله ورځمه، اوس خو سره شناخته سوي
یو، تر مایيگره ورته معطله ومه؛ خو نظر جان اکا نه راغلی، ما هم دوکان
بند کی او بې سته یې کور ته ورغلمه؛ دروازه مي ور وټکوله او خپله
نظر جان اکا دروازه راخلاصه کړه، سترې مسې مو سره وکړه او ولاړلو
خوني ته زرغونه او مور یې هم راغله هغوی هم سترې مسې راسره وکړه
او په خونه کي کښېنستلو، خبري مو کولې خو زرغونې په مات زړه
خبري راسره کولې حیران ومه چي نن بیا ولي داسي خوابدې ده، زه په
دغه فکر وکي ومه چي زرغونې سوکه راته وویل:

چيري وي دا دونه عمر نه دي پوښتنه کول نه حال نه احوال
خومره په زړه سخت يې ، له ما څه خوابدي يې کچيري ما کومه خطا يا
بده خبره کړې وي نو ما ته بخښنه وکړه ، اول ځل مي د ميني دى هغه هم
له تا سره اوس يې له تانه زده کوم او ته به ماته مينه رازده کوي .

زه وار خطا سومه چي مور او پلار يې وانه وري ما ورته وويل :
وروسته به ږغېږو اوس خودوى دي .

زرغونې په زوره وويل :

دوى دي وي زه خو له تا سره مينه لرمه نو څه که هر څوک
راخبر سي پروا مي نسته او ته له ما سره مينه نه کوي نو ځکه بېرېږي .
کله چي زرغونې دا خبري راته وکړې له خواشيني څخه مي
سر سره وگرځېدې ، او ورته ومي ويل :

زه بېرېږم نه بلکي زموږ کره ميلمانه راغلي وه له هغوى سره
اخته ومه ، کنې ستا پوښتنه خو مي حتماً کوله او خداى (ج) دي هغه ورځ
نه راولي چي زه به ستا څخه خوابدى يم ، زه له هغو ميلمنو سره مصروف
وم ، هغه مي څنگه يواځي پرې ايښي وای ، يا ته راته ووايه ، ايا زه ملامت
يم چي ستا پوښتنه مي نه کوله ؟
زرغونې راته وويل :

ښه چي داسي کيسه ده نو بيا نه يې ملامت رښتيا هم ميلمه د
خداى (ج) دوست وي او ميلمانه خو هغه څوک کوي چي د خداى (ج)
دوستان وي ، وروسته په خپله سپينه خوله داسي په هنرمنانه انداز سره
موسکى سوه چي توبه ما چي د دې دا سوکه موسکي کيدل وليدل
دومره خوند يې راکی چي څمار مي باندي مات سو او له خدايه (ج) شکر
گزاره سوم چي داسي يو ښکلى نعمت يې را باندي پيرزو کړى دى ، زما
زړه ته نو زرغونه دومره نږدې کيده لکه د خپل زړه درييده تر هغه هم

راته نږدې وه، زه د خوند په دنیا کې غرق ومه چې نظر جان اکا راته وویل:

احمد نه نن خو مو بینډې پخې کړي دي که داسې خبر وم چې ته راځي نو ښه شیان به مې درته پاڅه کړي وای. ما ته د نظر جان اکا دغه خبرې ډیر زور راکې. خوږغ مې ونکړ.

بیا یې راته وویل: خدای (ج) دي وکړي چې په بینډیو غاړه راسره وباسې، رښتیا بینډی دي خوښي دي. ما ورته وویل:

چې یاداسې نه ده، پیاوړي وي په نیاز دي وي ته خولا بینډی ښه یې، زه خو د ښه ډوډۍ لپاره نه راځم زه خو ستاسو په خاطر راځم که ډوډۍ نه وي هم هیڅ پروانه کوي پر خالي سترخان درسره کښېنم او خوشاله به یم.

نظر جان اکا راته وویل: زموږ د ټولو په خاطر راځې که یواځې د زرغونې په خاطر راځې؟

زه حیران سومه چې زرغونې لکه چې دوی هم را خبر کړي دي، نو زه هم ورسره سپین سترگی سوم چې نو تاسو چې وایاست د زرغونې په خاطر راځم؟

نظر جان اکا وویل: زه پوهېدمه چې دغسې به وایې. زرغونې وویل:

صحي ده چي دی زما په خاطر راځي تاسو اوس دا بحث پرېږدي زه ځمه ډوډۍ راوړمه زرغونه ولاړه په ډوډۍ پسې زه او نظر جان اکا او د زرغونې مور پاته سولو، نظر جان اکا راته وويل :

چي احمده زويه ! له کومي ورځي څخه چي ته زرغونې ليدلې يې بيا تر دا اوسه ، زرغونه يو رقم چورتي ښکاري زه باندي پوهېږم چي مينه او محبت يې در سره پيدا سوې دى ، ما به مخکې ستاد ليدلو نه زرغونې ته ويل چي لوري د پلانکي زوى دي رانه غواړي ښه تعليم يافته او ښه ځوان دى او ښه کورنۍ يې هم ده هغه ته به دي ورکړم ، ستا څنگه خوښه ده پيسه داره او د ښه نامداري کورنۍ خاوندان هم دي .

خو زرغونې لور مي په هيڅ رقم نه راسره منله يوه بهانه نه يوه بهانه به يې راته کول ، خو تيره شپه مي ستا دا ورته وويل چي له ده سره واده کولو ته تياره يې زرغونې راته و ويل چي پلار جانه چي ستاسو هر رقم خوښه وي زما در سره خوښه ده ، تا سو پر ما حق لری چي هر ځای مي ورکوى هر چاته مي ورکوى زه څه نه وایم ، دا زما کار نه دى ستا او د مور جاني کار دي .

زه اوس تا ته دا وایم کچيري له زرغونې سره دي واده کول زړه وي او د کورنۍ دي هم خوښه وي ، نو موږ در باندي خوشاله يو ته په دې کي څه وايي ؟

ما چي ده نظر جان اکا دا خوږې او ښايستې خبري واوړيدلې دومره خوشاله سوم چي په کالو کي نه ځاېدمه ، دستي د زړه در بیده را ولويدل او يخ مي کيدى ، ځکه ما خو پر اسمان غوښتل خو خداى (ج) پر مخکې په لاس را کړه ؛ نو مي ورته وويل :

که تاسو خوشحاله یاست زه خویځي ډېر خوشاله یم او بل
دا چي که زما د کورنۍ هم نه وي راسره خوښه زماخوښه ده، او دا به
ستاسو پرمالوی احسان وي چي ماته زرغونه راکړی .
نظر جان اکا راته وویل:

صحي ده زموږ خو درسره خوښه ده ، لور مي ځوانه او پېغله
سوې ده دواده کولو وخت يې دی او اوس زمانه هم بيخي سره خرابه ده
چي هسي واده کيږي ښه ده، زه په خوشاله یم ته بيا هم خپل کور له ټول
فامیل سره مشوره وکړه که له موږ سره مو دوستي زړه کيږي، زموږ
خودر سره خوښه ده نو به په بسم الله کړو .
ما نظر جان اکا ته وویل:

چي ته بېخي بېغمه اوسه که مي د کور دا دوستي راسره
خوښه هم نه وي، زه دا دوستي خپله په خپله خوښه کوم ، زه به سبا نه بل
سبا خبردرکړم ، موږ په داغه خبرو اخته وو چي زرغونې ډوډۍ راوړله
لاسونه مو پرېمنځل سترخان هوار سو او په ډوډۍ خوړلو مو شروع
وکړه، داينډيو داسي ښه خوند وکړ چي څه درته ووايم .
زرغونې راته وویل:

چي له پلاره سره خوبه مي ديغ سوی نه يې .
ما ورته وویل:

ستا پلار خو زما پلار هم دی او له پلاره هيڅوک نه ديغبري
او اوس يې يو داسي ښايسته زېری راباندي وکړ چي توبه !
زرغونې راته وویل:

چي څنگه زيږی يې درباندي وکړ چي داسي خوشاله
معلومېږي ، ما هم ورباندي خبره کړه ؟
ما ورته وویل:

تاته يې اوس نه وایمه چي زه او ته سره یواځي سولو بیا یې
درته وایم .

زرغونې بیا پوښتنه وکړه :
ولي اوس د ویلو نه دی ؟
ما ورته وویل :
یا اوس د ویلو نه دی .
زرغونې وخنډله او وه یې ویل :
کاشکي هر وخت همداسي ښه زیري درباندي وکړي چي ته
په خوشاله سې .
ما هم ورته وویل :

چي کاشکي داسي ښایسته زیري همیشه راکوي ، خیر تر هر
څه وروسته د خوب وخت سو چي نظر جان اکا او ښځه یې راڅخه ولاړل
او موږ ته یې وویل :

موږ بیدیرو تاسي پوه سی او کار مو ، موږ هم اجازه
ورکړه ، دوی ولاړل اوس نوزه او زرغونه یواځي پاته سوو ، زرغونې
پوښتنه را څخه وکړه چي اوس نو راته و وایه پلار مي څنگه زیری
درباندي کړی دی چي ته ورباندي ډېر خوشاله معلومیدې ؟ ، ژر راته
ووايه .

ما ورته وویل :

زیری نو دادی چي زه او ته به د تل لپاره سره یوځای
کیږو ، که خدای (ج) کول ، ماچي کوم خوبونه لیدلي وه هغه اوس رښتیا
کیږي ، کوم امید چي مي درلودی هغه ته رسېږم ، ما چي دا خبري
زرغونې ته وکړې ، زرغونه د یو څو دقیقو لپاره چپ پاته سوله او هیڅ برغ
یې نسوای کولای ، ما زرغونه و ښوروله او ورته ومي ویل :

ولي چپ سوې تا هم زما په رقم خوبونه ليدل او اوس په فکرو
کي غرقه سوې چي د ټول عمر لپاره به سره يو ځای سو ؟
زرغونې راته وويل :

چي سره يو ځای خو به سو ، که چيري زه ستا سره واده وکړم
نو زما پلار او مور به يواځي پاته سي ، د دوی خدمت به څوک کوي ، زه
خو د دوی لپاره هر څه يم ، که زه ځني واده سوم ، دوی خوبه بينځي
يواځي سي ، په دغه فکرو کي ور که ومه ، ته خو پوه سوې ، ته زما په خاطر
د يو څو وخت لپاره صبر وکړه ، واده خو هر وخت کيږي يو څو عمر
وروسته به واده وکړو ، اوس به يواځي مينه کوو او دميني ژوند به تيره
وو ، واده به پرېږدو او زه به دومره مينه درکړم چي له حسابو وتلې
وي ، ايا زما دا پشنهاد چي درته ومي کي راسره منې ؟
ما ورته وويل :

مه خوابدې کېږه صحي ده . زه هر څومره صبر درته کوم پروا
نه کوي او خوا مي هم نه بدېږي هيڅ خبره نه ده ، ستا هر پشنهاد مي پر
دواړو سترگو قبول دی ، ستا په خاطر خو ځان سره اور ته هم اچوم ، دا
خولايو پشنهاد دی ، هر وخت چي تا راته وويل چي اوس به واده
وکړو ، نو هغه وخت واده سره کوو ، راسه څنگ ته مي رانږدې سه هر
وخت که تا راته وويل زه به هغه وخت واده در سره وکړم ، چي ته خوشاله
سې زه خو خوشاله يم ، بس په غير کي مي ټينگه و نيوله او دخداي (ج)
شکر مي ادا کئ ، لنډ دا چي دومره ډيري خبري مو سره وکړې چي دا
شپه بيا هم راباندي سهار سوه ، د ملايانو اذانونه و سول زرغونې راته
وويل :

نه دي ده خوبنه چي يو ساعت بیده سو .
ما ورته وويل :

چي بي له هغه نه هم سهار سو، پروا نه کوی نن به هم ښه بد
خوابه سو خوب خو په يوه ساعت نه پوره کيږي.

زرغونې راته وويل:

هر رقم ته چي ته وايي ستاخوښه ده.

ما ورته وويل:

زماخوښي ته چي گوري نو بيا خوب نه کوو، خوب خو سهار
هم کيږي اوس يوه ښه کيسه راته وکړه چي زه غورږ درته ونيسم.

زرغونې وويل:

ښه سو چي رايا د دي کړل، کور دي تل ودان اوسه تا چي
کومي پيسې زما پلار ته ورکړي وې هغه يې هغه پوراوړي ته ورکړې او
هغه پوراوړي ورته وويل:

چي لس ورځي وروسته به هغه نوري پيسې هم راکوې، ظالم
به هره ورځ دروازه راټکوله خو اوس مو غوږونه يو څه ځني پر ارامه
سول.

ما ورته وويل:

چي څو يې درباندي دي تا خو هغه وخت راته ويل چي
يوځي پينځوس زره دي، اوس نوري هم دي ټولي يې څو درباندي
باندي دي.

زرغونې راته وويل:

چي نوي زره يې را باندي وې پينځوس زره خو مو ورکړې، او
اوس يې څلوېښت زره لانوري پاته دي، ما تا ته نسواي ويلای، خو دهغو
نورو څلوېښتو زرو وخت يې پنځه ورځي وروسته پوره کيږي. بيا به
راځي بيا به دروازه راټکوي خداي (ج) مهربانه دی له يوې خوابه يې ورته
پيدا کړو.

زه خو نو د ميني په درياب كي وړگډوم، چي هرڅه ئي راته
وييلي واي ماورسره منل، د ميني جذبې اخستې وم هرڅه مي ورسره
كول، نومي ورتنه وويل:

كه هر وخت هغه سړي تاسوته راغي نو بيايې زما دوكان ته
راواستوي، زه يې وركوم، تابه ماته په هغه شپه ويل، ماورته ټولي پيسې
هغه وارهم وركولې، زما سره پيسې سته تاسي چا ته مه وياست، اوس
خو زه يم چي هرشي ته موزورت وي ماته به وياست .
زرغونې وويل:

چي نه پر تاخو مي بالا زړه نه كيږي او دانوري پيسې چي هم
ته وركړې دا خوبيا ډير بدكار سو او درباندي تكليف هم دى .
زه يې نو په مكرڅه پوهېدم چي په دې كې هم ددې چل دى
ماورته وويل:

چي نه پر ماهيڅ تكليف نه دى زما سره ډير پيسې سته اودا
نوري پيسې هم زه وركومه .
زرغونې وويل:

چي ته دومره ټينگېږي نو موږ به هم بل چا ته نه وايو، كه هر
وخت هغه پور وړي راغي زه به يې دوكان ته درواستوم .

ماهم ورسره ومنله چي صحيح ده ، بيا مونور بحثونو پسي را
واخستل ترڅو چي سهارسو لمر هم راختلى وو، وروسته زرغونه ولاړه په
چاپو پسي، زه په خونه كي يواځي پاته سومه نيم ساعت ناست ومه، چي
نظر جان اكا راغلى سلام يې را واچوى او پوښتنه يې راڅخه وكړه شپه
دي په خيرسوه .

ماورته وويل :

زما شپه خو پخیر سوه ته څنگه وې خوب دي وکی پلار جان
زما نو دغه اول وار و چې پلار جان مي ورته وویل.

نظر جان اکا هم راته وویل:

چي هو زويه ډیر ښه خوب مي وکی، ډیر ښه بیده سوی ومه.

وروسته مي بیا ورته وویل:

چي پلار جان پر تا چي دهغه سړي پیسې باندي وې، ما ته به
دي ویلي وای چي ټولي پیسې مي پر یوه ځای درکړي وای، تا نو ولي
ما ته نه ویل؟

نظر جان اکا راته وویل:

اوس دي لا کور ودان چي دغه دي راکړې، نوري زه له تا
څخه نه غواړم اوس دي لا ډیري پیسې راکړې، دا نوري پاته زه له یو بل
چا اخلمه، تا ته نور تکلیف نه درکوم.

ما ورته وویل:

تاسو بل چا ته ویلای سی او ما ته نسی ویلای، زه مو اوس
لکه زوی داسي یمه هغه پاته پیسې هم زه درکوم؛ که هر وخت هغه
سړی راغلی تاسو یې زما دوکان ته را واستوی، له بل چا څخه یې غواړې
او زما څخه یې نه غواړې.

نظر جان اکا وویل:

چي صحي ده چي ته وایې نو داځل یې هم ستا څخه
واخلم، که څه هم پر تامي بیخي زړه نه کیږي، هر وخت که هغه
پور راوړی راغلی زه یې دوکان ته درلېږم، یا به زه خپله ورسره
درسم، لنډه دا چي په دغه رقم پیسې اخستل او زما ورکول او ددوی ډل
ډول چلونه جوړولو پوره څلورنیمي میاشتي ونيولې، یوه ورځ مي
انډیوالانو راته وویل:

چي ته څه کوې ته خو بيخي د زرغونې ميني ليونۍ کړي
 يې، موږ خو دي بيخي هير کړي يو موږ خو خير خپل کوردي
 هير کړي، او بل خپل ځان او مال دي ټول تباہ کي، دوی چي هرڅومره
 پيسې و غواړي ته يې ورکوې، ته خو پر بانک نه يې ناست، په خپلو
 لاسونو يې گټې او دوی ته يې ورکوې له دوی سره خو دا خبره معلومه
 کړه چي دا پيسې کومي چي زه يې درکومه زما په ولور کي يې مجرا
 کړي تر دوو ولورو دي لاپيري پيسې ورکړلې، لابه نوري څومره پيسې
 غواړي دنن په کيسه کي که نه يې د سبا په فکر کي خو سه.
 ما ورته وويل:

تاسي خو صحي وياست خو که ما ورته وويل او په دغه خبرو
 راڅخه خوابدي سول، زه به څه کومه اوس خو زه پرته د زرغونې څخه
 ژوند نسیم کولای، داسي نه وي چي خوابدي سي او بيامي خواته هم نه
 پرېږدي.

انډيوالانو مي وويل:

چي موږ هم پوهېږو چي د زرغونې پرته ته هيڅ ژوند نسې
 کولای، موږ هم ستا خوشالي غواړو بد نه درته غواړو او نه موبد درباندي
 پيرزو کيږي، موږ دي انډيوالان يو ستا خوشالي زموږ خوشالي، ستاغم
 زموږ غم دي، دا خبري چي انډيوالانو راته وکړې زما هم د دوی خبري
 خونبي سوې اوله ځان سره مي همدا فيصله وکړه چي نن به دا ورته
 وایمه، چي دوی لا په دې کي څه وايي، نو مي له انډيوالانو سره دغه وعده
 وکړه چي نن ورسره حتماً په دې اړه خبري کوم، موږ په داغه بحث سره
 اخته وو چي نظر جان بابا راغی او راته و يې ويل:
 پنځه زره افغانۍ ته مي ضرورت دی.

ما هم بيله خنده وركړې دا مي لا هم ورته ونه وويل چي څه
په كوي دا مي ورته وويل چي ماښام درځمه نظر جان اكا وويل خپل
كور دي دي ولي ماته وايي، دا يې راته وويل او راڅخه ولاړی.

انډيوالانو مي وويل:

كه دونه ډيري پيسې لري نو موږ ته هم پينځه پينځه زره
دورځي راکوه، موږ هم ضرورت ورته لرو.

ما ورته وويل:

نور مي مه په عذابوي، نن به خبره ورسره وکړم.

دوی راته وويل:

چي وبه دي وينو، چي نن به لاڅه وکړې، خير خبري مو سره
کولې چي ماڅيگر سو، دوکان مي بند کی او راغلم دزرغونې کورته.

نظر جان بابا راته وويل:

نن څونه وختي راغلي، عجيبه نه ده؟

ما ورته وويل:

هو نن کار نه وو ځکه مي وختي دوکان بند کی، موږ په خونه
کي ناست وو چي زرغونه او مور يې دواړي راغلي سترې مسې يې را سره
وکړه، ټول په خونه کي سره ناست وو چي ماورته وويل:

ماخو نن يوه فيصله کړي ده چي تاسوته يې ووايم.

نظر جان اكا راته وويل:

څنگه فيصله دي کړې ده موږ هم په خبر که؟

ما ورته وويل:

فيصله مي داسي کړې ما چي کومي پيسې تاسوته درکړي
دي نو زه غواړم چي هغه دزرغونې په ولور کي را سره مجرا کړی او
ولوريې مخکي له واده درکړم نن به د هغې ولور را معلومه وی کچيري

پيسې پاته كيدې نوري به هم دركړم ، ايا دا فيصله چي ما كړې ده
صحي ده او ستاسو راسره خوښه ده؟

ما چي دا خبره دوى ته وكړه، نو نظر جان اكا خواشینی سو او
ولاړ سو، زرغونې ته يې مخ وړ واړوى او ورته ويلي ويل:

چي ما درنه ويلي وه چي دا چندانې سړى نه دى، يو ورځ نه
يوه ورځ به خپله اصلي خيره ښكاره كړي، يو ځل خپله كومك راسره
كوي بيا وايي چي هغه پيسې په ولور كي در سره مجرا كوم، زما خو هر
څه ته يې زه بې له تاڅه لرم نه مځكه لرم نه جايداد لرم، بيا يې ما ته مخ
راواړوى او وه يې ويل:

چي تا راته ويل چي دا پيسې زه دركوم، زه خو خپله نه يم
درغلى چي ما ته پيسې راكړه او نه مادرته ويلي دي چي ستا څخه پيسې
غواړم تا به راته ويل چي زه يې دركوم بل چاته مه وايه زما سره سته او
تا په دا دومره وخت كي موږ ته ولي و نه ويل چي زه يې بيا بيرته
غواړم، تا خو به يوځل دا راته ويلي واى چي دا پيسې چي زه يې دركوم
بيا به يې بيرته راكوى، يوه ورځ دي و نه ويل نو اوس يې بيا ولي په
ولور كي مجرا كوي، دا خبري يې په ډيري خواشنى سره ماته وكړې او له
خوني ووتى خپلي خوني ته ولاړى، د زرغونې مور هم پسي ولاړه، زه او
زرغونه يواځي سره پاته سولو موږ دواړه ديو څو دقيقو لپاره غلي پاته
وو، وروسته مي سو كه د ژړا برغ تر غوږه سو، چي زرغونې ژړل.
ما ورته وويل:

چي ايا كومه گناه مي وكړه؟ ماخو ستا په خاطر داسي وكړل
چي ته د ټول عمر لپاره زما سې.
زرغونې راته وويل:

زه ستاسو په کار کار نلرم تاسي ښه سره پوهېږی دا یې راته
وویل او په زوره یې وژړل ،له سترگو یې اوبښکي وبهېدلې ؛ ما چي د
زرغونې اوبښکي ولیدلې اور راباندي بل سو، ماغزه مي په سر کي و
ایشېدل پر سترگو مي توره شپه سوه ور ولاړ سوم په غېږ کي مي ټینگه
ونیوله، ورته ومي ویل:

زه بخښه غواړمه خطا راڅه وسوه دا وار مي و بخښه بیا هیڅ
کله هم داسي کار نه کوم ،خطا خو له هر چا کیږي له ملایکو څخه هم
سوې ده ،بې له تامي دا ژوند نه دی پکار، ته زما ژوند یې ته مي هر څه
یې ،زما په رگو کي له ویني څخه ستا مینه ډیره ده ، اخیر ته خومي پر
خواسه.

زرغونې راته وویل:

تا خوبه ما ته مخکي ویلي وای، چي زه داسي یو کار کومه ما
درته خپله لار ښوده، تابه زما سره یوار مشوره کړې وای ، اوس دي ټول
کارونه خراب کړل، زه به اوس څه درسره وکړم .
ما ورته وویل:

ته هیڅ مه کوه فقط خوشاله اوسه زه هر څه سموم،هغه دم
مي زرغونه خوشاله کړه،خوشپه ډیره بې خونده،بې مزه او دردمنه
راباندي تیره سوه ،ټوله شپه گیلې او بهانې وې ترڅو سهار سو، د چا یو
وخت وو زرغونه په چایو پسي ولاړه زه یواځي په خونه کي پاته
سوم،تریوه ساعته پوري په خونه کي یواځي وم،نظر جان اکا رانغلی
او کور داري یې راغله،له هغې سره مي خبري کولې او هغې راته ویل:
دزرغونې پلار دي خوابدی کی کیدای سي دلته را نه سي ما
ډیر ورته وویل خو زما خبره یې ونه منله.
ما ورته وویل:

مورکی زه خپله ورځم او خوشاله کوم یې، دستي د نظر جان اکا خوني ته ورغلم سلام مي ور واچوی، دومره په قهر یې راته کتل چې بیخي یې زما سلام علیک نه کی، نو مي لاسونه ورمچ کړل ورته ومي ویل:

دا ځل به مي حتماً بخښې بل ځل ته که مي داسي کار وکی، نو بیا مي کورته هم مه پرېږده ، نوري ډيري زاری مي هم ورته وکړې، ترڅو په ډیر تکلیف سره مي بیرته خوشاله کی او د خپلي خوني مي را ولاړ کی په دا پخوانی خونه کي کښېنستلو او هلته مو چای په ټولو سره یوځای وڅښلې ، ډیر معذورت مي بیا هم ځني وغوښتی، چي په راتلونکي کي به بیا داسي کار نه کیږي ، دوی هم راسره ومنله چي موږ هم بخښلې یې ، بیا مي نو رخصت ځني و غوښتی، دوی هم رخصت راکي، له هغه ځایه چي را رهي کیدم نو بیامي د نظر جان اکا او د کورداري لاسونه ورمچ کړل او راغلمه دوکان ته له ځان سره مي داپریکړه وکړه ، چي دا واري به ژر نه ورځي، که دوی حال را وکی خو ور به سمه که یې حال نه را وکی بیا به خپله ژر نه ورځمه، په داغه فکر کي ومه چي انډیوالان مي هم ټوله راغلل هغوی راته وویل:

څنگه سو ماښام ، خبره دي ورسره معلومه کړه ؟

ما هم له سره ترپایه ټوله کیسه ورته وکړه ، چي داسي وسول ماییا داسي وکړل، دوی ټوله حیران پاته سول چي دانو ولي بده ورباندي ولکیدل، ما ورته ویل چي زه هم نور نه باندي پوهېږم، لنډه دا چي پوره درې هفتې تیري سوې چي نه نظر جان اکا راغی او نه هم د چا احوال راته راتلی او نه زه ورتلمه ، دا درې هفتې به څومره راباندي اوږدې سوي وي او زرغونه مي هم ډیره یادیده ، خو پلار یې زړه را مات کړی وو بیرته به مي زړه صبر کی ، خو بیا مي هم ډیره یادیده نفس مي پسي ختی د دې

ليدو ته ليونى وم، خو ځان به مي ټينگ کى، اخير ته مي صبر ختم سو په
 دا څلورمه هفته مي ټينگ نيت وکې چي نن به خامخا ورځمه هر رقم
 چي وي، دوى خو دي بيخي په کيسه کي هم نه دي، چي ور نه سې يادوي
 دي لا نه، ماځيگر ناوخته سو دوکان مي وټرى او د زرغونې پرلور ور رهي
 سوم، کور ته چي يې ور ورسيدمه دروازه مي ور وټکوله دروازه يې بنده
 کړې وه، زه به چي هر کله ورته راتلم دروازه به يې خلاصه وه، خو دا
 واري يې دروازه ډيره وختي بنده کړې وه، بيا مي دورازه ور وټکوله چا
 ځواب را نه کى، د دريم ځل لپاره مي بيا دروازه ور وټکوله خو هيڅوک
 دروازه نه راخلاصوي او نه هم ځواب را کوي حيران وم چي څه وکړمه
 بالانو تلمه زړه مي راته وويل يواري به يې لا ور وټکوم که يې خلاصه
 کړه خو ښه کنې ځم به، د څلورم ځل لپاره مي بيا وروټکوله، چي
 نظر جان اکا دروازه را خلاصه کړه داسي وارخطا معلوميدى، سترې
 مسې يې هم يوقسم ته دوارخطا په ډول راسره وکړه، ماپوښتنه ځني
 وکړه چي ولي داسي وارخطا يې څه خو به پيښ سوي نه وي؟

نظر جان بابا وويل:

هر څه سم دي خير او خيرت دى راځه کور ته .

ما بيا ورته وويل:

دروازه مي ډيره وټکوله ولي مو نه راخلاصوله ؟

بيا يې راته وويل:

په خبرو اخته وو هيڅ مو نه ده اوريدلې بخښه غواړم، ښه ته

داراته ووايه دا دومره ډير وخت چيري وې چي نه معلوميدې ؟

ما ورته وويل:

کندهار ته تللى وم د دوکان لپاره مي سودا راوړل هلته يو

مشکل راپيښ سو وځنډېدم، دا خومي ده ته درواغ وويل .

بيائي راته وويل:

ڇه مشڪل درته پيڻ سو؟

ماورته وويل:

بس يو کوچني مشڪل وو په خير تير سو، بيائي زما ڇخه هم
پوڻتنه نه ده ڪري، ولاړلو خوني ته زرغونه هم راغله له هغې سره مي هم
ستږي مسي وکړه، خو مور يې راغله له زرغونې څخه مي دهغې پوښتنه
وکړه چي چيري ده؟

زرغونې راته وويل:

په هغه بله خونه کې ده، خوري (د خور زوي) يې راغلی دی
له هغه سره ناسته ده.

ماورته وويل:

خوږي يې ولي دلته نه راځي زه به هم ورسره شناخته سم.

زرغونې راته وويل:

ورکوه يې هغه مو بيخي په تا خبر کړی هم نه دی چي ته
دلته راغلی يې که يې وليدلې چي ته دلته يې نو خامخا شک کوي، چي
دا پردی سړی په دا وخت کي دلته څه کوي.

ماورته وويل:

که داسي وي نو زه به ولاړسم، څه خبره خونه ده.

زرغونې هم وويل:

که نن ولاړ سې ښه به وي، سبا بيا راسه هغه سبا ته بيرته ځي

که دي خوانه بديري؟

ماورته وويل:

دا خو د خوابدېدو خبره نه ده چي خوابده کړم، زه هم ځمه نو
له دوی څخه مي اجازه را واخسته او ځني راغلم کورته، په کور کي دا

چورت را ولويدی چي زرغونې خو ما ته ويلی وه، چي موږ هيڅ خپلوان نه
 لرو او اوس يې د خاله زوی د کومه پيدا سو، بيا مي خپل ځان ته دا تسلي
 ورکول، چي کيداي سي له خپلوانو سره به خوابدي وي، اوس خو ډير
 داسي خلک سته چي خپلوان په خپلوانو کي نه حسابوي، پردي يې بولي
 په دې خاطر چي اوس له خپل نه پردي له چا سره ښه کوي، خپل نه
 غواړي چي له ځانه يې بل خپل لوړ وي او دی له هغه څخه کم وي، په
 همدې خاطر يې دا درته ويلی دي چي هيڅ خپلوان نه لرو، خير دا هر
 څه مي پرېښودل، د ماښام ډوډۍ تياره سوه ډوډۍ مي و خوړله، خو
 چندانې خوند مي نه ځني واخستی، د بيده کيدو کوښښ مي و کړی خو
 هيڅ خوب نه راتللی، تر ډيره پوري وينس ومه يو وخت بيده سوی وم، تر
 دريو ورځو پوري د زرغونې کورته نه وم تللی په دا څلورمه ورځ مي
 بيانيت وکی چي نن شپه به ورځمه له خير، مازديگر ناوخته وو چي بيا
 يې کورته ورغلمه، په سراي کي زرغونه وه ماورته وويل:

چيري دی پلاردي؟

زرغونې راته وويل:

پلار مي په خونه کي دی زما د خاله له زوی سره، ولي

کارور سره لرې؟

ماورته وويل:

يا داغسي پوښته مې کول، ښه د خاله زوی دي تر اوسه نه دی

تللی، نو زه به بيرته ولاړ سمه کورته.

زرغونې وويل:

يا ولي ځي، هغه په خپله خونه کي ناست دی، زه او ته به په دا

بله خونه کي کښينو.

نو زه هم ورسره راغلم خوني ته هلتته دواړه سره
کښېنستلو، نومي زرغونې ته وويل:

چي تاڅلور ورځي مخکي لا ويلي وه چي هغه سبا ځي خپل
کورته، تر اوسه پوري لانه دی تللی؟
زرغونې راته وويل:

هغه تر تا پوري معطله دی، زه ځمه زما پلار درته را استوم له
هغه سره خبري وکړه هغه به پوره معلومات درکړي، دغه يې راته وويل
او را څخه ولاړله له هغې خوا نه نظر جان اکا راغلی سترې مسې يې را
سره وکړه راته وې ويل: ښه سو چي راغلي کني زه سهار خپله دوکان ته
درتلمه.

ما ورته وويل:

ولي کومه نوې خبره پيښه سوي ده؟
نظر جان اکا راته وويل:

چي هو خبره خو نوې ده هغه دا چي ما او د زرغونې مور دا
فيصله کړې ده چي زرغونه لويه سوې ده بالا به يې ورکړو، اوس مو لاهم
غاړي باندي بندي دي، چي هسي واده سي هغه به ښه وي.

کله چي مي دا خبري له نظر جان اکا څخه وا ورېدلې نو ما ته
خندا راغله او دومره زيات خوشاله سوم، چي په کالو کي نه ځاېدم په
دې خاطر ما دا فکر کوی چي ما ته يې را کوي او زرغونه يې اوس
مجبوره کړې ده چي واده وکړي، ما ورته ويل ستاسو خوښه ده:

تاسو چي هره فيصله کړې وي هغه صيح ده، ځکه تاسي خود
هغې مور او پلار ياست هر رقم ته چي تاسو واياست زما هم درسره
خوښه ده.

نظر جان اکا راته وويل:

ډير ښه کار و سو چي ستا هم راسره خوښه سوه، موږ هم ستا
خوښې ته کتل، اسدالله جان ښه اخلاقي او ښه ځوان دی او له بلي خوا
خپلوان هم يو .

ما ته چي يې د اسدالله نوم را واخيستی اور راباندي بل سو
ماورته وويل:

کوم اسدالله، او اسدالله څوک دی؟

نظر جان اکا وويل:

ولي ته اسدالله نه پېژنې، اسدالله خو د زرغونې د خاله زوی
دی له يوې هفتې راهيسته دلته زموږ په کور کي راسره اوسيږي، په هغه
بله خونه کي ناست دی، هغه هم په دې دوستی خوشاله دی.

ماله ډيري خواشینی څخه ورته وويل:

چي ولي مو پخوا اسدالله ته نه ورکوله او ولي هغه پخوا نه
غوښتله، اوس چي اوبه تر ورځ تيري سولې اوس يې ورکوی، تا په خپله
راته ويلي وه چي زرغونه له تا سره مينه کوي او بل هيڅوک يې نه
خوښيږي او نه دهغې بل څوک خوښ دی، ته څنگه دهغې خوشالي په
اوبو لاهو کوي او دهغې ژوند ورتباه کوي، خو هغه هم له ماسره مينه
کوي ولي دهغې خوشالي په اوبو لاهو کول غواړي، ته څنگه پلاريې؟

نظر جان اکا وويل:

دا کار خو يواځي زمانه دی خوښ، بلکي د ټولو خوښ دی د
زرغونې هم خوښ دی، هغې خپله راته وويل چي زما اسدالله تر هر چا
خوښ دی او زه له اسدالله سره واده کوم. که يې نه مني له هغې څخه
خپله پوښتنه وکړه.

دا چي يې راته وويل نو بيخي مي عقل له سره ولاړی دومره
 خواشيني سومه چي له نظر جان اکا څخه را ولاړ سومه او راغلم دا بلي
 خوني ته، چي اسدالله پکښي کي ناست و. وار له واره مي ورته وويل:
 چي زرغونه زما ده او زما به وي له زرغونې سره يواځي زه
 واده کولای سم نه بل څوک او نه چاته دا حق ورکومه چي واده ورسره
 وکړي، هغه زما روح زما تن او زما ژوند گرځېدلې ده، بې له هغې څخه
 ژوند په کار نه لرم او که زما پرته بل چا و غوښتله، نو يا به زه پر دې دنيا
 يم يا به هغه، يا به زه ژوندی يم يا هغه، نوره دي خپله خوښه چي کوې
 يې او که نه ستا اختيار دی، دا خبري مي په ډير جدي انداز ورته
 وکړې، ما چي کله دا خبري ورته کولې نو اسدالله داسي رېږدې دی لکه
 تبي چي نيولی وي وروسته يې له کوره را ووتلمه راغلمه خپل کورته له
 خواشيني څخه مي نه ډوډی خوړلې ده او نه مي تر سهاره سترگه پټه
 کړې ده. سهار دوکان ته راغلمه او انډيوالانو ته مي وويل:
 چي ماښام خو داسي کيسه پيښه سوه او ما ته يې داسي
 وويل.

انډيوالانو مي راته وويل:

ته بيغمه اوسه موږ خو درسره يو هيڅ غم مه کوه. دوی يې
 پرته له تا څنگه بل چاته ورکولای سي او کچيري يې ورهم کړه نو موږ
 يې په زور درته راوړو او تاته يې تسليمه وو، نور ته څه غواړې او بل
 اسدالله ته تا پخپله ويلي دي هغه به دا کار څنگه کوي.
 زما هم د انډيوالانو پلان او خبري خوښي سوې، دغه تصميم
 مو په ټولوسره خوښ سو، چي که يې پرته له ما بل چاته ورکړه دغسي
 به ورسره کوو، خو خوامي ډيره بده وه، په دې چي که نظر جان اکا هر څه
 راسره کړي وای خو خير، نو زرغونې به ولي دومره بې وفايې راسره

کوله، هغې خو هم زما سره ډیره مینه کوله او هغې ولي زه نه کړم
خوښ، په دې کې د دې څه مقصد دی، چې زه یې پرېښودم او اسدالله یې
خوښ کی ما خو یې تل خواهیښات پوره کړي دي؛ هرڅه به چې د دې
خوښ سول مابه ورسره منل، د هغې ناخوښه یو کار مې هم نه دی
کړی، حتی خوا یې لا هم نه ده راڅخه بده سوې، چې زه یې پرېښودلم او
د دې هیڅ ځوانه وه بده، او نه هم زما پر خوا وه دا کار خو باید دې نه وای
ورسره منلی، په رښتیا چې دومره ځني خفه سولم که انډیوالانو راسره
خوښ کړې وای، ما به زرغونه پرېښې وای او تر تیر سوی به
وای، انډیوالانو مې نکهه راسره خوښه، راته ویل به یې ته خولیونی سوی
یې دومره مصرفونه دي ورباندي وکړل او اوس یې پرېږدې. ته خو یو
څه عمر صبر وکړه چې څه کیږي او څه پېښیږي موږ هرڅه درته سموو.

خیر په داغه کې پوره درې میاشتي تیري سوې خو د
زرغونې د ورکولو درک معلوم نسو او نه زه بیا ورغلی یم او نه مې حال
ورباندي درلودی او نه بیا دوکان ته نظر جان اکا راغلی دی اوس دومره
حال ورباندي لرمه چې زرغونه یې تر او سه نه ده ورکړې او زه اوس
ورباندي پوه سوم، چې دوی ډیر چالاکه دي ځکه اول یې ما ته
راکول، خو ما ته یې رانکړه او اسدالله ته یې ورکوله او اسدالله ته یې هم
نه ده ورکړې او اوس یې له تا سره قول کړې ده، زما نور سره نه باندي
خلاصیږي چې د دوی څه هدف دی او چا ته به یې ورکړي، دغه وه زما
او د زرغونې په ژوند کې راغلې او تیره سوې کیسه چې تا ته مې ټوله
کیسه وکړه، زه اوس هم په زړه کې هغومره مینه ورسره لرم لکه پنخوا
چې مې ورسره درلوده. زه خو یې په دام کې بند کړی وم اوس یې ته هم
پکښې بند کړی یې زما خو دا زړه ته نه لویږي چې تا ته به یې هم

درکړي او زه سر له ننه له زرغونې څخه تیر یم ځکه ته تر ما زیاته مینه ورسره کوې او خدای (ج) دې ستا روزي کړي.

ما ته چي احمد بیچاره ټوله کیسه وکړه، ډیر زړه مي باندي وسوځیدی ځکه په رښتیا هم چي د افسوس کیسه یې وه . او ډیره ناجایزه ورسره سوې وه . نو مي احمد ته دا وعده ورکړه چي که ستا کیسه رښتیا داسي وي او دغه کیسه مو په منځ کي تیره سوې وي، نو زرغونه ستاده او ستا به وي زه هم درسره ملگری یم زه خپله له خپلي مینه څخه تېرېږم او تاته یې درېڅښم.

احمد راته وویل:

زه پښتون یم او هیڅ کله درواغوته ضرورت نلرم ، کچیري زما یوه خبره هم درواغ سوه نو زه بیا ځان ته نه پښتون وایم او نه ځان رښتنی بولم.

ما ورته وویل:

چي خیر دی احمد جانه وروره ! خدای (ج) به هر څه اسانه کړي زه اوس درڅخه ځمه، زه به ځان ته نور معلومات هم ترلاسه کړم بیا درته راځم، نو مي له احمده اجازه و غوښته او ځني راغلم کورته او دماښام درا رسېدو په انتظار ومه ، ماښام وروسته ترډوډۍ ورغلم د زرغونې کورته ، هلته مي له ټولوسره سترې مسې وکړه او ټولو راته ویل لږ وار خطا معلومېږي څنگه سوهغه نفر دي پیدا کی ؟

ما ورته وویل :

یانن مي کور کار درلودی سبا ورځمه دوی مي په دې پوه نه کړل چي له احمد سره مي ولیدل ، د خوب وخت راغلی نظر جان اکا او کورداري یې رخصت راڅخه و غوښتی، ما هم اجازه ورکړه او دوی

ولاڻل ، زه اوزرغونه په خونه کي يواځي پاته سولو، نومي زرغونې ته وويل:

يوه پوښتنه درڅخه کومه رښتيا به راته وايي؟

زرغونې راته وويل:

چي ماته اوسه تاته درواغ وييلي دي؟

ما ورته وويل:

چي درواغ نه راته وايي نو داراته و وايه زه پر تا څومره گران

يم؟

زرغونې وويل:

چي دونه راباندي گران يې چي بې تا ژوند هيڅ خوند نه

راکوي او نه مي په کار دی.

ما ورته وويل:

داسي به نه وي؟

زرغونه وويل:

داغسي ده لکه زه چي وایم و مي ازمويه .

بيا ما ورته وويل:

که داسي وي نو ستا دي د پاک خداي (ج) په مقدس نوم باندي

قسم وي چي ستا او د احمد په منځ کي څنگه کيسه وه او څه مو په منځ

کي تير سوي دي ، ماته ټول معلومات ته په خپله خوله راکړه .

زرغونې چي زما له خولې نه دا واورېدل رنگ يې تک سور سو

او ويې ويل:

چي کوم احمد ! احمد څوک دی زه خو د احمد په نامه څوک

پېژنم هم نه.

ما ورته وويل:

د خدای (ج) په نوم سره مي قسم درکړی دی . هغه احمد درته بنسیم چي له تا سره یې ترما زیاته مینه کول او اوس یې هم درسره لري، ما له هغه سره نن ولیدل او خبري مي ورسره وکړې او هغه خپله کیسه ټوله راته وکړه او اوس زه غواړم ستا له خولې څخه هم دا واورم چي په څه رقم سره شناخته سواست څنگه مو سره ولیدل او څه مو په منځ کي تیرسوي دي ټوله کیسه به راته رښتیا رښتیا کوې ؟ بیا به زه فیصله وکړم دا چي ته رښتیا وایې او که احمد، نور نو ځان بي خبره مه اچوه زه په هرڅه خبرسوی یم.

زرغونه هم پوه سوه چي احمد کیسه ورته کړې ده او ما هم ډیره مجبوره کړه ترڅو خپله کیسه یې داسي شروع کړه :

احمد هیڅ کله هم له ما سره مینه نه درلوده او نه په مینه پوهیدی، زه له اوله د هغه په بدنیت پوهېدمه چي غلت سپری دی، هغه هیڅ کله ما ته د میني په سترگه نه دي کتلي نه یې راته کتل، زه د زرغونې په خوله کې ور ولوېدمه چي ته په دغه قانع یې چي احمد په مینه نه پوهیدی؟

زرغونې وویل:

هو زه قانع یمه چي هغه په مینه نه پوهیدی، احمد زما د پلار خوښ وو مگر زما نه وو خوښ پلار مي راته وویل چي لوره ته اوس ځوانه سوې یې بالا دي نو د واده کولو وخت دی او واده به دي کړو، خو ما نه ورسره منل ما به ورته وویل چي که زه واده وکړم نو ستاسو خدمت به څوک کوي، ځکه مور مي سپین سرې ده او ته هم اوس ډیر سپین ږیری یې؛ واده خو هر وخت کیږي پلاره! خو زما پلار نه راسره منل، ترڅو زه یې مجبوره کړم ما ورته وویل داچي ته راته وایې نو ستا کار او ستا خوښه ده .

نو يې يوه شپه احمد کورته راوستلی وو، زه يې دې ته
مجبوره کړه چې ورسره و وينم کچيري يې زه خوښه سوم نوبه مي
ورکړي، زه خوني ته په ډير کم جرئت سره ورغلمه او له احمد سره مي
سترې مسې وکړه، په دا اول وار سترې مسې کي راته معلوم سو، چې ډير
غلت سړی دی، ځکه ما په لاس سترې مسې ورسره وکړه، نو ده مي
لاس په خپل لاس کي ټينگ کي، دومره يې ټينگ کي چې نږدې وو چې
برغ راڅخه و سي خو ځان مي ټينگ کي څه مي ونه ويل لاس يې را ايله
کي او ورسره کښېنستمه.

پلار مي احمد ته وويل:

چې احمده زويه زرغونه خو داده، خوښه دي سوه؟

احمد ورته وويل:

هو خوښه مي سوه.

نو مي پلار د احمد سره د واده کولو او زما د ورکولو خبري را
واخستې، زه نو له ډيره شرمه څخه له خوني را ووتلمه، راغلمه اشپزخانې
ته د ماښام ډوډۍ مي برابروله، ډوډۍ مي سره برابره کړه خو خوني ته
مي نسوای ور وړلای، نومي خپلي مورته وويل:

چې ډوډۍ ته وروړه زه يې نسوم ور وړلای، مور مي هم دوی
ته ډوډۍ وروړه، بيا مي چای هم ور واستولې، د يوه ساعت په اندازه به زه
په خونه کي يواځي ومه چې مور مي راغله، او راته ويې ويل:

چې خدای (ج) دي بخت در خلاص کړه لوري بس ده زموږ
ډير خدمت دي وکي، ستا څخه موږ ډير خوشاله يو، خدای (ج) دي زموږ
په حق کي غاړي مه بندوه.

ما ورته وويل:

مورجاني ما ته دا خبري مه کوه زه خو ستاسو اولاد يم او
اولاد هيڅکله د مور او پلار حق نه سي ادا کولای، تر څو چي زه ژوندی
يمه ستاسو خدمت پر ما حق دی او دا پر ما فرض دی چي
ستاسو خدمت وکړم مور کي ! زه اوس واده نه کوم زه ستاسو په خدمت
کولو کي خوشاله يم، ما مه ورکوی.

خو مور مي په دې خبره سخته په غوصه سوه او راته وه يې

ويل:

ته چي هر څه وايې مور دي هيڅ خبره نه منو بالا دي ورکوو
مور خپل خدمت په خپله هم کولای سو. زه يې اخير دې ته مجبوره او
راضي کړمه، چي د احمد سره واده وکړم، نو ما هم له مور سره ومنل چي
ستاسو خوښه وي زه نو څه پکښي ويلای سم واده مي کړی، ما ته خوب
راغی او مور مي هم راسره بيده سوه، پلار مي له احمد سره بيده سوی
وو، سهار سو او د سهار چای يې هم زموږ کره څښلي وې بيا تللی وو.

پلار مي ډير خوشاله معلوميدی او راته ويې ويل:

چي د احمد خو ډيره خوښه سوې، که کور يې هم ورسره

خوښه کړه واده درسره کوي.

مور مي پوښتنه ځني وکړه:

احمد څه ويل؟

پلار مي ورته وويل:

زرغونه يې ډيره خوښه سوه او ويل يې چي زما خو خوښه ده

خوزه به کور هم مشوره وکړمه، کچيري دکور هم راسره خوښه سوه نو

بيا درته راکمه احوال دستي درکوم.

مور مي ورته وويل:

چي خداي (ع) دي وکړي چي کور يې هم ورسره خوښه کړي. خو دغه د دوستي او واده کولو خبري مو تر دوو ورځو پوري په کور کي کېدې، وروسته تر دوو ورځو څخه احمد بيا زموږ کور ته د شپې راغی، پلار مي ورسره ناست وو، زه او مور مي نه وو ورغلي، مور مي راته ويل درځه چي ما او تا هم ورسو ما ډير ورته وويل چي ما پرېږده ته يواځي ورسه، زه خو يې لېدلې يم، خو مور مي نه را سره منل او زه يې هم وروستمه، هلته مو له احمد سره سترې مسې وکړه او کښېنستلو، احمد نو ما ته دومره کتل، چي ما بيخي لوړ کتلاي نسواي او ماته د ده داسي نيغ کتلو هيڅ خوند نه راکوي، د همداسي نيغ نيغ راته کتل خو ما نه ورته کتله، وروسته احمد زما پلار ته وويل چي ما خو کور مشوره وکړه او ټولو راته وويل چي ستا خوښه وي نو موږ څه پکښي وايو، موږ دي لا له تکليف نه خلاص کړو چي ستا په مرکه وگرځو، خو خبره دا ده ته يو څو عمر صبر وکړه موږ به يو څه پيسې پيدا کړو بيا به په مرکه ورسو، اوس خو دي خبره هم ورسره خلاصه کړې ده ما هم ورسره خوښه کړه چي بيخي مي خوښه ده، پروا نه کوي يو څو عمر به صبر سم څه خبره نه ده، ايا اوس ستاسو هم داسي راسره خوښه ده لکه زما کورنۍ چي خوښه کړې ده؟

زما مور او پلار ورته ويل پروا نه کوي اوگره په تلوار نه سپړيږي يو څو عمر به انتظار سو زموږ هم درسره خوښه ده.

نو احمد ماته مخ را واپړوي او وې ويل:

چي زموږ او ستاسو خو خوښه سوه، چي دزرغونې به خوښه وي که يا؟

ما ورته وويل:

چي زما خوښي ته لا هم گوري، دا په ما اړه نه لري، دا زما د
پلار او مور کار دی، زه د دوی په کار کي څه نسیم ویلای دوی ته راته
خوښ کړی یې او چي دوی هر څه راته ووايي زه هغسي کوم. احمد ماته
ووویل:

د مور او پلار خو دي خوښه ده.

ما ورته وویل:

د دوی چي خوښه ده زما هم خوښه ده، زه څه نه پکښي وایم
او نه څه پکښي ځایږي دا مي ورته وویل او ځني راولاړېدمه، چي مور مي
راته وویل:

کښېنه چيري ځي؟

ما ورته وویل:

ډوډۍ تیارومه بیرته راځمه.

مور مي راته وویل:

ته دلته کښېنه، نن زه خپله ډوډۍ تیاروم او راوړمه یې، ما
نه غوښتل چي مور مي ډوډۍ تیاره کړي، خو مور مي زه نه پرېښودم چي
زه یې راوړم او خپله په ډوډۍ پسې ولاړه، زه هم په خونه کي
کښېنستم، په دې وخت کي مي پلار هم له خوني ووتی، زه او احمد
یواځي پاته سولو، زه غلې ناسته ومه هیڅ برغ مي نسوای کولای چي احمد
راته وویل:

ترڅو چي دي پلار او مور راځي څنگ ته خو مي راسه، هغه
بله شپه هم رانغلې زما چورت او فکر له تاسره وو چي رابه سې، تر ډیره
درته معطله ومه خوستا درک معلوم نسو ولي رانغلې، څوک داسي کوي
لکه ته چي یې کوې.
ما ورته وویل:

ته خو داسي خبري کوي لکه د عمر چي سره شناخته يو .
احمد راته وويل:

شناخت نوڅه وخت غواړي .

ما ورته وويل:

وخت غواړي ترڅو ته زما او زه ستا په خوي پوه شم .

احمد بيا راته وويل:

په دا رقم چي ځان ليري ليري کوي او زما څخه شرمېږي
زړه ته مي نه لويږي چي په يوه کال کي دي هم سره شناخته سو ، خير
دا خبري پرېږده اصلي خبره واوره؛ نن ماښام زه درته معطله کېږم
ستا پلار ته اجازه ورکومه چي په خپله خونه کي بيده سي ، کله چي دوی
بيده سول نو ته به بياراځي ، اوس خو ډيري خبري نسو سره کولای ، کله
چي راغلي نو يو دبل د خوي په باره کي به هم سره و ږغېږو ، گوره چي
پاته نسي .

ما ورته وويل:

چي دا کار هيڅ امکان نه لري ، ترڅو چي مو واده نه وي سره
کړی زه يواځي هيڅ کله هم نه سم درسره ليدلای او نه درته راتلای
سم .

احمد راته وويل:

ښه چي داسي ده خو اوس مو هم واده نه دی سره کړی ولي
راسره ناسته يې .

ما ورته وويل:

اوس زه يواځي نه يم راغلي ، خپلي مجبوري راوستي يم ، د
دې خبرو په اوریدو سره احمد لږڅه احساساتي سو او راته و يې ويل:

چي ته هم زما دا اخيره خبره واوره، زه نن شپه دلته يواځي پاتېږم که رانغلي نو زمادي په خداي (ج) سره قسم وي که بيا په ټول ژوند درته راسم يا مو د کور خواته وگورم دا نو زما اخيري فيصله ده. بېخي مه راځه.

د احمد د قسم په اخیستلو سره زما زړه هم يو څه نرم غوندي سو، خو زه هم ورته احساساتي سوم چي هغه ستا کار دی هر څه چي کوې هغه کوه که راځې که نه راځې. ما چي دا ورته وويل، نه بيا ده بحث کړی دی او نه ما دواړه سره چپ سولو، ترڅو پلار مي راغی او احمد ته يې وويل:

دوکانداري دي څنگه ده؟

احمد ورته وويل:

بېخي ښه ده گذاره کيږي، دوی په خپلو خبرو سره اخته سول زه له خوني را ووتلمه، چي مور مي بيا راته په غوصه سوله چي ولي له خوني را ووتلې ما ډوډۍ تياره کړه، درځه ډوډۍ نن ټول يوځای سره خورو.

ما ورته وويل:

زه له احمد سره ډوډۍ نسمة خوړلای، موري زه يې يواځي په خونه کي خورم تاسي يې ور سره وخورۍ، خو مور مي راسره ونه منله چي نن به ډوډۍ له احمد سره خورو.

مانه غوښتل چي ور شمه خومور مي مجبوره کړم او خوني ته يې ور وستلم، هلته مو په ټولو سره يوځاي ډوډۍ وخوړه، د ډوډۍ خوړلو په وخت کي مي مور او پلار په خبرو سره اخته سول، چي احمد راته وويل:

چي تا خوويل ډوډۍ هم نه درسره خورم، څنگه راغېي او ولي
 دي زما سره ډوډۍ وخوړه ؟
 ما ورته وويل :
 چي مجبوره سومه كني ما خو نه درسره خوړله .
 بيا يې راته وويل :
 چي ما بنام به هم مجبوره سې ، زه نن شپه ستا په انتظار يم
 او تر هغه وخته نه بيدېږم تر څو چي ته نه يې راغلې .
 ما ورته وويل :
 چي دا خيال دى له ذهنه وباسه ، هيڅ امكان نه لري چي درته
 راسم .

بيا يې سوكه راته وويل :
 زه انتظار يم نور نه پوهېږم .
 كومه ډوډۍ چي مي خوړلې وه هغه يې راباندي
 زهر كړل . وروسته تر ډوډۍ خوړلو زه ځني را ولاړه سومه ، راغلمه خپلي
 خوني ته او په ځاى كې بيده سومه ، خو خوب نه راتلى ناحقه چورتونه
 راوليدل چي دا يې څه درته وويل قسم يې هم واخستى ، كه نه ورځې بيا
 خو په ټول ژوند نه راځي نو دا متل را ياد سو چي يوې خوا ته پړانگ دى
 بلي خواته پان ، كه نه ورځې بيا خو نه راځي او بل مور او پلار مي دومره
 ورته خوشاله دي چي بيخي ډير ، زه څنگه د دوى خوشالي له خاورو سره
 خاوري كړم ، نو مي دا نيت له ځان سره ونيوى چي ورځم به او زه دومره
 زړه هم نه لرمه چي خوني ته خپله ورسمه او څنگه ورسم ، چورتونه مي
 سره گډوډ سوله چي له ډيرو چورتو له كبله مي پر سر درد سو ، په ځاى
 كې ويښه پرته ومه چي مور او پلار مي هم ځني راغلل خپلي خوني ته او
 دواړه بيده سول ، ما نو خپل مور او پلار ته ځان په خوب اچولى و ، چي زه

خونو بیده یمه اوس زه دې ته معطله ومه چي دوی دواړه ښه بیده سي نو به ورسېم، کله چي زه په دې ښه يقيني سوم چي دواړه ښه بیده سول نو زه هم له ځايه راپورته سوم ډير کرار کرار له خوني را و وتلمه او راغلمه د احمد خوني ته ، دروازه يې په ځان پسي ټينگه کړې وه، دروازه مي خلاصه کړه او خوني ته ورننوتلم. غوږ مي ونيوی چي احمد وينښ دی که بیده ، ماغوښتل چي ورېغ کړم خو احمد خپله را باندي رغ کړل او و يې ويل راغلي ولي دومره و ځنډېدې .
ما څه نه ورته ويل.

بيا يې راته وويل:

پلار دي غوښتل چي ته دلته زما سره بیده سي ، ما ورته وويل چي زه يواځي بيدېرمه تانه په تکليف وم ، ځکه زه پوهېدمه چي ته راځي دا يې وويل او تر لاس يې ونيولم خپل ځان ته يې ورکش کړمه، کله چي يې زه تر لاس ونيولم له درده مي ورته پر سترگو توره شپه سوه، خوزه ډيره مجبوره ومه هيڅ رغ مي بيا هم نسواي ورته کولای، او ورسره کښېنستمه .

احمد چي هررقم پوښتنه راڅخه وکړي ، زه ځواب نه ورکومه، تر څو چي يوه اوږده کيسه يې راته شروع کړه . ما ورته ويلي هم نه و، کيسه يې وکړه خو زما سر هم نه سو باندي خلاص چي څه يې وويل، کله چي يې کيسه خلاصه کړه نو وروسته يې زما په وينښانو کي لاس واچوې او سري يې راگړوی .
ما ورته وويل:

چي سر گړول خو د ښځو کار وي ته خو نارينه يې ؛ ما په دې خاطر ورته وويل چي گوندي ننگ ورسې او خواشني سي او راته و وايي چي څه بالا خپلي خوني ته ، خو دا خبره يې راته ونه کړه، بيا يې راته

وويل چي ته دونه ډيره راباندي گرانه يې چي څه درته و وايم په همدې
خاطر زه ستا سردرگروم، دا چي ته په سرگړولو خفه کېږي نو ته بيا
زما سر را وگروه. بې له دېنه چي ماورته ويلي وای، زما په غيږ کي يې
خپل سر کښېښودى چي اوس زما سر را وگروه.

ما يې هم سر ورگړوى، زما د سرگړول ډير خوند وړکى
راته و يې ويل چي داسي په خوند سره گړول، خوزما د مور هم نه دي
زده.

ماته چي يې دا وويل زه ډيره ورته خواشني سومه نو مي سر
دومره ټينگ وړ و گړوى چي زما دا گمان و چي اوس به يې د سر پوست
وا وړي او وينې به سي، خو ده راباندي رغ کړل، که زما ټول پوست په نو
کانو جلا هم کړي، لا به اف درته ونه کړم، نور يې هم ټينگ را وگروه.
بيامي زړه ورباندي وسوځېدى بيا مي بيرته سوکه سر
ورگړوى.

بيا يې راته وويل:

زرغوني زما خو بيخي خوښه او قبوله يې، ايا ستا هم زه قبول
يم؟ که دي خوښ يم هم راته و وايه او که دي خوښ نه يم هم راته و وايه
، ځکه دا خو د زور کار نه دى بلکي د رضا کار دى، په دې کار کي بايد
چي د دواړو طرفه خوښه وي.

ما ورته وويل:

زما پلار او مور خوښ کړى يې، زما هم خوښ يې، ځکه زما
اختيار د دوى په لاس کي دى.

ما چي دا ورته وويل دستي راپورته سو زما لاسونه يې مچ
کړل او وې ويل:

جار دي له دې نرمو او نازکو لاسو سم، چي دا خبره مي ستاله
 خولې څخه واوړيده، چي ستا خوبه سوه دهغوی خوبه ده .
 ما هيڅ ږغ ورته ونه کي، نو دی هم وار په وار راسره سپين
 سترگی کیدی بيا يې زما پر مخ لاس راتير کي، ما ږغ نه ورته و کي، نو
 دی پوه سو چي څه نه وايي، نو يې ساتيری راسره شروع کړی او زه يې
 خپلي غيږي ته ورکش کړمه ،زما سر يې په خپل زړه پسي ونيوی؛
 دومره ټينگ يې نيولی وو چي زما ساه بنده سوه او ځان مي په زورځني
 خلاص کي .

احمد راته وويل:

که تانه وای ایسته کړی، ما به تر سهاره پوري له خپل زړه
 څخه نه وای ایسته کړی.

ما ورته وويل:

ما ته نو اوس اجازه راکړه چي ولاړه سم، تقسم کړی و زه خو
 خپله نه درته راتلمه .

احمد راته وويل:

ورسه کور دي ودان چي راغلې، زما خو دا خيال و چي نن به
 مي ستاسوپه کور کي اخيري شپه وي، زما هم درته اجازه ده ورځه په
 مخه دي بڼه. زه هم ځني راغلمه خپلي خوني ته او پر خپل ځای
 پرېوتلم، سهار راکښېنستمه چای مي پخې کړې د سهار چای يې هم
 راسره وڅښلې بيا ولاړی ډير خوشاله وو، کله چي دوکان ته تللی و نو
 هلته په دوکان کي چي به په مخه څوک ورتلل، نو دا کیسه به يې ورته
 کوله چي ما خو ماښام داسي شپه تيره کړه، داسي سات مي تير سو
 داسي او داسي... زه نو په دا کیسه نه ومه خبره چي ده هر چا ته ويلي
 دي، خو پلار مي باندي خبر وو، هغه ته هم بل چا ويلي وه چي احمد ما ته

داسي وويل، اوس خوداسي وخت دی که يوڅوک يوه خبره وکړي نو هغه بل نفر ته حتماً حال رسيږي. پلار مي زما سره سمې خبرې نه کولې راڅخه خفه وو، ما دا گومان کوی چي مريض سوی به وي پوښتنه مي ځني وکړه چي پلار ځانه مريض يې، داسي بل رقم معلومېږي .
پلار مي راته وويل:

يالوري جوړ روغ يم، هيڅ نه دي راسوي .
ماته يې داسي ويل ، اصلاً يې زه په ځان نه پوهولم ځکه زما څخه خوابدي وو، زما زړه طاقت و نه کی، نو مي له مور نه پوښتنه وکړه چي مور جاني پلار مي مريض دی چي داسي بل رقم معلومېږي که کومه خبره ده او زه نه يم خبره؟

مور مي راته وويل:
مريض نه دی، ستا څخه خوابدی دی.
چي مور مي داسي راته وويل زه حيرانه سومه ، ما ورته وويل:

ولي زما څخه کوم بد کار سوی دی که څنگه؟
زما خوبيني احمد ته پام لا نه وو، نه مي په ذهن کي احمد را تېرېدی، چي هغه به کار خراب کړی وي.
مور مي راته وويل:

چي هغه څو ورځي مخکي چي احمد راغلی وو، بيا ته په نيمه شپه کي د احمد خوني ته ورغلې وې، موږ نسو در خبر خو پلار ته دي کوم چا ويلي وه، چي احمد موږ ته داسي کيسه وکړه چي زه د دوی کره هروخت ورځمه، په ټول کور کي يې ازاد گرځم ، لوري خلک څه پوهيږي چي تاسي واده سره کوی، خلک خو نور فکر کوي او په ذهن کي يې بل څه ور گرځي، ته يو څه احتياط کوه لوري، چي موږ بدنامه نه

کړې او سترگي مو راټيټي نه کړې، پلار دي هم سپين ږيري دی زه هم سپين سرې يم د غمونو تاب نه زه لرم نه دي پلار، په دا عمر چي بدنامي راواوړي، نو به مو زهرې وچوي، کنې زه خو په تا ډير اعتبار لرم، ته خو زما لور يې.

ما چي له خپلي مور نه دا خبري واوړېدلې، له احمد څخه مي ډيره خوا بده سوه. ځکه هامتل دی (چي که ښه کوي بد به حتماً در رسيږي) ته خو هوښيار وې احمده، تا به ولي دا خبري هر چا ته کولې، مور ته مي وويله :

څنگه اعتبار چي په مالري داغسي هم يم، تاسو ماته وويل چي له احمد سره واده وکړه، کنې ما واده څه کوي، ما احمد څه کوي، خو مور مي په دا خبرو خطاکړله چي ما هيڅ هم نه دي کړي او اوس نو د احمد د راتلو په انتظار وم، چي کله به راسي او زه به يې د ټول عمر خوا وربدوم چي بيا زما نوم هم وا نه خلي، احمد نو پوره يوه هفته وروسته د شپې زموږ کره راغی، زما پلار او مور ورغله سترې مسې يې ورسره وکړه، خو زه ډيره وروسته ورغلم ما چي سترې مسې ورسره کول په عيني سترې مسې کې يې سترگه راته و وهل، ما په زړه کي ويل چي بچو زه اوته به وروسته سره گورو، تر هر څه وروسته د خوب وخت سو او موږ ټول ځني راغلو خپلي خوني ته، احمد يواځي پاته سو. ما مي پلارته ويل :

مادر ته ويلي وه چي زه واده نه کوم، تاسو ورته مجبوره کړم او بل هغه بله شپه چي احمد راغلی وو زه د شپي ورغلمه، ځکه ما ته احمد ويلي وه، چي که رانغلې زه بيا ستاسو کورته نه راځم، نو زه ستاسو په خاطر ورغلمه اوله احمد سره مي وليدل، ځکه ما ستاسو خوشالي په اوبو نه لاهو کول، تاسو زما او د احمد واده کولو ته ډير خوشاله واست، خو

هغه احمد کوم چي تاسو راته انتخاب کړی وو، هغه داسي کار وکړ چې ټول کلي يې په دا يوه هفته کي راباندي خبر کړي، نو زه نن ورځمه ستاسو په مخ کي او هغه ته ځواب ورکوم ځکه چې نه يې ستاسو عزت ته وکتل اونه يې خپل عزت ته، دا چې تراوسه مو واده نه دی کړی هر چاته کيسه کوي که مو واده وکړي خو بيا ټولي دنيا ته وايي، پلار جانه ماوېځنه چې زما څخه خوا بدی يې.

پلار مې راته وويل:

چې يا لوري داسي به هيڅکله هم نه کوې، ته به له احمد سره واده کوې، خير دی چې احمد هر څه وايي و دي وايي، خوته به هغه نه خفه کوې.

پلار مې نه غوښتل چې هغه ته ځواب ورکړم، نو مې ورته

وويل:

ستاسو چې خوښه نه وي نو بيا نه ورته وایم، اوس ورځمه ورسره وينمه ځکه نن ئې بيا راته وويل چې زه درته انتظار يم ايا ورسم پلار جانه؟

پلار مې هم اجازه راکړه چې ورسره و وينم، نو زه هم راغلمه د احمد خوني ته، ډيره ورته خواشينې وم چې هر څه به ورته وايي، دروازه مې ور خلاصه کړل او خوني ته ورننوتلمه.

احمد هم له ځايه را ولاړ سو غوښتل يې چې لاسونه زما په غاړه کي را واچوي، ما يې لاسونه په زور له ځانه ايسته کړل.

ماته ئې وويل:

ولي مې لاسونه نه پرېږدې؟

ما ورته وويل:

چي لاس څه نور زه نه غواړمه چي درسره و وينم، دغه مو
 اخيري شپه ده . بيا زما نوم په خوله وانخلي او نه بيا زموږ کره راسې، تا
 ولي خلکو ته د هغه تيري شپې کيسه کړې وه، تا ته دا کيسه کول
 معمولي کار ښکاري، خلک خو دا نه وايي چي دوی واده کيدونکي
 دي، هغوی خو نور فکرونه کوي ، چي کوزده يې نه ده کړې او دی هلته
 سهار او ماښام ورځي، ته په دې پوهېږي که يا ؟
 احمد راته وويل:

دا خو بيخي معمولي خبره ده ، خلک دي هر څه وايي زما يې
 په څه زه خو په رښتيا هم واده درسره کوم، ستا سره ټول ژوند همداسي
 خوشاله تيرول غواړم ، ما خپله خوشالي نسوای برداشته ولاى ځکه مي
 هر چاته و ويل ، هغوی هم په دې خوشاليږي، په دې کي بيا د خلکو څه
 گټه ده چي بل گمان به کوي .
 ما ورته وويل:

چي ستا خبره هم صحي ده ، چي خلک زما او ستا په مينه څه
 کار لري خو په هغه وخت کي چي زما او ستا واده و سي هغه وخت که
 هر څه هر چاته و وايې پروانه کوي . کله چي مو واده وسو بيا که هر چاته
 هر څه وايې و وايه او هر څه چي کوي بيا يې کوه، نن زه د همدې خبرو
 لپاره درته راغلې يم، چي بيا چاته داسي خبري ونکړې په دې ته پوه سه
 نور نو زه ځمه درڅخه، زه ځني را ولاړيدمه خو احمد تر لاس ټينگه کړم،
 ما ځان ځني خلاصوی خونه يې ايله کولم، ځني زور مي کړل ځان مي
 ځني خلاص کى، خو بيا يې تر لاس ټينگه کړم ما بيا ځان ځني خلاص
 کى، دا واري نو دومره راته خواشینی سو چي له ډيري خواشینی څخه
 يې پر دا مخ داسي ټينگه چپلاخه راکړه چي پر سترگو مي توره شپه
 سوه، زه خو ومه ورته خواشینی چي چپلاخه يې راکړه بيا خو مي بيخي

وينه ورته و ايشېدله، نو ما ته چي هم خدای (ع) زور راکړی وو داسي
 ټينگه چپلاخه مي پر دا مخ ورکړه او له خوني خخه را و وتلم، د را وتلو
 په وخت کي يې راته وويل چي نن مو اخيري شپه ده بيا به نه سره وينو .
 ما ورته وويل:

چي خدای (ع) مو دي نه سره يوځای کوي، بيا چي زما خواته
 را وه لا نه گورې او نه بيا زما نوم واخلي، وروسته له نن خخه نه ما ته
 پېژندلې او نه تا زه پېژندلم، دا خبري مي ورته وکړې او له خوني را و
 وتم، له ځان سره مي دا فکر کوی چي دا خو مو واده نه و سره کړی تر دې
 حاله ورسيدو، که مو واده سره کړی وای بيخي به مو ډانگيان سره
 گرځول، ډيره خواشينې وم او خوامي هم بده وه خپلي خوني ته راغلم
 او پر ځاي مي پرېوتلم، هيڅ خوب نه راتلی تر ډيره وينه وم چور تونه مي
 وهل چي ښه سو ځني خلاصه سوم، ما به دا ټول ژوند په دا رقم له هغه
 سره څنگه تير وی، زه چي راغلمه مور او پلار مي لانه وه بيده سوي، زما
 خخه يې پوښتنه وکړه چي څه کيسه پېښه سوه، ما هم هغوی ته ټوله
 کيسه وکړه، د پلار مي ډيره خوا بده سوه ماته يې وويل چي ښه کار دي
 نه وکی، ما ورته وويل په دې کي زما څه گناه ده، دی چي زما نوم بدوي
 او ستا عزت ته په سپکه گوري، نو ما نسوای زغملای، وروسته بيا مور
 ټول بيده سوو، که څه هم ماته هيڅ خوب نه راتلی يو وخت وبيده سوې
 وم، سهار ډيره ناوخته راکښېنستمه ، د سهار چای مي تيارولې، چي
 مور مي راته وويل:

چي احمد تللی دی .

ما ورته وويل:

د هغه نوم بيا مه را اخله، ښه سو چي ولاړی، د هغه خخه
 وروسته احمد بيا نه دی راغلی او نه بيا ما ليدلی دی. نو دا وه زما او د

احمد کیسه چي درته ومي کړه ،ستا ماسیوا بل چاته مي ویلې هم نه ده، ما غوښتل چي تا ته هم دا کیسه مخکي له مخکي وکړم، او له هر څه دي خبر کړم، بیا مي ویل چي که درته و وایم نوبه راڅخه خفه سې او تا به هم له لاسه ورکړم ،ښه سو چي ته خپله خبر سوې او تا خپله پوښتنه راڅخه وکړه ،نور که کومه بله پوښتنه لرې چي ځواب یې درکړم .
ما ورته وویل :

یا بله پوښتنه خو نسته، خو احمد یو رقم وایي او ته بل رقم وایي، اوس زه په دوو کي حیران یم چي پر چا باور وکړم ستا دا ومنم او که دا احمد دا ومنم .
زرغونې راته وویل :

چي احمد خو غلط سړی دی هر څه به یې درته ویلي وي او ما که یوه ورځ هم درواغ درته ویلي وي، نو زما خبره نه بلکي دا احمد خبره ومنه .

ما ورته وویل تا خو رښتیا هم درواغ نه دي راته ویلي، اوس به دا کیسه پر همدې ځای پرېږدو زه به گوندي نور معلومات هم تر لاسه کړم ،دا خبره مي زرغونې ته وکړه او بیده سولو ،سهار مي چای هم له زرغونې سره وڅښلې او راغلمه کورته، په دې فکر کي وم چي دا اوس څنگه کیسه ده، احمد یو څه وایي او زرغونه بل څه ،زرغونه هم د درواغو نه راته معلومیږي او هغه به ولي درواغ وایي ،کیدای سي چي احمد درواغ راته ویلي وي ،خو احمد هم درواغجن نه راته معلومېدی ځکه هرڅه چي یې راته ویلي وه هغه هم صحي وه او د زرغونې په ټول کور خبر وو، دا ځان سره حیران ومه چي د چا په خبرو باور وکړمه، احمد وایي زه نه یم ملامت خو زرغونه چي ده هغه ډیره چلبازه ده ، او زرغونه وایي احمد غلط سړی دی، خو زه به د دوی کیسه له کوم بل چا څخه ځان ته

معلومه وم، دا کیسه به یو څو عمر پر خپل حال پرېږدم، کیدای سي په هر څه خبر سم، خیر په دې کي درې ورځي ووتلې، نه زه د زرغونې کره ورغلی وم او نه هم د احمد دوکان ته، یوه ورځ مي د کور لپاره سودا راوړله، سودا مي واخیسته او راځمه کور ته چي یو ناولده سپرې په مخه راغلی او زما سره یې سترې مسې وکړه ما هم سترې مسې ورسره وکړه او راته وې ویل زه له تا سره کار لرم، ما ورته وویل څه کار راسره لرې څنگه کار راسره لرې دلته راته و وایه، دې ناولده سپرې راته وویل چي پټ کار درسره لرم یو ګوښې ته به سو، زه هم یو غلي ځای ته ورسره ولاړم او ورته ومي ویل چي څنگه کار راسره لرې؟

دې ناولده سپرې راته وویل:

چي زما نوم سمع الله دی او زه د احمد له نږدې ملګروڅخه یم، په هغه ورځ چي ته د احمد دوکان ته راغلی وې، نو احمد موږ ته ستا په باره کي وویل چي د زرغونې پلار را استولی وو.

ما ورته وویل:

زه پوه نه سومه چي ستا مقصد څه دی.

سمع الله راته وویل:

چي وروره زه تا ته د احمد په سترگو ګورم په دې کي زما کوم مقصد نسته صرف ستا او د احمد خوشالي زموږ ارزو ده، تا ته چي احمد هرڅه ویلي دي هغه رښتیا دي، زه د قیامت په ورځ هم دغه شاهیدي ادا کوم چي احمد په حقه دی او زرغونه او کورنۍ یې چلبازه دي، ته به یې هم شاید خطا ایستلی یې.

ما ورته وویل:

چي صحي ده سمع الله جانۀ زه هم درسره قانع یمه زه هم په همدې کوښښ کي یمه چي په اصلي موضوع باندي ځان پوه کړمه، اوس

خوداسي وخت دی چي په هیچا هم باورنسته او نه د باور کولو څوک پاته دي، زه به یو څو ورځي لانور هم صبر سم چي څنگه کیسه ده او څه پېښه سوي دي.

سمع الله راته وویل:

چي زما هم داغسي درسره خوښه ده خو زه دومره درته وایم چي زرغونه ډیره چالاکه او بیداره نجلۍ ده، چي تا په کوم جال کې بندنه کړي.

ما ورته وویل:

زه اوس ورسره پوه یمه، ته بیغمه اوسه زه هر څه انشاءالله سموم، نو مي د سمع الله سره خدای پاماني وکړه او سره رخصت سولو، د سمع الله خبرو بیخي وگنډلم دا ځکه، چي زما ډیر شک پر احمد راتلی چي کیدای سي دی هم دوراغ راته وایي او دی ملامت دی، د ځان د سپیناوي په خاطر هرڅه وایي او زرغونه رښتیا وایي ځکه چي درواغو ته څه حاجت لري، خو چي سمع الله کیسه راته وکړه، نو پر زرغونه مي یو څه شک راغی چي کیدای سي دا به هم ملامته يي او فساد به هم په دې کي وي او د پخوانیو خلکو متل را یاد سو چي په دریو شیانو اعتبار کول ښه نه وي لکه ښځه، آس او اسلحه دا درې واړه شیان د باور کولو نه دي، د زرغونې په چالاکی کي مي چورت وهی چي له چا به د دې په باره کي پوښتنه کوم څوک به هغه ښه پېژني او څوک به ښه په خبر وي چي معلومات راکړي، ځکه په زړه کي مي خیره ورته پیدا سوه په خپله مینه باندي مي شک سو، خو داسي څوک مي په ذهن کي نه راگرځیدل چي پوښتنه ځني وکړمه او بل زرغونې خپل ځان داسي سپین راته ښودلی وو لکه ملایکه، بس نومي بیا د زرغونې د کور د تللو لپاره نیت و تړی چي ورځم به، نو مي د ماښام انتظار کوی چي ماښام سي

او ورسمه او له زرغونې سره نوي خبرې وکړم او دليدلو لپاره يې هم
ناقراره وم، په هر صورت ما بنام سوږوږۍ مي کور و خوړله او د زرغونې
پر لور ور روان سومه، د زرغونې کورته ورغلمه کورم چې پلار او مور يې
دواړه هلته وه، خو زرغونه نه وه له دوی څخه مي پوښتنه وکړه چې
زرغونه چيري ده؟

دواړو په ډيره وارخطايي وويل:

چې زرغونه د خپلي خورلني (ملگري) ميلمنه وه، دا نه
ورسره تلل خو هغې نجلی موږ ته ډيري زاری وکړې، نو موږ هم ورته
وويل بيا داهم ورسره ولاړه، نونن هلته تللې ده.

داچې يې راته وويل نو مي په زړه کي د سمع الله خبره رايا ده
سوه، چې راته ويلي يې وه چې زرغونه ډيره چالاکه ده چې په تا کوم
فساد ونکړي نو مي دوی ته وويل:

ښه سو چې ورسره تللې ده دا به هم د يغ سوې وه، يو څه پام به
يې هم په بله سي او تاسو هم ښه کار کړي چې ورسره پرې ايښې مو ده، نو
مي له دوی سره چای وڅښلې او ورته مي وويل چې د هغوو کور چيري
دی؟

دواړه وارخطاسول، چې که ستاپه کاروي موږ به يې راولو.

ماورته وويل:

يا اوس خو دراوستلو وخت نه دی د هغې ملگري کور يې

چيري دی؟

بيا هغو وويل دغه نږدې کور دی کور يې راته و ښودی، که
څه هم دوی ډير راته ټينگ سول چې پاته سه، خو زه نه ورسره پاته
کېدل، له کوره چې يې راوتلم نو د زرغونې مور راته وويل:
چې که زرغونه دلته وای بيا هم تللې؟

ما ورته وخنډل چي هو بيا هم تلم، ځني راغلمه کورته، په
کور کي دا سودا راولويده چي راسه د همسايگانو کره د زرغونې پوښتنه
وکړه، کيداي سي رښتيا او درواغ به يې درته معلوم سي، نو راغلم
د زرغونې د ملگري کورته، دکور دروازه مي په ډير غټ زړه سره
وروټکول، يو لس کلن هلک را ووتی دروازه يې راته خلاصه کړه
پوښتنه يې راڅخه وکړه څوک يې او څه غواړي؟
ما ورته وويل:

زه د زرغونې د اکا زوی يم، مور يې يو څه مريضه سوه، که
زرغونه راخبره کړي چي کورته راسي، هغه ستاسو کره ميلمنه ده، ماته
يې مو وويل چي زرغونه راخبره کړه چي ژر راسي، که ته ورته وواي ښه
به وي.

هلک راته وويل:

کور دي غلط کړی دی، کيداي سي بل ځاي تللي وي، زرغونه
خو زموږ کره په دا کال نه ده راغلې او نه هم زما خور د هغې ملگري ده
اونه يې موږ کورته راپرېږدو.

ما ورته وويل:

راغلي ده ته به نه يې په خبر.

هلک وويل:

چي زه به په خپل کور نه يم خبر عجب خبره کوي.

ما ورته وويل:

ښه دی نو ولاړ به سم، زه ځني را رهي کيدم چي دا هلک راته

وويل:

چي ستاهم انډيواله ده؟

ما ورته وويل:

ستا په خبره پوه نه سومه، زرغونه خو زما د اکا لور ده او زه
دلته دهغې مور رالېږلې يم مور يې مريضه ده او هغه يې غواړي.
هلک راته وويل:

هغه خو د ټولو د اکا لور ده، د اکا د لور په نامه د ټولو سره
انډيوالي کوي ته نو کم نه يې په خبر، ستا به هم انډيواله يې اوس هسي
ماخطا باسي

دا خبري چي هلک راته وکړې نوباندي شکمن نه بلکي
باوري سومه، چي ټوله کيسه په زرغونه کي ده، هلک ته مي و خندل چي
ته هم راخبر سوې؟
هلک راته وويل:

په ډيرو خبر ومه او ليدلي مي وه خو ته مي تر اوسه نه وې
ليدلی، خو اوس در خبر سوم چي ته يې هم انډيوال يې.
هلک ته مي وويل:

ته يو داسي وخت را وښيه چي زه او ته دواړه يواځي سره و
وينو او په همدې باره کي خبري وکړو؟
هلک راته وويل:

هر څه خبره چي کوې اوس راته و وايه زه بيا نسّم در سره
ليدلای. ما ورته وويل:

چي صحي ده زه د زرغونې په باره کي ستا څخه يو څو
پوښتني کوم هيله کوم چي صحي ځواب راکړې؟
هلک راته وويل:

چي څه صحي ځواب يې غواړې، مور ټوله ځني په عذاب
يوو، ډير ناولده خلک يې کور ته ځي او راځي، د دوی له خاطره دا ټوله
کوڅه ورسره بد نامه ده او خلک په دې کوڅه پسي ډيري خبري

کوي، ته د دوی په باره کي نور زما څخه څه پوښتني کوي؟ هغه ده خپله مور يې نه ده باندې خبره چي چيري تللې ده او گوره له چا سره به تللې وي او زموږ کور يې ورنښودلی دی زموږ د کور په بهانه گوره چيري تللې وي، زموږ کور يې لاهم بدنامه کي، نور نو کومه بله پوښتنه سته چي درته ووايمه.

زه له هلکه څخه ډير و شرميدمه، کله چي هلک دا خبري راته کولې ما خپل ځان داسي احساسوی لکه پر اور چي ولاړ يم او کيسه راته کوي، نو مي دا هلک ته وويل:

يا بله پوښتنه نه کوم بس دغه کفايت کوي تشکر، ما چي هلک ته تشکر ويل د هلک پلار، هلک ته ورېغ کړی زويه څوک دی او څه غواړي؟

هلک هم ښه بيداره او چالاکه و، داسي يې نه دي ورته ويلي چي د زرغوني پوښتنه کوي نو يې پلار ته وويل:

ناولده سړی دی کور يې غلط کړی و ما هغه کور ور وښوی کوم چي ځني ورک سوی وو.

پلار يې ورته وويل:

چي په دومره وخت کي دي لانه دی ور ښولی؟

هلک ورته وويل:

ور ومي ښوی، نو مي هلک ته لاس پورته کي او ځني راغلم کورته، کور ته چي راتلمه په لاره نه پوهيدم، په ځای کي پرېوتلم د خدای (ج) شکر مي و ايستی چي واده مي ورسره و نسو، په لږ وخت کي يې په دومره کيسو خبر سوم نوري پتي کيسې به يې څومره کړي وي او مور او پلار يې هم درواغ درته ويل، چي د همسايه کره ميلمنه ده، بس خپل تندي مي وټکوي چي لا به څومره نوري سختی و وينې، احمد

غريب رښتيا ويل، سمع الله او د زرغونې همسايه هلک، هم نه وه ملامت
چي ويل يې زرغونه ډيره چالبازه ده، نو مي دا تصميم ونيوی چي صبا به
احمد ته ورځمه او له هغه سره به دا ټولي خبري شريکوم، چي هغه په
دې کي څه وايي. کله چي سهار سو نو راغلمه د احمد دوکان ته، احمد
چي زه وليدمه راولاړ سو او په غيږ موسترې مسې سره وکړه. دننه په
دوکان کي کښېنستو؛ چای يې راته راوړلې او د زرغونې بحث يې راسره
راواخيستی، چي څنگه دي کړه کيسه څه معلومات دي تر لاسه کړي
که يا؟

ما ورته وويل:

چي دې کيسې خوزه خوار او زار کړي يم، دومره وخت
لاهم نه دی تير سوی په دومره کيسو يې خبر سومه او ډير يې و
ځورولم، ته به يې څومره ځورولی يې، خير له زرغونې نه به گيله نه کوو،
له خپل قسمته به گيله کوو.

احمد راته وويل:

ولي څه کيسه پيښه سوې ده. ما خو په خبر که؟

ما ورته وويل:

که مي کيسه درته وکړه نو زړه او غوږونه به دومره طاقت ونه
لري چي وايې وري او ويې زغمي؟
احمد راته وويل:

زه خو پخوا لا هم خوار او زار سوی وم، ښه ده چي نور هم ښه
خوار اوزار سم.

ما ورته وويل:

خدای (ع) دي مه خواروزار کوه، کیسه داسي ده، نو مي له
 سره تر پایه ټوله کیسه ورته وکړه، چي زه او ته لاشکایت هم ځني
 کوو، چي ولي يې زموږ سره داسي وکړل.
 کله چي مي احمد ته دا کیسه کوله نو ډیر زهیر سو او ډیره
 خوايې هم بده سوه، راته وې ويل:

زه پخوا هم په دې پوهېدمه چي زرغونه به له کوم بل چا سره
 هم مينه کوي، خو ځان ته به مي خپله د لاسايې ورکوله چي داسي کله
 کيدای سي زه هم زياته مينه ورسره لرم او زرغونه هم زياته مينه راسره
 کوي او زما شک اوس رښتيا سو، زه هغه وخت لا ورباندي شکمن
 وم، چي ماته خپله زرغونې ويل چي زه له تاسره ډیره مينه کوم، خو
 وروسته يې زما مينه هیره کړه او خپل د خاله زوي يې انتخاب کي او
 اوس يې خپل د خاله زوی هم هیر کړی دی او له بل چا سره مينه کوي، نه
 پوهېږم د دې څخه يې هدف څه دی، دا دی شک مي په يقين بدل سو ما
 خو په رښتيا مينه ورسره کوله زه نو د دې په دا کیسو څه خبر وم او څه
 به خبرېدمه، چي تانه وای راته ويلي، زما زړه خو له هغه وخته څخه هم
 خوړين وو او اوس چي دي دا کیسه راته وکړه خوبيا بيخي خوړين سو او
 دا رښتيا ده چي په ښځه باور کول د ځان تباه کول دي، ښځي څومره
 مکاری وي، په يوه ساعت کي لس رقمه کيږي په يوه حال نه وي.
 ماورته وويل:

چي رښتيا هم ښځه د باور کولونه وي، که دي باور په وکی
 ځان ته دي اور واچوی، ښه اوس دا راته و وایه څه کوو او څه نه ورسره
 کوو، ځکه زه او ته دواړه د زرغونې ښکار سوي يو.
 احمد راته وويله:

زما خو دا خوښه ده چي له دې نه وروسته به يې پسې ايله
کړو، زه به هم لاس ځني واخلم او ته هم لاس ځني واخله.
ما ورته وويل:

دا خوښه کاردی چي بيخي يې هيره کړو، خو که مو اوس
همداسي پرېښوده، نو زما او ستا غوندي به نور ځوانان هم د دې ښکار
سي، زما او ستا غوندي نور به هم همداسي په اورکباب
کړي، دنورو ځوانانو د ښکار څخه به يې را وگرځو، څنگه داسي دي نه
خوښه.

احمد وويل:

داغسي مي بيخي خوښه ده خو څنگه به ورسره وکړو چي
نور ځوانان ددې له ښکاره وساتو.

ما ورته وويل:

په دواړو سره به يو پلان ورته جوړ کړو.

احمد راته وويل:

صحي ده نن شپه ته هم يو پلان جوړ کړه او زه به يې هم جوړ
کړم، که د هر چا پلان کاميابه وو نوبه هغه پلان تطبيق کړو.

ما هم له احمد سره همدا خبره خوښه کړه او ځني راغلمه

کورته، په کور کې مي چورت له زرغونې سره سو، چي که دي پسي
پرېښوده هم به دي طاقت نه کيږي او که داسي ورسره و نه کړې نور
ځوانان به زما او د احمد غوندي خطا باسي او د هغوی ژوند به ور تباڼه او
برباد کړي، ځکه دا خو د هر چاله ژوند سره لوبي کوي ژوند يوه لوبه
ورته ښکاري، دا يو هسي کار ورته معلومېږي، بيا مي تير سوي يادونه
راپه زړه سول، چي ما به دا ويله چي خدايه (ج) ته يې رانصيب کړې، بې
زرغونې ژوند کول راته ډير سخت او ستونزمن دي، خدايه (ج) زه نور هيڅ

له تا څخه نه غواړم مال او دولت نه غواړم ،فقط چي زرغونه مي نصيب سي ،هغه مي مال دولت او هرڅه دي . بيا به يې دا دوکه را ياده سوه،چي خدايه(ع) څنگه زمانه سوه، يو زړه له مينې او محبت او ارمانونو څخه ډک وي او بل زړه له چمبازۍ مکارۍ او فساد، کاشکي خدايه(ع) زرغونې هم لکه ما چي دومره له حده زياته مينه ورسره درلوده او کوله ،دې هم په پاک زړه راسره مينه او محبت کواي ، څومره خوند به يې کړی وای،ما خو زرغونه ستا څخه خدايه(ع) پردې دنيا څه په هغه دنيا هم خپله همسفره غوښته ، خدايه(ع) بيشکه ستا او د انسان اراده سره يوه نه وي،بيشکه ته تر مور او پلار زياته مهربانه يې ،بس مانو دغه اهونه اوفريادونه کول خو هيڅ څه په درد نه راته خوړل ، او دا هم رښتيا دي چي د چا عمل ته نه بلکي دهغه زړه ته کتل په کاردې،نومي له ځان سره خپل پلان جوړکی چي کله احمد هم خپل پلان راته و وايه نو بيا زه هم خپل پلان ورسره شريک کړم ،خير دغه شپه مي ترسهاره هيڅ خوب و نه کی ، سهار سو او د احمد دوکان ته ورغلمه ،له سترې مسي وروسته يې راته وويل :

چي ما خو پلان په داسي رقم سره جوړ کړی دی،چي ماښام يې کور ته د انډيوالانو سره ورځمه او په زور يې له کوره را باسمه خپل کور ته يې راولمه او ورته وایمه، چي ولي بې وفا زه خو ستا په اميد تراوسه پوري ناست يم ،ته مي تل ازاره وې او زما توانايي،قدرت او عزت ته وې ،تا ما ته په خپله وويله چي واده به اوس نه کوو يو څو عمر به صبر سو واده خو اسانه دی هر وخت کيږي، او په هغه سر بيره دي نور انډيوالان هم پيدا کړل،ما به تا ته دومره مينه درکړې وه چي هيچا هم نسواي درکولای،ما څومره تکليفونه په تا گاللي څومره خواړی مي زغملي څومره مصرفونه مي درباندي کړي او ته له نورو سره هم جوړه

سوې، زما په مينه کي څه کمې وو، دا دی اوس مي په زور راوستلې او په زور واده در سره کوم که ستاخوښه وي که نه وي، که ستا رضايي که نه وي، يو څو عمر به راسره وي وروسته يې طلاقه وم، څومره خواری چي دې پر ماتيري کړي دي، هغومره خواری به زه ورباندي راولم، ترڅو نور هم عبرت ځني واخلي، ما خو داسي پلان جوړ کړی او زما دانډيوالانو هم داسي راسره خوښه ده، زما خو دغه پلان دی ايا زما پلان دي خوښ سو؟
ماورته وويل:

چي ياستاپلان مي بيخي نسو خوښ، احمده وروره داسي به نه ورسره کوو، داسي به وکړو چي نن ماښام به زه او ته دواړه ورسو د زرغونې کور ته، چي ټول سره يوځاي سوو، نو به دا خبره دزرغونې له پلار سره ياده کړو چي دا دی موږ دواړه راغلي يو، په موږ دواړو کي اوس چاته زرغونه ورکوی، زه او ته خويي نه کوو خو دوی ته به داسي و وايو چي دوی څه وايي، د دوی درواغ به ځان ته معلوم کړو ځکه د درواغو منزل لنډ وي او د دوی په مقصد به پوه سو چي اصلي مقصد يې څه شي دی او بل دا چي په زور هيڅ نه کيږي که و سي هم مزه نه کوي، خلک به بد وايي او له پيغوره به خلاص نسې په نرمۍ په خوشالۍ په خدا به ورته ووايو چي کوم يوه ته يې ورکوي او کوم يو دي له موږ دواړو څخه خوښ دی، که څه هم زه ځني تيريم او په کار مي نه ده، هغه مينه يې زما بس ده کوم چي مي مخکي ورسره کوله او هغه مينه به ترمرگه پوري په خپل زړه کي پټه ساتم، مگر وروسته له دې نه مخامخ ورسره مينه نه کوم، نو دغه کار به ورسره وکړو او دا به هم ورته و وايو چي موږ ستاسو په هرڅه خبر سوي يو، خو دا خبره به هغه وخت ورته کوو چي دوی مو له خپل ټول کارو څخه خبر کړي، کله چي خبر سوو نوبه ورته و وايو چي پس له دېنه

به بياداسي کار له هيچا سره نه کوي، نو دغه بيا زما پلان دی څه که ته څه پکښې واي هغه ستا خوښه ده؟

ما چي احمد ته دا خبري وکړې، نو احمد شاباسی راکي چي ستا پلان صحي دی، ماښام به دواړه ورسو که الله (ج) راسره مل و، خو ته به د ماښام ډوډۍ زما سره خورې، وروسته تر ډوډۍ به ورسو.

ما هم نور څه ونه ويل او ورسره ولاړم، ډوډۍ مي د احمد سره و خوړله او وروسته دواړه روان سولو د زرغونې پر خوا، کور ته چي يې ور ورسيدو، نو دروازه بنده وه احمد وروټکوله، دروازه نظر جان اکا خلاصه کړه، نظر جان اکا چي احمد وليدی نو ورته و يې ويل: ته، ته او دا ځای، زه پوه سومه چي نظر جان اکا وار خطا سو، نو زه ورمخته سومه او سترې مسې مي ورسره وکړه، وروسته موږ درې سره ولاړلو دننه کور ته او په خونه کي کښېناستو، د زرغونې مور هم راغله او زرغونه هم راغله له موږ دواړو سره يې سترې مسې وکړه، زرغونې زما سره ښه سترې مسې وکړه، خو د احمد سره يې په مات زړه سترې مسې وکړه او نظر جان اکا زرغونې ته وويل چي دوی ته ډوډۍ تياره کړه.

ما ورته وويل چي ډوډۍ خو مو خوړلې ده او چای مو نه دي څښلي، چای دي راته راوړي.

زرغونه هم ولاړه په چايو پسي، ما او احمد ته يې چای راوړلې د زرغونې د لاس چای وې څومره خوند به يې کړی وي، نظر جان اکا احمد ته وويل:

دا ډير عمر تير سو هيڅ درک دي نه وو، زموږ څخه خوا بدی سوی وې؟

احمد ورته وويل:

زه هيڅ كله هم له هيچانه نه يم خفه سوى او نه خفه کېږم
 تاسي خفه سوي واست، زه خو دورځي په دوکاندارۍ اخته يم او دشپې
 له خوا څخه ډير سترې ستومانه يم کور ته ولاړ سم اوبیده کېږم، احمد
 نور هم غوښتل چي يو څه ورته ووايي، نو مي احمد ته سترگه ووهله چي
 کار مه په لره، کور يې ودان نو ده هم نور څه نه ورته وويل صرف دا خبره
 يې لا ورته وکړه چي دکور له خوا راباندي بنديزونه هم وه، نو په همدې
 خاطر زه نه راتلمه.

نظر جان اکا ورته وويل:

هو موږ خوارانو ته نو كله څوك وخت پيدا كولاى سي چي
 پوښتنه مو وكړي، دوى دغه پوښتني اوگيلې سره كولاې، ما احمد ته
 وويل دا گيلې اوس پرېږده راځه اوس اصلي موضوع ته په گيلو اوس څه
 نه جوړېږي.

احمد هم راته وويل:

چي صحي ده موضوع ته ورته شروع كړه.
 نو ما هم نظر جان اكاته وويل چي مونږ خو دا دى دواړه راغلو
 او دواړه درته حاضر يو، تا راته ويلي وه چي ما خو زرغونه له احمد سره
 واعده كړې ده، نو اوس زرغونه ته چاته وركوې؟، كه يې ماته راكوې نو
 احمد په ما راضي دى، كه يې احمد ته وركوې زه ورباندي راضي يم
 او كه يې احمد ته وركوې زه به خوشاله هم سم ځكه ترما دى ډيره مينه
 ورسره كوي؟

نظر جان اکا وويل:

چي ولي نه تاسي دواړه ښه ځوانان ياست او زما دواړه خوښ
 ياست زه په تاسو دواړه خوشحاله يم چي زما لور په تاسو كي دهر يوه
 سي زه ورباندي ډير خوشحاله يم، داچي ته او احمد سره راضي سواست

ياست، نور نو دا خوښه او انتخاب خپله زرغونې ته پرېږدم، ځکه اوس زه تاسي نسېم انتخابولي ماخپله واده پرځای کړه، له احمد سره مې دغه واده کړې وه چې زرغونه به ستاوي اوزه يې تاته درکوم، اوس چې دواړه راغلي ياست نو انتخاب به د زرغونې او مور يې وي، هر يو چې يې په تاسو کې انتخاب کی هغه ته دي دا دوستي مبارک وي، مخکې زما خوښه وه خو اوس دا خوښه دوی ته پرېږدم.

ماورته وويل:

دا اختيار ولي اوس دوی ته ورکوي، مخکې به دي هم دا اختيار دوی ته ورکوی په دې کې بيا ستا څه مقصد دی چې له خپلي خوښې تېرېږي او خوښه دوی ته ورکوي؟

ماچې نظر جان اکا ته دا خبرې وکړې نو زرغونه راباندې راوغورځيده او راته و يې ويل:

اوس هر څه زما په خوښ دي ځکه زه اوس په هرڅه پوهېدلې يم، زه نه ستا سره اونه د احمد سره واده کوم، ځکه ما دافېصله کړې ده چې زه بايد د خپل پلار او مور خدمت وکړم، که زه واده وکړم نو به زما پلار او مور څنگه خپل خدمت په يواځې سره و کولای سي او بل زما عمر لا د واده کولو نه دی، زه تر اوسه لا کوچنۍ يم او واده کولو ته اماده نه يم، زما اوس په دې سر خلاص سوی دی چې د ځوانۍ او واده کولو د ژوند ډير توپير سته او د واده په ژوند کې چاته ډير مسوليتونه وي، چې زه هغه مسوليتونه اوس نسېم پرځای کولای او ترڅو چې هغه مسوليتونو ته چمتو شوې نه يم واده نه کوم، واده خو هر وخت کېږي، زرغونه وار په وار جدي کيده، ترڅو خپل پلار او مور ته يې وويل:

چې تاسي ولاړ سي زه د دوی سره ښه پوهېږم تاسي بې غمه پرېوزی، زه له دوی سره نن فيصله کوم او تاسي به سهار له هرڅه نه خبر

سئ، هغوی هم دواړه ولاړل خپلي خوني ته، موږ درې سره پاته سولو، زرغونې خبرې شروع کړې خپل ځان يې سپینوی چي تاسو زه ډیره و ځورولم، زه مو بې اوره پنځه کړمه، پر ما مو ډیر ظلم کړی دی دومره ظلم مو پر ما کړی چي بيخي زه مو بد نامه کړمه او تاسي لکه چي ما بدنامه کوئ، زما په بدنامی پسي مو پایڅې راپورته کړي دي، بل ښه مو هيڅ نه دي رارسيدلي، نه يې رارسوي.

ما ورته وويل:

موږ تا نه بدنامه وو، تا موږ بدنامه کړو او خپل کور کلی دي هم ټول بد نامه کړی، ستا له وجي ټوله کلی بدنامه دی ټوله دنيا در خبره سوې ده، ته نور موږ ته ځان مه سپینوه نو مي څه چي کیسې له هر چا چي مي اوریدلي وې هغه مي ټولي ورته وکړې، بیامي ورته وويل:

چي زه خو تر دا اوسه هم ستا په کیسو باور نه کوم او نه مي زړه ته لویږي چي ته به داسي کارونه کوې، موږ ستاسره ظلم نه دی کړی تا له موږ سره ظلم کړی موږ خو هر څه درسره کوله، مگر تا زموږ مینه او محبت له خاورو سره خاوري کړل. ولي دي داسي کول، اول دي احمد د میني په جال کي بند کی او وروسته دي زه د میني په جال کي بند کړمه او نور به دي څومره ډیر په جال کي بند کړي وي.

بیا احمد ورته وويل:

رښتیا هم تا داسي کارونه کړي دي چي زما عقل يې بيخي نه مني، تا زموږ له ژوند سره لوبي کړي دي، زموږ مینه یو لوبه درته ښکاریده، ولي دي داسي راسره کول، ما ستا په خاطر هر کار کوی او ما به دا ويل چي ته هم هر کار را سره کولای سې ځکه زما سره مینه کوې، خو هر څه دي په اوبو را لاهو کړل، زما مینه درته مسخره معلومه

سوه، خوزه څه خبروم چي ته به داسي بې وفا يې، په ظاهره کي خو وفاداره معلومېږي خو په باطن کي....څه درته ووايم.

زرغونې چي زما او احمده څخه دا خبري وا ورېدلې، نو پوه سوه چي زما له هر کاره خبر سوي دي، نو په دې ويلو سره شروع سول، زه ستاسو هر څه منمه او هر څه مي کړي دي، نن زه تاسو ته د ځان په باره کي مکمل معلومات درکوم، زه منمه زه ستاسو د دواړو گنهکاره يم او تاسي ته ملا مته يم، ښه سو چي تاسي راباندي خبر سواست او دا دی اوس دواړه حاضر ياست زه ستاسو په شان شل نور عاشقان هم لرم، په دې خاطر چي د دې کور مشره او کشره زه يم، ياني ټول د کور ضرورت زه پوره کومه، ځکه پلار مي سپين بيري دی هيڅ کار نه سي کولی او مور مي هم سپين سري ده د خوارۍ کولو او د بل د مزدوري کولو نه ده، نه مي د پلار جايداد سته او نه مي هم د مور کوم جايداد او ستمني سته، نه وروڼه يا داسي خپلوان لرم چي هغه زموږ سره مرسته او همکاري وکړي او مجبوره يم چي له تاسره د احمد سره او د نورو سره په دغه رقم انډيوالي وکړمه او د کور ضرورت له همدې لاري پوره کړمه ما تاسو ته نسواي ويلای، چي زه له همدې خاطر ستاسو سره او هم له نورو سره مينه کوم، تيره شپه چي ته راغلی وې، رښتيا هم زه دهمسايه په کور کي نه وم، له يوه بل سري سره تللې ومه او تر سهاره ورسره ومه سهار چي له هغه ځايه راغلمه، مور او پلار مي راته وويل چي دی راغلی وو او موږ داسي ورته وويل زه خوشاله سومه چي ته بيرته تللی وې، زه نو خبره نه وم چي ته به دهمسايه کره ور ځي او زما پوښتنه به له دوی څخه کوې، بيا يې احمد ته وويل:

يوه شپه ته هم نابيره زموږ کور ته راغلي موږ په تانه وو خبر چي ته به راځي، هغه ځوان چي اسدالله نومېدی هغه زما د خاله زوی نه

وو، موږ ټولو درواغ درته وويل هغه هم زما ستاسو په شان عاشق وو او نور عاشقان هم لرمه، تا غوښتل چي زما سره واده وکړي او هغه هم ډير ژر، ځکه ته ډير جدي وي نو موږ ټولو دغه پلان جوړ کي چي اسدالله به زه خپل د خاله زوی کوم او تاته به وايو چي زموږ د ټولو اسدالله خوښ دي او زموږ خپل د خاله زوی هم دي او ما به د خاله زوی ته ورکوي، او ستا زړه مو په دغه رقم سره در ماتوي، ترڅو زما څخه دي زړه صبر سي او ما پرېږدي او هغسي هم و سول موږ چي څه غوښتل هغه و سول او په خپل کار کي کامياب سولو زه به تاسو ته خپله ټوله کيسه وکړم چي ولي زه دې کار کولو ته مجبوره سوم، او ولي دا کار کوم اوس خوږي له هغه څخه هم ټوله کيسه تاسوته معلومه ده او زه به تاسو ته خپله د مجبوري کيسه هم ووايم، څه وجه وه چي دې کار ته مجبوره شوم او ولي مي دا کار کوي. موږ ډير بې وسه سوي وو، يوې خواته مو مخ نه گرځيدی حيران وو چي څه وکړو، نومي يوه ورځ پلار دا کليوالوته وويل:

چي زه ډير مجبوره او بې وسه سوي يم، که زما سره څه کمک او همکاري وکړي، ځکه زه اوس د کار کولو توان نلرم اونه کار کولای سم، له خير غوښتلو څخه مي وژغوري، نه مځکه لرم نه جايداد لرم نه مي خپلوان سته، چي له هغوی څخه مرسته و غواړم، نو دخدای (ج) او د هغه در رسول (ص) په خاطر زما سره مرسته وکړي، خوهيچا مرسته ورسره و نه کړه او هريوه به ورته ويل کار څنگه نسې کولای ځان مه اچوه هرڅه کولای سي، پلار بېچاره به بيرته نا اميده کورته راغلی، ډيري شپې او ورځي موږ وږي او تېري تيري کړي، هيچا مو فرياد نه اوريدی، موږ ټوله به حيران وو چي څه وکړو، يو څو وخت مي مور دهمسايه گانو د کور کالي پريمنځل او د هغوی ختي يې هم کولې او زموږ لپاره به يې يوه گوله ږوږي تياروله، يوه ورځ يې دومره کالي پريمنځلي وه چي بينخي تر

دريو ورځو پوري له ځايه نسواى ښوريداي، دومره دوا وي مو ورباندي وکړې چې څه پيسې مو درلودې هغه ورباندي ولاړې او ډاکټرانو له درانه کاره څخه منعه کړل چې دروند کار به نه کوي، مورت ته مو زما او زما د پلار طمعه وه هغه طمعه مو هم ځني وخته، اخير ته پلارمي په بازار کي فقر (خيرات) ټولول شروع کړل، په ټوله ورځ کي به يې چې هغه ډيري پيسې ټولي کړې نو به سل يا يو نيم سل افغانۍ سوې، يو څه موده مو هم په دغه رقم سره گزاره کوله خوصحي گزاره مونه کيده، ترڅو ما دا تصميم ونيوی چې زه هم بايد کار وکړم، هغه وخت زما عمر پنځلس کاله لانه وو، نو ما هم د مور په شان د همسايگانو د کور کالي او د خټو کار کول شروع کړ، زه نو پيغله وم دا پيغلتيوب راته سور اور وو، کنې ما هر کار کولای سواى او ښه په اخلاص مي د هر چا کار کوی، خو چې هرځای به وم په کور کي به چې وم، نو ټولو به دا راته ويل چې ته خو پيغله يې ولي دي پلار او مور نه ورکوي په تا خو يې غاړي بنديږي تا خو بايد ورکړي، ما به له ځان سره ويل چې زموږ څه حال دی په يوه کوله ډوډۍ پسي حيران يو او دوی څه غواړي، دوی به چې ماته دا خبري کولې نو زه به ډيره زهيرېدمه، خو موږ ډير مجبوره وو د هر چا خبري مي پرځان قبلولې که به يې هر څومره ترخې خبري راته کولې، ما به هيڅ هم نه ورته ويل چې تاسو نو زما له حاله څه خبرياست، خو د دوی خبري مي پرځان وړلې، ما به ويل چې دوی راڅخه خفه نسي، نو يوه ورځ د پخوا په شان د همسايگانو کور ته ورغلمه، دروازه چې مي ور خلاصه کړه، گورم چې په دروازه کي د هغه کور سړی ولاړ دی، ماته يې وويل څومره وځنډېدي زه دڅه وخت راهيسي درته منتظر وم.

زه ډيره وېرېدمه او ورته و مي ويل چې له مخي مي ليري سه، خوده راته وويل ولي ليري سم، زه خو مرسته او همکاري در سره

کوم له دې هره ورځ کاليو پرېمینځلو څخه دي خلاصوم، ما دا گمان وکړ لکه چې رښتیا هم مرسته راسره کوي، ذکات يا خيرات راکوي نوماته يې وويل چې راځه په ماپسي، زه هم ورپسې سومه د کور يوې خوني ته يې بوتلم چې هلته هيڅوک نه و، نو جيب ته يې لاس کې او لس زره افغانۍ يې را و ايستلې او راته وې ويل چې دومره زياتي پيسې همېشه درکوم، خو چې زما خبره ومنې.

ماورته وويل:

څه رقم خبره ده.

نو يې زما د عزت د غوښتلو طلب راڅخه وکړ. کله چې يې دا راته وويل نو مي پر سترگو توره شپه سوه او و مي ژړل چې ولي داسي راسره کوي. ته نه شرمېږې چې ماته د دغه کار وايې، له خپلي بڼې او کوچنيانو څخه دي و شرمېږه، څلور زامن او دوې لوراني يې درلودې، که هغه خبرسول نو به بيا څه کوي.

خوهغه ظالم راته وويل:

چې هغه نوڅه خبرېږي.

ماورته وويل:

چې دغه پيسې په خير او ذکات کې راکړه، ډيري دعاوي به درته کوم، خوهغه زما د دعا وو په کيسه کې نه وو، نفس او شيطان ورباندي زورکړی وو، ما ډيري زاری ورته وکړې چې ته زما عزت په دغه لسو زرو غواړې او زما ژوند را برباده وې، ته زما ژوند او راتلونکي ته نه گورې، خوزما هيڅ خبره اثر نه ورباندي کوي، ما چې به خپلي بې وزلي او خپلي بې کسی ته او بيا به مي د ده ظالم دالس زرو افغانيو ته وکتل، زه خو نو پيسو ته ډيره مجبوره ومه، نومي ورته وويل چې زه دې ته تياره يم چې خپل ټول ژوند راتلونکې او عزت پرتا د لسو زرو افغانيو په بدل کې

خرڅ کړم، نو د هغه ساعت په اړه به څه درته وه وایم چي څنگه پر ما تیر سو، نه یې زما معصومیت ته وکتله نه یې زما مجبوری ته وکتله، لکه وېرې لیوه ته چي په لاس ورغلې وم، هم هغسې یې زما عزت له خاورو سره خاوري کي او په اخیر کي یې راته وویل گوره چي څوک در خبر نسي او هیچاته ونه وایې.

ماورته وویل چاته به نه وایم خو الله (ج) ته به څه ځواب وایې، هغه خو در خبر سو، دا خبري مي د ژړا په حالت کي ورته وکړي، خو دا ویلو هم پرده ظالم هیڅ اثر نه کوی، نو پیسې یې راکړې او ځني راغلمه کورته، کورته چي راغلم، مورمي راته وویل ولي دومره وختي راغلې لوري، نن لکه چي د چا کره کارنه وو؟

نومي مورته مخکي له ځواب ورکولو دومره وژړل، دومره مي وژړل چي همسایگان راباندي خبر سول، زما ژړا چي مي مور ولیده هغې غریبي هم راسره وژړل، دا خو په دې نه وه خبره چي ما خپل عزت د لسو زرو افغانیو په بدل کي خرڅ کړی دی، ماته یې وویل:

څه وکړو له هري خوانه لاري راباندي بندي سوې، که هر څوک هر څه درته و وایي ته به یې زغمې، ته خو زمالور یې ته باید لویه سینه ولرې، زه په تافخر کوم، چي ستا په شاني لور لرم، ایا بیا گاونډیانو کوم پیغور درکړی دی؟

ماورته وویل:

چي یا مور کی! ماته هیچا پیغور نه دی راکړی او نه زه د چاد پیغور په کیسه کي یمه، نن مي مور کي داسي یو کار کړی دی، چي بینخي درته ویلای نسیم، ما نن د لسو زرو افغانیو په بدل کي خپل عزت، ژوند او راتلونکي پر یو وېرې لیوه قربان کړه، ما خپل عزت د خپلي بې وسی او غریبي له وجي قربان کړه، ما ستاسو نوم او نښان ته نن په سپکه سترگه

وکتل، زه نور د ژوند کولو حق نلرم، ما مړه کړې موري، زما پلار له دې حاله مه خبروه که خبر سو، زهره به يې وچوي، هغه خو دا پېغور نسي برداشت ولاي، دا خبره چي مي ورته وکړه نو بيا مو په دواړو دومره په زوره وژړل چه له حده واوښته، مور خوييخي مهربانه وي پر خپل اولاد يې يوه لحظه درد هم نه پيرزو کيږي، ماته يې وويل:

لوري په دې کي ته څه ملامته يې، دا خو ټول له مجبوري څخه تا کړي دي، دا خو تا له بې کسي څخه دا کار کړی دی، تا خو د خپل هوس لپاره خپل عزت نه دی قربان کړی، کوم وخت چي ټولي لاري بندي سي او يوې خواته د چا مخ نه اوږي، نوضرور به يو کار نه يو کار کوي، څوک چي مجبوره سي مړی کوي، غلاوي کوي، ته دي له پلاره څخه بيغمه اوسه، هغه زه پوهومه، موږ په تا فخر او افتخار کوو، چي تا زموږ لپاره خپل عزت قربان کړ، مور چي مي دا راته وويل نو يې بيا ژوند کولو ته اميدواره کړم او هغه نو يو ورځ وه چي راباندي تيره سوه، الله (ج) دي زما پر دښمن هم داسي ورځ نه ورولي، په ژوندکي مي هغه تر ټولو ورځو تر څه ورځ وه، پلار مي هم زما له کاره خبر سو، هغه هم لکه زما مور چي راته ويلي وه راته وويل، نو تر ډيره وخته پوري به زه هغه ظالم ته ورتلم پيسې به مي ځني اخيستلې او خپل عزت به مي باندي خرڅوی، ترڅو دا دی تردې ځا يه را ورسېدل، ايا په دې کار کولو کي زما گناه سته؟

زه نه د ميني کولو لايقه يم نه په زړه کي د چا د ميني د ساتلو، زه يوه فاحشه، بدکاره او بد نصيبه يم، اوس نو تاسي او خدای (ج) سره پرېږدم چي ايا زه په دې کار کولو کي ملامته يم؟ په دغه ويلو سره يې په زوره زوره وژړل، کله چي ما او احمد د زرغونې دا ترڅې خبري وا وریدلې نو موږ هم ورسره په ژړا سولو، دريو سره دومره وژړل

چي بيخي زيات ، وروسته له هغه نه ما په زړه کې وويل چي ولي به مي قسمت او تقدير داسي راسره کول ، ولي به مي مينه داسي کيده ، نو له دې بې وفا او ظالمي دنياگۍ څخه ډير په تنگ سومه ، چي کاشکي مړ وای دغه حالت خوبه نه راباندي راتلی او نه به مي دا حال ليدای ، خو هيڅ نه کيدل او د احمد په زړه نو نه وم خبر چي څه به يې په زړه کي وه او څه افسوز ، ارمان او فرياد به يې کوی ، پس له ډيره وخته ټول سره چپ وو ، چي زرغونې بيا وژړله او وويل :

زه تاسو ته ډيره ملامته يم ، ما ستاسو سره ډير ظلم کړی دی ، اوس که تاسي هره سزا را کوی زه يې د سر په سترگو منم زه ستاسو گنهگاره او مجريمه يم ، څوکه زه په دا کار کولو کي ملامته يم نو تاسي راته ويلای سئ ، ماچي هر کار کړی دی مجبوري راباندي کړی . دمستی او د هوسه مي دا کار نه دی کړی . تاسي راته و وياست چي که زما پرځای بل څوک وي داسي به وکړي که یا ؟

احمد چي د زرغونې دا حال او د اوښکو ډکي سترگي وليدلې نو ، ور ولاړ سو او په غيږ کي يې ټينگه ونيوله او ورته و يې ويل :

هر څوک داسي کوي لکه تا چي وکړل ، موږ وروسته له دې نه تا هيڅ نه ملامته وو او نه تاته کومه سزا در کوو ، خويوه دا خبره درته کوم چي تا اول موږ خبر کړي وای ، چه زه د پيسو له پاره مينه کوم ، نو موږ به ولي تا ته په زړه کي د ميني کور جوړ وئ ، موږ دي تباہ کړلو په اوږدي و سوځولو ، د نورو د ميني کولو دي بې برخي کړلو او هيڅ وخت مودانه غوښتل چي له بل چاسره مينه وکړو ، اوس چي دي تر دغه حاله را و رسولو چي دومره ډير غمونه ، دردونه ، تکليفونه ، خواری مو تيري کړلې او تر دا اوسه په همدې هيله او ارمان يو چي کله به ستا سره د يو ځای کيدو انتظار ختم او خوبونه به مو په رښتيا بدل سي ، که تا په اول

کي خبر کړي وای نو به دغه حالت ته هیڅ کله نه رسیدو، نه به غمونه وه نه به فکرونه او نه به له خپله تقدیره گیله من وو، یوه اوږده ساه یې وکښله او چپ سو.

زه پوه سومه چي ډیر خفه سو، نو دلاسا یې مې ورکوله او ورته ومي ویل خبره خو اوس تر دغه ځایه راغلې هیڅ په درد نه خوري زرغونې خو ټول حال راته و وایه، کور یې ودان اوس چي یې هم په رښتیا خبر کړلو، زه له دې نه نوره هیڅ گیله نه کوم، هرڅومره خوارۍ چي د دې له لاسه راباندي تیري سوي دي هغه ټولو ته یې نن ځواب ورکي، په خپله خوله یې وویل چي د مجبورۍ څخه مې دا کار کوی، هرڅه یې ومنل چي کړي مې دي، کنې دا د اوس زمانې نجوني خو بیخي ځانو ته ملائیکي وایي چي موږ خو داسي یو... زرغونې خو په خپله خوله اقرار وکي او هرڅه یې و منل له دې وروسته به دواړه د انډیوالۍ او دوستۍ لاس ورکوو او که چیرې مو کومه مرسته په وسه ورسره پوره وه ورسره کوو به یې، زه او ته دلته هم باید ځانونه نیک بخته وگڼو چي ما او تا یې په شرسره اخته نکړو، نه یې ستا طرف کوی او نه یې زما، ایا ما چي کومي خبري درته وکړې صحي دي که ته کوم بل نظر لرې نوراته و یې وایه؟ احمد راته وویل:

صحي ده زما هم دغه ستانظر خوښ دی، خو زما دغه نن شپه له زرغونې سره اخيري شپه ده زه وروسته له نن شپې څخه بیا نه ورسره وینمه او زما لخوا ورته اجازه ده چي له هرچا سره واده کوي و دي یې کړې زه کار نه په لرم او هره همکاري هم ورسره کومه، چي دا وایي زه هغسي ورسره کوم، نور نوڅه ورسره وکړم؟ زرغونې وویل:

نور څه نه درڅخه غواړم اوس هم خوشاله يم څه چې تاسي زما سره همکاري کوی او زما گناه مو را وبخښله دغه ماته هرڅه دي، ما خو تاسي له هر حاله څخه خبر کړ است، خو چې تاسي په ما نور څوک خبر نه کی، په حقیقت کې څومره بده خبره ده چې بیا ټول ښار بد راپسي وايي او هر چیرې به مي سترگي ټټي وي او يوه ځای ته به هم نه سم تللای او هر څوک به نفرت راڅخه کوي.

ما ورته وويل:

هېڅوک خپله مينه نه بدنانه وي او نه چا خپله مينه توهين کړې ده او اوس خو موږ ستا ملگري يو، که ښه مو در و نه رسيږي بد خو مو بيخي نه در رسيږي.

احمد هم ورته وويل:

خپله مينه هېچا نه ده بدنانه کړې ته بې غمه اوسه چې له دې راز به هېڅوک خبر نه سي او نه موږ څوک له دې راز خبروو، که کوم څوک له موږ څخه خبر سي دا هم زموږ بدناني ده ستا بدناني نه ده.

زرغونې وويل:

کور مو ودان زما سره مو ډير ښه کړي، زه ستاسو ښه هېڅکله نه سم هيرولای، ما ته خو مو هرڅه راکړي دي، تاسو ته دي خدای (ج) درکړي، اوس نو زه ځمکه تاسو دواړو ته چای پخوم.

موږ هم اجازه ورکړه او دا ولاړه په چایو پسي زه او احمد پاته سولو، احمد يوه سره ساه و ایسته، ما پوښتنه ځني وکړه چې بیا دي کوم څه په زړه سول؟

احمد وويل:

چې هېڅ هم نه دي راپه زړه سوي، خو دا ښه و سول چې د زرغونې له راز خبر سولو، يو متل دی چې په دریو شيانو باندي هر وخت

جنگ کيږي، لکه پیسې، مخکې او ښځه، که تا زه نه وای خبر کړی له دوستۍ به مو دوښمني سوې وای، زه ستا ښه په هیڅ ډول نه سم ادا کولای.

ما ورته وویل:

چې رښتیا هم داسې خو ده زه بیا له تانه ډیر خوشاله یم، که تا ما ته خپله کیسه نه وای کړې نو زه به د زرغونې د کارو څخه نه خبریدم، تا زه دې ته مجبوره کړمه چې په زرغونې پسي پوښتني وکړم او زه او ته دواړه نیک بخته یو چې دوښمني مو په دوستۍ بدله سوه.

احمد وویل:

دا راته و وایه چې ته له نن شپې څخه وروسته څه ورسره کوې، پرېږدې یې؟ ورته راځې؟ مینه ورسره کوې؟ نه یې ورسره کوې؟ څه کوې؟

ما ورته وویل:

پاکه مینه خو له نن شپې نه ختمه سوه او نه به د مینې په سترګه بیا ورته ګورم، دوستي ورسره کوم که کوم وخت رایاده سوه ورته راځمه او پوښتنه به باندي کوم یوازي یې نو چیرې پرېږدم، خو ته دا راته و وایه خپلو انډیوالانو ته څه وایې هغه خو هم ورته خواشیني دي هغه به څنګه راضي کړې، چې مازرغونه پرې ښوده؟

احمد وویل:

هغوی ته مي پلان جوړ کړی دی، چې ته او زه او هم د زرغونې د خاله زوی ټوله هلته سره یوځای وو، نو مو زرغونې ته وویل چه په موږ کي کوم یو ستا خوښ دی او له چا سره واده کوې؟

نو زرغونې خپل د خاله زوى انتخاب کړ او د خاله زوى يې ماته خپلې ټولې پيسې راکړې کومې چې ماور کړي وې، د خاله زوى يې ډير بنايسته، تعليم يافته او پيسه داره ځوان وو، موږ دواړه هم په هغه خوشاله وو او زرغونه مو په خوشالۍ ور وبخښله، ځکه تر موږ ډيره مينه هغه له زرغونې سره کوله او زرغونې هم له موږ نه زياته مينه د خاله د زوى سره کوله، که مې انډيوالانو نه راسره منل نو به بيا تا ور بنيم چې له تا پوښتنه وکړي او ته به هم همداسې ورته ووايې لکه ما چې ورته ويلې وي.

ما ورته وويل:

اوس د درواغو شاهيدي هم راباندي وايې.

احمد راته وويل:

چې څنگه يې کوې په جنگ او مينه کې هر څه جايز دي، خير دى زما لپاره دا يوه ناحقه شاهيدي هم ووايه، ځکه که هغوى خبر سول چې داسې کيسه ده او دوى پريښودل نو د ټول عمر لپاره به راڅخه خوابدي سي او بيا به راباندي خاندي او پيغور به راکوي چې ده خو هم مينه کول.

ما ورته وويل:

بيغمه اوسه ما له تا سره مسخرې کولې، دا خو ډير اسانه کار دى که هر څومره سخت کار وي زه يې درته کومه، ته له هر څه نه بېغمه اوسه زه هر څه درته سموم زه او ته خو دوستان سولو راځه چې دا دوستي په وروگلوې بدله کړو دا دى د وروگلوې لاس مې درته نيولى، غواړم چې زه ستا او ته زما ورور سې؟ احمد هم د وروگلوې لاس راکى، موږ خپل لاسونه لانه وه سره ايله کړي، چې زرغونه له چايو سره راغله او ويې ويل:

زما په نظر لکه چي د لاسونو زور سره معلوموی؟
 مونږ ورته وویل:
 چي يا د لاسونو زور نه معلوموو بلکې د ورور گلوی لاسونه مو
 سره ورکړل.

زرغونې وویل:
 دا خو ډیر ښه کار و سو، زه هم درباندي خوشاله سوم، د دې
 خوشالی په زیري کې به چاي درکړم.
 احمدوړته وویل:
 په چايو غاړه راباسې.
 ماوړته وویل:

د زرغونې خو جلا چای وي، هر څوک خو داسي چای نسي
 پخوالی، وروسته زرغونې موږ ته چای رواچولې او راته و یې ویل:
 تاسي دواړه دي د همېشه لپاره خوشاله و اوسې، خو زه له
 تاسو نه دا پوښتنه کوم، څنگه سره یو ځای سواست او څنگه دلته
 راغلاست دا عجب نه ده؟
 ماوړته وویل:

چي دا خوشتا د مینې زور وو، چي موږ یې سره یوځای کړو او
 تر تا پوري یې دلته را وستو او دښمني یې په ورور گلوی را بدله
 کړه، ستا دي کور ودان وي، موږ دي له دښمني څخه و ژغورلو.
 احمد هم ورته وویل:

چي رښتیا هم ما خو پرتا سر ایښی وو، ما به دا ویل چي که
 زرغونه زما څخه پرته له بل هر چا سره واده وکړي زه به هغه وژنم، که
 بندي کېږم، که اعدامېږم او که له وطنه ور کېږم، خو د ځان پروا مي نه
 کول ځکه چي هیله مي درلودله چي ته فقط اوفقط زما سې پر بل چا مي

نه پيرزو کېدې، خو هغه خوبونه مي رښتيا نه سول چي درته ليدلي مي
 وه، خير هر څه په اوبو لاهو سول، اوس يو څه رانږدې سه چي زړه مي
 درباندي تكيه سي، ځكه نن مي اخيري شپه ده درسره، بيا نه راځمه او
 نه بيا درسره وينم.

زرغونې ورته وويل:

چي داسي به نه راسره کوې، ما به يواځي هيڅکله هم نه
 پرېږدې، که په هفته کي نسې راتلای نو په مياشت کي خويوه شپه حتما
 راځه.

احمد ورته وويل:

فکر نه کوم چي بيا به درته راسم، نو يې د يو څو دقيقو لپاره
 زرغونه په غيږ کي ټينگه ونيول.

وروسته يې ورته وويل:

که وروسته له دې نه مړ هم سم هيڅ پروا نه کوي، شکر
 خدايه^(ج) چي خپله مينه مي په خپله سينه کي تر اوسه کلکه ساتلې وه او
 له دې نه وروسته به يې هم په خپله سينه کي ساتم.

وروسته يې زرغونې ته وويل:

ماته ځای را واچوه زه بيدېرم خوب راځي، تاسي پوه سه او

کار مو.

زرغونې هم ځای ور واچوی او احمد بيده سو، زه او زرغونه

پاته سولو.

ما په مسخره سره ورته وويل:

ماته خوب راغي ماته هم ځای را واچوه.

زرغونې و خندل او ويې ويل:

احمد ته خو خوب ورتلی چي بیده سو، ته خو بیخي نسې
راڅخه بیدېدلای.

ماورته وویل:

خوب راغی له خوب سره خونه کیري څه ورسره وکړم، ځای
راواچوه په ځای کي به خبري سره کوو.

زرغونې هم ماته ځای واچوی، زه په ځای کي پرېوتلم او
زرغونه مي له څنگ سره کښېنسته.

ماورته وویل:

چي ته هم دلته پرېوزه.

زرغونې وویل:

که درسره پرېوتلم خو ب به راسي، زه دي له څنگه سره
کښېنم او خبري درسره کوم.

ماورته وویل:

ښه نويو کیسه راته وکړه زه به درته غوږ سم.

زرغونې راته وویل:

احمد خو بیا نه راځي، ته خوبه حتماً راځې ما به یواځي نه
پرېږدې، په هفته کي یا په میاشت کي خو باید راسي.

ماورته وویل:

زه دي یواځي هیڅکله نه پرېږدم، خامخا پوښتنه درباندي

کوم ته بې غمه اوسه، تر سهاره پوري ښه خوږ بانډار وکړی، شپه مو په

خبرو باندي تیره کړه سهار لمر لانه وو را ختلی، چي احمد هم

راکښېنستی او وپي ویل:

تر اوسه نه یاست بیده سوي؟

ماورته وویل:

داغه دی چي همدا اوس راکښېښتو.

احمد راته وويل:

ما خطا باسې، ستاسو خوښه ده، زرغونې ته يې وويل:

زه نو درڅخه ځمه ما ته اجازه راکړه.

زرغونې ورته وويل:

چای خو وڅښه بيا ولاړه سه.

احمد بهانه ورته وکړه، چي نن مي له انډيوالانوسره وعده

کړې ده، چي چای به په دوکان کي يو ځای سره څښو. په همدې خاطر

ځمه کڼې ستا چای خو په ميلون ارزښتي، نو همدا يې ورته وويل او ولاړی.

زرغونې ما ته وويل:

زه ځمه چای تياروم خو چي ته ولاړه نه سې..

ما هم ورته وويل:

چي زه نه ځمه چای درسره څښمه بيا که تلم نو به ولاړ

سم، خوشتابې اجازه يې هيڅکله هم نه ځمه، چي ته خوشاله.

زرغونه وويل:

خوشاله يم چي پاته سې، زه ځمه دستي چای راوړم، نو

زرغونه ولاړه په چايو پسي، مور او پلار يې راغلل او زما څخه يې د احمد

پوښتنه وکړه، چي احمد څه سو خوابدی سو چي تللی دی؟

ما ورته وويل:

چي يا خوابدی نه وو خوشاله وو، زرغونې موږ ته ټوله کيسه

وکړه او له هر څه يې خبر کړو، ما چي دا کيسه نظر جان اکا اوښځي ته

يې وکړه دواړه شرمندې سول او هيڅ ږغ يې نه وکړی او نه يې بله پوښتنه

کړې ده. ما نظر جان اکا ته وويل:

چي تاسي دومره مجبوره واست نو به مو موږ پخوا لا خبرولو.

نظر جان اکا وويل:

دا کار زرغونې نه راسره خوښوی، چي موږ تاسو ته کیسه و کړو او له هر څه مو خبر کړو، موږ ته به چي زرغونې هر څه وويله موږ به هماغسي کول او موږ ته به يې ويل چي زه يې بيا خپله خبروم، تاسي يې له خبرولو خلاص یاست، هر مسئولیت يې زما په غاړه، هر څه که پيښ سول زه يې بيا مسئوله یم، نو موږ په همدې خاطر تاسو ته څه نه ويل، که نه ما په څو واري ورته ويلي دي چي که دوی خبر سي، سبا به لوی فساد ځني جوړ سي، خو زرغونې به ويله فساد به ماته جوړوي تاسو ته نه، نو موږ به هم زرغونه خپل کار ته پرېښوده، تر څو خپله زرغونې درته په خپله خوله کیسه وکړه او خدای (ع) دي وکړي چي زما څخه خفه نسي، اوس خو داسي وخت راغلی دی چي پیسې ونه لرې هيڅوک دي نه پېژني نه یوه گوله ډوډی څوک درکوي، موږ نه خپلوان لرو نه قریبان او نه هم د کومک کولو لپاره کوم داسي څوک چي زموږ پر بې وسی او مجبوری باندي يې زړه وسوځي او مرسته راسره وکړي، ما چي په خپلو لاسو د مانبام ډوډی پیدا کولای سواي، ما به هيڅ کله هم زرغونې ته دا اجازه نه وای ورکړې، ځکه دهیچا ضمیر دانسي منلای چي په داسي کار دي د چاله ژوند سره لوبي وکړي او خپله گټه دي ځني واخلي او بيا يې پر سپيره ډاگ پرېږدي، نو چي مجبوره نه وای هيڅکله هم داسي نه پېښيده، هيڅ نه کيده یوې خواته مومخ نه گرځیدی، کاشکي مو یو زوی درلودای چي یوه گوله ډوډی يې را پیدا کولای، نظر جان اکا وار په وار جدي کیدی او غوښتل يې چي له خپلې بې وسی څخه نور هم څه و وایي، نو زه يې په خبرو کي ور ولوېد مه ماورته وويل:

چي يا نظر جان اکا داسي نه ده دا هر څه تاسو له مجبوری څخه کړي دي، ته خوا مه بدوه مه چورت ووه هر څه به اسانه سي، نو مي

نظر جان اکا راضي کي چه غم مه کوه خدای (ع) خو مهربانه دی ناره به مو
 واورې، مور په همدې خبر وخته وو چې زرغونې چای راوړلې، چای مي
 له دوی سره و څښلې او ځني رخصت سوم، خپل کور ته راغلم تر یوه
 ساعته کور وم وروسته را و وتلم بازار ته، په لاره کي د زرغونې دا بې
 وسي او مجبوري را یاده سوه، په چورتو کي غرق سومه، چي څومره بې
 وسي او غریبي ورباندي راغلې ده څومره د غربت شپې ورباندي سبا
 سوي دي، زړه مي په کباب کباب سو او د دې هغه معصوميت هم را یاد
 سو چي هغه ظالم ته یې څومره زاری کړي وې، خو هغه یې خبري نه وې
 اوریدلي، افسوس افسوس مي له خولې و وتی چي خدایه (ع) کاشکي دي
 د دې دنیا ټوله ظالمان پر دې دنیا لا په اور سوځولي وای، کاشکي ټولو
 انسانانو مهربانه او د شفقت څخه ډک زړونه درلودلای، کاشکي هریو یو
 له بله قربانیدلای، کاشکي دي خدایه (ع) شیطان لعین پر دنیا نه وای
 پیدا کړی، ولي به دومره ظلم او ستم له چاسره کېدلای، خوله ځان سره
 مي وویل چي خدای تعالی (ع) په خپلو کارو ښه پوهیږي، له بازاره مي
 دکور سودا راوړه کور ته، په کور کي بیا د زرغونې مینه اود دې بې وسي
 رایاده سوه، نومي پر ځان درودونه چوپ کړل چي خدایه (ع) نور له هغې
 څخه صبر راکړه. په دې کي درې ورځي و وتلې چي ما احمد نه وولیدلی
 غوښتل مي چي ورسره ووينم، نو دوکان ته یې ورغلمه، احمد چي زه
 ولیدمه نو ډیر خوشاله سو، سترې مسې مو سره وکړه، په دوکان کي یې
 چای تیاري پر تې وې چای مي هم ورسره وڅښلې او د زرغونې بحث مي
 ورته را واخستی چي څنگه اوس دي په یادو کي درگړځي که دي هیره
 کړه؟

احمد راته وویل:

زما هميشه يوه خبره ده ، په هغه شپه مي درته وويل چي بيا
 يې هيڅ نه يادوم ، له هغې شپې راهيسته مي بيا دهغې نوم هم پر خوله نه
 دی اخیستی ، ښه اوس يې ته مه رايادوه .

بيا يې وويل :

نوې واوړه .

ما ورته وويل :

لکه چي نوی زیری دی ژر يې راته ووايه .

احمد راته وويل :

رښتيا هم چي نوی زیری دی ، ما ته خو زما کورنۍ زما د
 کوزدې له پاره ځای پيدا کړی دی ، ټول کار خلاص سوی هم دی سبا ته
 انشاالله زما ستن او تار راوړي او ته دي اوس لا خبر يې چي سبا شپې ته د
 ملگرو سره ورسې گوره چي پاته نه سې ، زما په خوشالۍ کي بايد ته هم
 گډون وکړې .

ما ورته وويل :

چي دا خو بيخي ډير ښه کار سوی دی خدای (ج) دي سره و
 رسوي ، زه ستاسو کورته حتماً درځمه ، که تا راته ويلي هم نه وای زه
 درتلم .

احمد راته وويل :

چي که که ښه کار دی ، نو ته هم دغه ښه کار وکړه .

ما ورته وويل :

رښتيا وايي ، وبه يې کړم خو زما څخه تا وار له مخه کی ، خير
 خدای (ج) مهربانه دی ، نو مي په دوکان کي مبارکي ورکړه ، چي اوس دي
 لا درمبارک وي .

احمد راته وويل :

کور دي ودان خدای دي (ع) ستا بخت هم خلاص
 کړي، خدای (ع) دي ستا په زړه یو ښه ځای په نصیب کړه.
 ماورته وویل:

رښتیا هم چي د نصیب خبري دي، خو په دې کي مو گټه سوه
 چي زرغونه مو په نصیب نه سوه.
 احمد راته وویل:

رښتیا هم کوم څوک چي مي د ځان لپاره خپل نصیب گڼلی
 وو هغه مي نصیب نسو او په خیر راته تمام سو، خیر پخواني یادونه به
 هیروو.

ماورته وویل:

داهم د الله (ع) یو احسان وو پر ما او تا چي له زرغوني څخه یې و
 ساتلو، ته اوس دا راته و وایه څه شي ته ضرورت سته، چي زه یې سره
 برابر کړم.

احمد راته وویل:

هیڅ شي ته ضرورت نسته هر څه برابر دي، بس چي ته
 راسې دا راته هر څه دي.

ما هم هغه ته وعده ورکړه چي خامخا درځم، وروسته تر
 هغه مي د احمد څخه رخصت واخستی او له دوکانه یې را و وتلم، سیده
 راغلم د یو گل فروش دوکان ته، یوه دانه ښایسته د غاړي گل مي د
 احمد د کوزدې د مبارکي لپاره او هم یوه کڅوړه چاکلیټ واخیستل او
 کورته مي له ځان سره رواړل، نو په دا سبا ماڅیگر ورغلمه د احمد کور
 ته، هلته مي احمد ولیدی د دوهم ځل لپاره مي بیا مبارکي ورکړه او گل
 مي هم په غاړه کي ور واچوی، چاکلیټ مي ورباندي وپاشل، بیا مي ورته
 وویل:

له خدايه (ع) هميشه خوشاله ژوند درته غواړم.

احمد هم مننه راڅخه وکړه، په رښتيا هم چي پيره ښه ميله
يې جوړه کړې وه ښه ډولونه او د ښايسته ځوانانو اتڼونه ول، ښه ډوډۍ
يې هم ټولو ميلمنوته ورکړه، د ډوډۍ ورکولو پر وخت ما غوښتل چي
مرسته ورسره وکړم، خو احمد پرې نه ښودم او ويل يې چي د مرستي
خلک پېر دي، نو ما هم دومره پېره ډوډۍ و خوړله چي توبه، وروسته له
ډوډۍ هم ميله تازه وه، پېر سات مي تير سو او د شپې ناوخته و چي له
احمد څخه مي د تللو رخصت واخستې.

احمد راته وويل:

خداي (ع) دي ستا د کوزدې شپه هم راباندي و ويني، چي
هرڅومره ژر کيږي ته هم بايد کوزده وکړې، د راتگه دي مننه، پير
خوشاله سوم چي راغلې.
ما ورته وويل:

چي يار هغه وي چي په ښه ورځ درسره خوشاله او په بده ورځ
درسره غمگين وي، ته خو زما ورور يې ولي به نه درته راتلمه، نو کور ته
راغلمه تر څلورو ورځو مي بيا حال نه وو باندي، يوه ورځ بيا بازار ته ولاړم
د احمد دوکان ته هم ور وگرځېدم هلته مي له احمد څخه د کوزدې په
باره کي پوښتنه وکړه چي څه حال دي دي. خوشاله يې؟
احمد راته وويل:

پېر خوشاله يم او پير ښه احساسوم، له خدايه (ع) راضي يم
خداي (ع) دي هر ځوان ته داسي ژوند ور په نصيب کړي، تر اوسه مي
واده نه دی کړی دومره خوشالي احساسوم چي په کالو کي نه ځاېرم، ښه
ته داراته ووايه ته ولي کوزده نه کوي؟
ما ورته وويل:

دا خو د نصیب کار دی، خدای (ج) خو مهربانه دی زما نصیب
به هم له کوزدې سره و سي، یاره هرڅه په نصیب پوري اړه لري.

احمد راته وویل:

خدای (ج) خو بیشکه چي مهربانه دی خو که ته هم یو څه
کوښښ وکړې، خدای (ج) خپلوبنده گانوته وایي تاسو حرکت کوی زه به
برکت کوم مگر د خیر پر لاره، حرکت کول پر موږ دي او برکت د
خدای (ج) له طرفه دی.

ما ورته وویل:

زه به هم له نن نه وروسته کوښښ کوم، دا یې زما ستا سره

وعدۀ.

احمد وویل:

وو نو چي کوښښ وکړې او هېر یې نکړې. ما هم اطمینان
ورکی چي ستا هره خبره منمه، د احمد له دوکانه راغلمه کور ته، کور
مي مور پوښتنه راڅخه وکړه چي ولي دومره ناوخته راغلې چیري تللی
وې؟

ما ورته وویل:

یو انډیوال مي کوزده کړې وه د هغه د مبارکی لپاره ورغلی

وم پوښتنه مي پر کول.

نو مور مي راته وویل:

زویه ستا هم د کوزدې کولو وخت دی، پلار دي هم راته
ویلي وه چي ته له ده سره مشوره وکړه، کچیري یې خپله یو ځای خوښ
کړی وي نو به په مرکه ور سو او که دي خپله ځای نه وي خوښ کړی بیا
به یې موږ درته و گورو، نو زویه که دي خپل د خوښي ځای وي او غواړې
یې نو موږ ته و وایه، چي سره وې رسوو.

ماهم له ځان سره وويل:

چي نور نو بس ده، تر څو پوري به د ليونو په شاني
گرځي، اوس دي لا د ځوانۍ وخت دی، نو يو فارسي بيت رايا د سوهغه
چي وايي:

لذت زندگي يازن بود يا دندنان

اگر اين دونه بود دنيا سرت زندان

له خپلي مور څخه ډير خوشاله سوم چي ماته يې دا وويل چي
که تا خپله يو ځای انتخاب کړی وي نو راته و وايه. بعضي پلرونه او
مورگاني ظالمان سته چي د چا خوښي ته نه گوري او نه پوښتنه ځني
کوي. چي ستا يو ځای خوښ دی نه دی. بس په خپله يې ور غواړي که
خوشاله وو که نه وو. بيا سر نه پسي گرځوي. د دې غم يې وي چي فقط
واده ورته وکړي او د دوی غاړي خلاصي سي نور يې د دې پروانه وي ور
سره چي په راتلونکي کي به مو اولاد خوشاله وي يا نه وي. دا خو هري
مور ته په کار ده چي د خپل اولاد د ټول ژوند خوشالي په نظر کي ونيسي
ځکه دا خو د ټول عمر کار وي. تلوار پکښي ضرور نه دی او نه د تلواري
کاردی.

نومي خپلي مور ته وويل:

صحي ده ما ته تر ماښامه وخت راکړه ماښامه تاسو ته خبر

درکوم.

مور مي هم راته وويل:

چي ماښام حتماً راته ووايه.

ماښام چي له ځان سره هر ځای خوښ کړم بيا خوند نه
راکوي، په زړه کي مي يو رقم وام پيداسي او وایم کيدای سي چي د
زرغونې په شان دا هم هغسي وي، هکي حيران پاته ومه چي څوک

انتخاب کړم، تر څو چي خپله د خاله لور مي خوښه کړه ځکه د هغې
خوی او کردار او هر څه راته معلوم وه، هغه مي ځان ته انتخاب کړه، چي
مور ته به وایم چي فرزانه مي خوښه ده، ځکه چي هر څوک باید د
خوښي ځای و کړي، په دې خاطر چي بیا نه بدلیږي نه خرڅیږي او نه چا
ته ورکول کیږي، د ټول عمر کار وي، که ور سره خوشاله وي، نو دنیا
درته جنت سوه او که ور سره خپه یا پرېشانه وي نو دنیا درباندي دوبرخ
سوه، ماښام مي مور بیا پوښتنه راڅخه وکړه چي کوم ځای دي انتخاب
کي؟

ما ورته وویل:

ستا خورزه مي انتخاب کړه.

ما چي کله فرزانه ور وښوده نو مور مي د ډیري خوشالي څخه

راته وویل:

فرزانه ښيې، دا خو بيخي ښه کار و سو ته نور بېغمه اوسه
سهار زه خپله ورځمه دا خو بيخي رسېدلی کار و بوله.

ما نو دوی پرېښودل او کاريې، سهار مي مور او پلار دواړه په
مرکه زما د خاله کور ته ورغلل، هغوی هم څه نه دي پکښي ويلي ورسره
هو کړې يې وه، نو يې زما ستن اوتار ځني راوړل، زه کور ومه په خونه کي
هلته خونې ته مي مور او پلار دواړه راغلل او مبارکي يې راکړه، کله چي
دوی مبارکي راکول نو زما ټول بدن په خولو لوند خيشت سو، يو قسم ته
ناولده حال راباندي راغلی چي بيخي سې زه احساس بيخي بيانه ولای نه
سم او تر تاثر لاندي هم راغلم، مور مي راته ويل:

زويه ډیر نیک بخته يې چي داسي ژر دي نصیب خلاص سو.

ماله خپل ځان سره وویل:

چي ستاسو په فکر زه نیک بخته یم خو له مانه به بل بد بخته
نه وي ، کاشکي مي د زرغونې پاکه مینه همداسي په نصیب سوې وای، نو
به زه هغه وخت نیک بخته وم ، دوی ته نو څه معلوم وه چي زما په زړه
کي کوم ارمان وو مخکي لا هم د خاوروسره خاوري سو، نور بحث مي
ورسره ونه کی، له کوره راو وتلمه ، راغلم سیده د احمد دوکان ته ، هغه
مي خبر کی چي زما نصیب هم خلاص سو ستا دعا قبوله سوه .

کله چي مي احمد ته دا وویل هغه دستي يوه خلطه چاکلیټ
راباندي وپاشل مبارکي يې راکړه او بې حده ډیر خوشاله سو، بیا مي د
مانښام د راتللو بلنه ورکړه چي د ملگرو سره راسه .

احمد راته وویل:

بیخي درځمه .

نو له احمده څخه راغلمه د زرغونې کور ته، زرغونه مي هم
خبره کړه او د مانښام لپاره مي بلنه ورکړه . هغه هم ډیره خوشاله سوه او
راته و یې ویل:

ښه سو چي ستا سو نصیبونه خلاص سول، احمد نا ځوانه خو
خبره کړې لانه یم .

ما ورته وویل:

چي وو دا خو ستا برکت وو که تا موږ ته ټول حال نه و
ویلی، نو تر اوسه به نه زما او نه هم د احمد نصیب خلاص سوی وای، ستا
په امید به دواړه ناست وو .

زرغونې وویل:

رښتیا هم دا ټول ظلم پر تاسو ما کړی دی ، کاشکي مي هغه
وخت خبر کړي واست .

ما ورته وویل:

چي پخواني يادونه پسي پرېږده، اوس يې مه را ياده
وه، ماښام له خيره ته او مور دي راشي .

زرغونې وويل:

چي که درغلو ستا مور به څه وايي چي داناولده څوک دي او
چا راغونښتي دي .

ما ورته وويل:

زما مور ستاغوندي شكي نه ده چي پر چاشک و کړي، چي
هر څومره ډيرې ښځې وي هغه خوشاليږي او نه د چا پوښتنه کوي چي
چا خبره کړې يې . زرغونې نه غوښتله چي راسي، خو ما ډيره مجبور
کړه چي که رانغلې بيا زه هم نه درته راځم، مور دي هم راوله او ته هم
راسه چي سات دي تير سي، نو يې را سره و منله چي حتماً درځم، د
زرغونې له کوره راغلم کورته، کور مي هم ټول خپلوان راغلي وه او ټولو
مبارکي راکړه او د ماښام د ډوډۍ او ميلې تصميم مي ونيوی، ماښام ته
ټول ميلمانه راغلل احمد هم د ملگرو سره راغلی وو، زه له ټولو سره
مصروف وم او هغه ملگرو کوم چي مبارکي نه وه راکړې هغو هم مبارکي
راکول، د ډوډۍ وخت شروع سو او د ټولو ميلمانو ښه عزت و سو، لنډه دا
چي تر يوولسو بجو پوري ميله تازه وه، وروسته تر هغه احمد د تللو
اجازه راڅخه و غوښته، چي ما ته اجازه راکه چي ولاړ سو. ما ورته وويل
دلته بيده سه اوس ډير ناوخته دی سهار به ولاړ سي.

احمد راته وويل:

ناوخته نه دی چي کورته ولاړسو ښه به وي، ما هم اجازه
ورکړه او دوی ولاړل، پاته ميلمانه چي و هغه هم ولاړل، زه نو تر

دوولسوجو پوري يواځي ومه، بيا يې کور ته ور و غوښتمه چي راسه، کور ته ور غلمه گوته يې را سره کړه او اجازه يې را کړه چي اوس خلاص يې او هر ځای چي دي زړه غواړي تللای سي. زه هم ډير سترې سوي وم نو د خوب لپاره مي ځای برابر کړ او بيده سوم. سهار ناوخته وو چي مور مي را کښېنولم او راته وويل:

په دغه شپه زوم ته له خوشالۍ خوب نه ور ځي او ته تر دغه وخته بيده يې.

ما ورته وويل:

په زومانو کي خو فرق وي.

بيا يې پوښتنه راڅخه وکړه ډير خوشاله معلومېږي په رښتيا هم خوشاله يې؟

ما ورته وويل:

ولي به نه يم خوشاله، ستا خور زه مي په نصيب سوه. دا د خوشالۍ ځای نه دی.

بيا يې راته وويل:

مازي ما خوشاله کوي خیر اوس کښېنه چای مي درته تيار کړي.

ما ورته وويل:

موري ستا له حقه به څه کوم، زه هم را کښېنستمه چای مي په کور کي و څښلې او د احمد پر خوا ور روان سوم، احمد نو دومره پر راگران سو چي زه به کوم وخت خلاص سوم نو حتماً به مي له احمد سره ليدل، هغه يو زړه شريکه د ښه خوی او ښه کردار خاوند وو، بيخي مي مينه ورسره پيدا سوه، دوکان ته يې ور غلمه دی هم په دوکان کي

وو، سترې مسې مو سره وکړه او بيا يې مبارکي راکړه، ما هم مننه ځني وکړه، بيا يې راته وويل:

انډيوالان مي غواړي چي مزارې شريفې ته سفر وکړو د کلي سرخ د ميلې له پاره، ما هم ورسره و منله چي ستا سو کار او ستاسو خوبه ده هر چيري چي ځي زه درته اماده يم، نو سبا له خيره سره ځو، ته هم راسره ولاړ سه کچيري وخت لري ښه سات به مو تير سي. ماورته وويل:

دا واري خو نسيم درسره تللای، په دې خاطر چي ډير کارونه لرم دا ځل مي تاسي معاف کړی بل وارته که هرځای تلاست حتماً درسره ځم.

احمد راته وويل:

کومه خبره نه ده صحي ده چي خلاص نه يې، نو موږ هم نور نه درته ټينگيږو.

نو مي له احمد او انډيوالانو سره د خدای پاماني وکړه، چي تاسو ته ښه سفر غواړم په خير ولاړ سي، خو هلته به ډيري دعاوي راته کوی، له دوی څخه را رخصت سوم.

احمد او ملگري يې په دا سهار روان سول د مزارې شريف پر لور، پوره اته ورځي ووتلې چي ما په دوی هيڅ حال او احوال نه درلودی او نه په خبروم چي څنگه به وي، په دا لسمه ورځ لس بجې به وې کور ناست وم، چي دروازه ډير په تلوار وټکېده، زه ور ولاړ سوم چي خدايه (ج) خير، دروازې ته چي ورغلم گورم چي احمد دی، ډير وار خطا وو او د مخ رنگ يې تغير کړی وو، سترې مسې مي ورسره وکړه چي خير خوبه وي ولي داسي وار خطا يې؟ څه کيسه ده څه پيښ سوې ده؟ احمد راته وويل:

غټه پېښه سوې ده ته راځه په هر څه به خبر سې .

ما ورته وويل:

اوس مي په خبر كړه .

احمد راته وويل:

سمع الله په حق رسيدلى دى .

زه ډير وار خطا سوم چي ولي او څنگه ؟

احمد وويل:

اوس يې د ويلو وخت نه دى، وروسته دي له هر څه

خبروم، اوس يې بايد دفن (پټ) كړو او د پټيدو غم يې و خورو .

زه هم ورسره روان سوم او راغلم د احمد د كلي مسجد ته، كه

گورم چي سمع الله پر چار پايي باندي پروت دى، سپينه روجايي باندي

هواره ده، روجايي مي د سمع الله د مخه ايسته كړه ، داسي تك ژړ سوې

و لكه نارنج، ډيره خوا مي باندي بده سوه غوښتل مي چي په زوره و

ژاړم، خو همت مي له لاسه ورنه كې ځان مي ټينگ كې، د سمع الله په

چورتو كي ورك ومه، چي د مسجد امام (ملا) يو سپين ږيرى امام

وو، زما پر اوږه يې لاس كښېښوى او راته و يې ويل:

ځوانه ! چي خداى (ج) په تقدير كي څه ليكلي وي هغه به

كيږي، هيڅ څوك يې په اراده كي تغير نسي را وستلاى او نه يې څوك

په كار كي مداخله كولاى سي، غم مه كوه د غم پرځاى دعا ورته

وكړه، درودونه باندي ووايه او د ده اروا ته يې وړ وبخښه، هم به خداى (ج)

درنه خوشاله وي هم د خداى رسول (ص)، مرگ خو حق دى هيڅوك

ژوندي نه پاته كيږي، د اسلام ستر پغمبر (ص) وايي، په تاسو كي دا دوه

كارونه د كافرانو دي، يو په يو قوم پسي بد ويل او بل په مړي پسي

ژړل، غمونه پرېږده راځي چي د مړي د غسل كار برابر كړو، زه هم د

مسجد د ملا خبرو متاثره کړم را ولاړ سوم ، چي رښتيا هم مرگ خو حق دی ، سمع الله مو په خلورو نفرو را واخستی غسل خانې ته ، دمسجد ملا غسل ورکړ او په کفن کي يې و پېچي او د سمع الله جنازه مو له مسجده راوړه هديرې ته ، په هديره کي مو لمونځ ورکړ او خاورو ته مو و سپاري ، وروسته بيا ما احمد او ملگري يې راوستل خپل کورته ، کورته چي راغلو پوره شپږ بجې وې ، دوی ډير ستړي او غمو ځپلي وه ، لومړی بيده سول ، تر څو ساعتو خوب وروسته بيا راکښېستل ، بيا مي له احمده پوښتنه وکړه ، چي اوس خو کيسه راته وکړه څنگه په حق ورسیدی ؟

احمد غريب راته وويل :

کله چي مو له دې ځايه حرکت وکړ ، ترهغه ځايه مو ډير سات تير وو او ډير خوشاله وو ښه منظرې ، ښاسته ځايونه او تاريخي ابدات مو ترهغه ځايه ليدل ، هلته نو دومره انسانان راغلي وه چي بيخي ځای نه وو ، د سخي صاحب^(۴) او هم د نورو ښه شخصيتونو زيارت مو هم وکړ ، بيخي ډير سات مو تير سو ، کله چي مو بيرته د کور پر خوا حرکت را وکړ ، تر سالنگه په ښه خوشالي را ورسيد و ، تر دريو ټولنو لا را تير سوو ، هلته هوا ډيره سړه وه واوره اوریده او ډيره پرته هم وه سړ کونه هم يخ سوي وه ، د موټرانو بيروبار ډير و . خلورم ټول ته چي را و رسيدو ، موټران په کتار ولاړ دي ، بيخي ترافیک جام دي ، موټر هم خپل موټر چي سراجو موټر راسره وو ، تر نورو موټرانو شاته و دروی ، لاره بنده وه پوره درې ساعته مو انتظار وکړ . تر څو د سمع الله نفس تنگ سو او له موټره راشوه سو .

ما ورته وويل :

چي چيري مه ځه داسي نه وي سره ورک سو ، دا خو ناولده ځای دی بيا به سره پيدا کولي نسو .

خو سمع الله راته وويل:

نفس مي بيخي تنگ سو، زه ځمه گورمه چي ولي لاره بنده ده
بیرته دستي راځم، دا يې موږ ته وويل او ولاړی، تر يوه ساعت لا ډیر
وخت تیر سو، چي د سمع الله درک معلوم نسو، موږ ټول ډیر وار خطا سوو
چي ولي دومره وځنډېدی، اخير ما له دا نورو ملگرو سره مشوره وکړه
چي زه به پسي ور سم، هغوی راته وويل:
داسي نه وي ته هم پسي ورک سې.
ماورته وويل:

يا زه نه ځنډېږم دستي راځمه. نو زه هم پسي ور روان سولم
تر ډیره ځايه راغلم، گورم چي ډیر خلک سره راټول سوي دي زه هم
ورغلمه د خلکو منځ ته، له يوه نه مي پوښتنه وکړه چي دا څه کيسه ده
چي دومره خلک سره راټول سوي دي؟
هغه راته وويل:

واوره راښویدلې ده، لاري يې بندي کړي دي او ډیر خلک هم
تر لاندي سوي دي، اوس دا نور خلک کوښښ کوي چي لاره خلاصه او
مړي له واوري څخه راوباسي.

ما ته چي يې د واوري د ښويدو وويل زړه مي په زوره زوره و
درېدی، ماويل داسي نه وي چي سمع الله پکښي کي وي نو به څه
کوم، نور هم مخته ورغلم هر څومره چي مي يوې خوا بله خوا کتل سمع
الله مي په سترگو نه سو، تر څو هغه خلکو ته ورغلم چي دا مړي يې له
واوري راکښل، ما هم له دوی سره مرسته شروع کړه او مړي مي
رايستل. درې مړي چي مو را و ايستل څلورم چي مونيمي را و
ايستی، خپله سمع الله دی ما چي سمع الله و لیدی نور په ځان نه يم
پوهیدلی چي څه په را و سوه، يو وخت وو چي پر سد راغلم خلکو لا لاره

نه ده خلاصه کړې او سمع الله يې له واورې څخه را کښلی وو او يو گونښه ځای يې ايښی وو يو چا پټو هم ورباندې اچولی وو، زه هلته پر هغه ځای هم ورته هکي حيران پاته سوم چې دا څه و سول، نو مي سمع الله هلته پر هغه ځای پرېښودی او راغلمه خپلو نورو ملگرو ته، هغوی ته مي وويل چې سمع الله خو تر واورې لاندې سوی او مړ سوی دی، راځی چې را يې وړو، ټولو راباندې وځندل چې مسخرې کوي، يو هم له موټره نه راکښته کيدی، زما خبرې درواغ وربکاره کېدې ډيره خوامي هم ورته شنه کېده. بيا مي ورته وويل چې رښتيا درته وایم، هغه تر واوره لاندې سوی دی، راځی چې را يې وړو، نور هم ډير مړي سوي دي لاره په داغه خاطر بنده ده، ما هغه خپله له واورې را وه ايستی، راځی چې هغه راوړو، ما چې دوی ته دا وويل، نو بيا دوی هم له موټره را شوه سول او سمع الله ته راغلو، دوی چې سمع الله وليدی داسې سول لکه يو چا چې ټک ورباندې کړی وي حيران پاته سول، ما ورته وويل:

حيران مه پاته کېږی، ژر يې در واخلي چې موټر ته يې و رسوو، بيا مونو په ټولو موټر ته راوړی، د موټر د شاه چوکۍ (سيټ) مو ورته هوار کی او دی مو پکښې کښېښودی، اوس نو د لارې د خلاصیدو انتظار یو، پوره اته ساعته لاره بنده وه او موږ ورته انتظار وو، وروسته بيا لاره خلاصه سوه او حرکت مو را وکی، راتلو راتلو تر څو کابل ته پر یوولسونیمو بجو را و رسېدو، وخت هم ډیر ناوخته وو، په دې خاطر د شپې یوولس نیمې بجې ډیر ناوخته وي، موږ نو یوه هم ډوډی نه وه خوړلې او نه مو څه څښلې وه اشتهاه نو د کمه وه په دا وخت کې، د خوابدۍ له خاطر هېڅ شئ خوند نه کوي، بيخي مو لوړه هیره وه او موټروان مونولده وو، هغه ته مي وړپام سو، چې دی غریب خو مو په لوړه مړکی، هغه ته مي وويل ته چې هر ځای ډوډی خوړې ويې خوره يا دي

هرشي ته زړه وي، زموږ خو اشتهاه نه ورته كيږي ته خو خپله ډوډۍ و خوره، موټروان هم يو هوټل ته ودریدې خپله ډوډي يې و خوړله او بيا مو حرکت را و کي، پوره دوولس نيمې بجې وې چې چوک ارغندی ته را و رسېدو، پر چوک يې و درولو، پوليسو اجازه نه راکول چې ولاړ سو، راته ويل يې په لاره کي خطر دی تاسو ته اوس اجازه نسته. ما ورته وويل:

زموږ سره مړی دی موږ خو له مستيه څخه نه ځو، که هغوی و درولو هم به څه راته ونه وايي، کورونه مو ډير ليري دي په دې خاطر چې لږ ژر و رسيږو، نو پو لیسو هم اجازه راکړه، چې که هر خطر په لاره کي درته پيښ سو، مسئوليت ستاسو دی، ځی نو په مخه مو ښه، بيا مو له هغه ځايه حرکت را و کي تر څو چې دلته را و رسېدو، دلته چې را و رسېدو د سهار شپږ بجې وې، ډير سترې او ستومانه وو. لومړی مو سمع الله خپل کور ته و رسوی، کور چې يې له سمع الله خبر سو، نو وير ورباندي گډ سو، ټول کور يې په ژړا سو، موږ يې ژړا نسوای زغملای نو له کوره يې را و وتلو او سمع الله مو هلته پرېښودی، تر درو ساعتونو وروسته مو له هغه ځايه څخه مسجد ته را وړی، وروسته تا ته راغلو او ته مو خبر کړې، دغه کيسه وه او داسي پيښه راته و سوه.

زما هم ډيره خوا ورباندي بده سوه، رښتيا هم چې د گور شپه نه پر کور كيږي، د چا چې ورځ پوره سي نو بيا په هيڅ وجه نه پاته كيږي، نو مي احمد او ملگرو ته ځايونه وا چول، چې تاسو خپل خوب پوره کي سهار به سره وينو، دوی هم بيده سول، سهار اووه بجې وې، چې ورته راغلم او زموږ له کوره را و وتو، راغلو مسجد ته د فاتحي لپاره د فاتحي مراسم هم ترماڅيگره پوري خلاص سول، نو احمد راته وويل چې ولاړ به سو د سمع الله زيارت به وکړو، د سمع الله وروڼه هم هلته

وه، هغوی هم ویله چي ور سو ښه به وي، نو ټول ورغلو زیارت ته زیارت
 مو وکی، د سمع الله وروڼو ښه ښایسته بیرغونه هم ورته جوړ کړي
 وه، ډیري کلمې یې باندې لیکلي وې، هغه یې هم د سمع الله پر شناختو
 څړولي وې، د ماښام تر اذانه پوري هلته وو، بیا له هغه ځایه راغلو د احمد
 کره، ډوډۍ مو هلته وخوړه وروسته له ډوډۍ څخه احمد وویل: چي زه
 سهار کندهار ته ځم تر څو د سمع الله د قبر له پاره ډبره جوړه کړم.

ما ورته وویل:

چي زه هم درسره ځم.

احمد راته وویل:

ته نو څه کوې، ولي ځان په عذابوې ته دلته کارونه لرې.

ما ورته وویل:

هیڅ کار نه لرم او نه په تکلیف کېږم.

احمد بیا وویل:

ستا کار دی چي راسره ځي نو سهار سره ملگري یو.

سهار مو ډیر وختي حرکت را وکی، زه او احمد سره ملگري

وو، په لاره کي مو ډیري خبري سره وکړې، بینځي په دا سفر نه یو
 پوهیدلي چي څنگه را ورسیدو. هلته په یو ټکسي موټر کي کښېښتو او
 د ډبرو د جوړولو دوکان ته ورغلو، هلته څو رقمه ډبري جوړیدې. په
 دواړو مو یوه ډبره خوښه کړه، عنوان موهم ورته انتخاب کئ او هغه ډبره
 جوړونکي هم عنوان ورباندې وکښی کوم چي موږ ورته ویلی وو، ډبره یې
 راته جوړه کړه او بیا بیرته راغلو، تر هر څه له مخه دواړه ورغلو د سمع
 قبر ته، دعا مو ورته وکړه او پر قبر مو ډبره کښېښوده، بیا احمد راته
 وویل، چي دنیا څومره بې وفا ده، موږ څو ټوله باندې خطایو او وایو چي
 دنیا نه بلکي انسانان بې وفا دي، خو په اصل کي دنیا بې وفا او فاني ده، له

هيچا سره يې وفانه ده کړې او نه يې کوي او نه يې پر چا زړه سوځي ، نه
 ځوان ته گوري نه کوچني ته ، نه خان ته گوري او نه مسکين ته ، که
 څوک ښه کوي نو د اخيرت لپاره دي ښه کوي ، ځکه دنيا خو د هيچا
 هيڅ شي ته نه گوري او نه يې پر چا زړه سوځي .

ما ورته وويل :

ته خورښتيا وايې هر څوک چي په دنيا کي ښه کوي نو د
 اخيرت غم دي خوري ، ځکه بيا په اخيرت کي چا ته نه پيسې په درد
 خوري نه نوم او نښان ، خو چي په درد چاته خوړل کيږي ، هغه د چا ښه
 عمل دی ، وروسته بيا راغلو خپلو خپلو کورو ته ، کور ته چي را ورسېدم
 گورم چي شين خالی خاله هم راغلې ده ، سترې مسې مي ورسره
 وکړه ، هغې پوښتنه راڅخه وکړه چي چيري تللي وې ؟

ما هم د سمع الله کيسه سرتريايه ټوله ورته وکړه .

شين خالی خاله راته وويل :

خدای (ع) دي ټول مسلمانان وبخښي ، کورنۍ ته دې خدای (ع)
 صبر جميل ور په برخه کړي ، دلته خو خاص د ځوانانو مرگ راغلی
 دی ، خو دا به هم د الله اراده سوې وي ، که زما په رقم سپين سري يا سپين
 بيري مړه سي خو د چا به دومره خوا نه ورباندي بديده ، خو د انسان په
 لاس نه دي نه څه کولای سي ، الله دي هغه ځوان وبخښي او زموږ دعاوي
 دي ور ورسېږي ، د شين خالی خاله هم خوا ورباندي بده سوه ، دا يې هم
 راته و ويل چي نن سهار زرغونه درپسي راغلې وه ، ډيره وار خطاء
 معلومېده ، ستا پوښتنه يې راڅخه وکړه ، چي که هر ځای وي ډير ضرور
 مي په کار دی که دي را پيدا کی ، نوزه نه سوم پوه چي څه به يې کولې ، د
 خندا په ډول يې راته و ويل چي مينه مو لکه چي نوره هم ستا د کوزدې

په کولو سره توده سوې ده، ولي دي نه کوله، هغه خوستاوپر وه او بيا دي پريښوده ولي؟

ما ورته وخنډل چي يا هغسي نه ده، زرغونه ډيره ښه نجلۍ ده، خو هغه يې پخوا لا پلار بل چاته ورکړې وه، زه اوس فقط دوستي ورسره لرم، په زړه کي دا تشويش راته پيدا سو، چي ضرور يوه کيسه خو پېښه ده. دستي په هغه ساعت را ولاړ سوم او د زرغونې کورته راغلم. گورم چي په کور کي يې يوازي د زرغوني مورده. دهغې څخه مي پوښتنه وکړه، چي خیر خو به وي چي زرغونه په ماپسي راغلې وه، او اوس چيري ده؟

د زرغونې مور راته وويل چي د زرغونې پلار تير ماښام ډير سخت په تکليف سو، نو مو هغه روغتون ته بوتلی، تر سهاره پوري سيرومان او پيچکاري ورچالنه وې، تر اوسه پوري يې فرق نه دی کړی، زه او زرغونه هم تر سهار ورته ويښي ناستي وو، سهار زرغونه په تا پسي درغله تر څو چي ته دلته په روغتون کي ورسره پاته سې، موږ ډير وار خطاء وو او نه مو څه کولای سواي، نه په څه باندي پوهيدو، ښه سو چي ته راغلې زه زرغونې دلته پرېښودم، چي ته پر کور اوسه زه به ورته پاته سم. نو دوی دواړه هلته په روغتون کي دي، که ته هم ورسې ښه به وي، زه هم له هغه ځايه راغلم روغتون ته، دوی مي په روغتون کي پيدا کړل، نظر جان اکا مي هلته وليدی دومره په تکليف وو چي بيخي زما زړه باندي کباب سو، سيرومان ورته چالان وه اکسيجن يې هم ورکړی وو، خبري يې نسواي کولای ييسده پروت وو، له زرغونې مي پوښتنه وکړه، چي څه مريضې ورته پېښه سوه؟
زرغونې راته وويل:

مانښام مخکي له ډوډۍ يې هم ساه بنده بنده کېده او پر سينه
يې لاس نيوی، ما اوبه ورته را واخيستې، اوبه يې و څښلې يو څه ارم
سو، وروسته تر ډوډۍ بيا ډير په عذاب سو، بيخي يې ساه نسوای
اخيستلای او پر زړه يې لاس ايښی وو، دا يې ويل چي زړه مي زړه مي، ما
دا گمان وکړ چي مړ سو ډيره وار خطاء سومه، په هغه نيمه شپه کي مي
روغتون ته راروستی، ستاسو کره نسوای در تللای چي خبر کړی مي
واي، اوس يې د مانښام راهستي نه خبره کړې ده او نه يې څه ويلي
دي، په دغه خيال دی لکه وينې چي يې.

ماورته وويل:

خدای (ج) به هرڅه اسانه کړي. په دغه وخت کي يو ډاکټر
راغی، يوه نسخه يې ليکلې وه چي دا دوا ته ضرورت دی ورته رايې
وړی، ما هغه نسخه له ډاکټر څخه را واخسته او له بازاره مي هغه دوا
ورته راوړل کومه چي ډاکټر راته په نسخه کي ليکلې وه، هغه دوا يې
ورکړه خو هيڅ فايده يې نه ورته رسیده، تر څو چي ډاکټرانو راته وويل
چي علاج يې نه کيږي، که يې هر ځای ته يو سی، د ژوند اخيري شپې
يې دي، تر څلورو ورځو پوري بيچاره نظر جان اکا ډير په تکليف تيري
کړې، په دا پنځمه ورځ د مانښام پر اتوبجو يې ساه وخته او د ژوند
اخيري شپه يې سوه، زرغونې ژړاوي ورباندي شروع کړې، خو د روغتون
ډاکټرانو دلاسا يې ورکوله، مگر هغې يې پر خبرو هيڅ غوږ هم نه
نيوی، ځکه پلار يې د هغې له پاره يولوی غر وو او دې به دا ويل کاشکي
يې زه پر ځای مړه سوې وای.

ماورته وويل:

ته اوس ژړا پرېږده، درځه چي کورته يې يوسو، د روغتون
ډاکټرانو هم زموږ سره امبولانس واستوی او د زرغوني تر کوره يې را و

رسولوو، دغه شپه يې پر خپل کور وکړه، سهار مو وختي جنازه مسجد ته راوړه، په ټولو مسجدو کې مو اعلانونه وکړل، دقبر لپاره مو هم خلک واستول او زه راغلم په احمدپسي هغه مې په خبر کې، چې نظر جان اکا وفات سوی دی. هغه هم راسره روان سو او مسجد ته راغلو او له مسجد ه مو جنازه را واخسته تر هديرې پوري، قبر يې تيار سوی وو، لمونځ مو ورکې، او وروسته مو خاورو ته و سپاری، يو ساعت لا هم هلته معطله سوو، بيا ما احمد ته وويل:

زه به ورسم د زرغونې کورته او له دوی سره به و اوسم، ته راسره ځي.

احمد خپل جيب ته لاس کې، له جيبه يې شل زره افغانۍ را وکښلې ماته يې راکړې چې دا ورکړه، خو زه نه سم درسره تللای. ما هم له احمده پيسې را واخستې او د زرغونې کورته راغلم، گورم چې زرغونه په غمو کې داسي غرقه وه، دونه ډيره خوايې بده وه چې بيخي يې ماته پام سوی هم نه دی، ورېغ مې کړل چې زرغونې خو د زرغونې هيڅ نه راپام کيږي، د دوهم ځل لپاره مې بيا ورېغ کړل زرغونې.

دا وار يې راته پام سو او راته و يې ويل:

آ! څه وايي.

ماورته وويل:

په څه چورتو کې ورکه سوې.

هغې راته وويل:

بيخي نه پوهېږم، چه په کوم چورت کې ومه، چيري يم، چيري اوسېدمه، چير ته تلمه، سر مې نه خلاصیږي، خو دومره پوهېږم، چې خدای (ج) مې له سره څخه اسمان ليري کې، پر ما ډير

غمونه، خواری، تکلیفونه او هر سخت راغلی دی، خو تر ټولو دغه د پلار
مړینه پیره گرانه راته تمامه سوه، هر څه چي مي درلودل هغه راڅخه
ولاړل، بيخي له ژونده څخه بېزاره يم.

ماورته وويل:

دومره ژر هم مه نا امیده کېږه، که ته دومره غمونه او
اندېښنې وکړې، نو ځان ته دي تاوان دی، ستا په غمو او اندېښنو خو
بیرته نه را ژوندی کېږي، صبر کوه خدای (ج) به درباندي مهربانه
سي، وسواس مه کوه ځکه وسواس کولو ته دي شیطان هڅوي او له
خدایه (ج) دي ناراضه کوي، که ته دومره پر ځان فشار را ولې، نو مور خو
دي بیا بيخي پر ځان فشار راولي، د هغې په خاطر له دې کارونو او
چورتونو څخه لاس واخله، مرگ خو حق دی، هيڅوک هم ژوندي نه پاته
کېږي، که انس دی که جن، هر ژوندی جسم باعث د مرگ گرځي، نه زه
پاته کېږم نه ته پاته کېږې، ټول مړه کېږو او پر مرگ باور لرو، دا خبري
مي ورته وکړې او له جيبه مي د احمد پيسې او زما سره هم يو څه وې را
وکښې او هغې ته مي ورکړې او ورته و مي ويل:

زه وږی يم که کوم څه پاته وي نو راته تيار يې کړه، زرغونه
هم ولاړه سوه هگی يې را ماتي کړې، هغه يې راوړې نو ما زرغونه او مور
يې هم راسره شریک کړله په ډوډۍ خوړلو باندي مو پيل وکړ او په ټولو
مو يوځای په خوند و خوړه، دوی مي بيخي چورتوته نه دي پرايښي، چي
و ژاړي يا غم زور ورباندي وکړي، شپه مو په دغه رقم سره تيره
کړه، سهار مو د نظر جان اکا فاتحه هم واخسته، ختم مو هم پسي و کی، تر
يوې هفتې پوري زه د زرغونې سره د شپې او ورځې ومه، اخير ته د
زرغونې مور راته وويل:

تاته نوره اجازه ده اوس موږ يواځي پرېږده، ته به تر څو پوري
راسره په تكليف يې، ته هم خپل كور لرې، د غومره وخت چي دي
راسره تيركي لادي كور ودان، خداي (ج) دي خير دركړي.

ماورته وويل:

تاسو زه څنگه يواځي پرېښودلای سم، ما ته د خپل كور له
خوا هيڅ مشكل نسته، زما د كور له خوا تاسو هيڅ غم مه كوی.

بيا زرغونې راته وويل:

موږ مي رښتيا وايي، اوس هم ډير راسره سرگردانه
سوي، ستا دا احسان به زه ټول عمر در ادا نه كړم.

ماورته وويل:

دا خبري خو مه كوه، څه مي درسره كړي دي، ما خو وعده
درسره كړې ده، چي په هر مشكل كي درسره ولاړيم.

زرغونې وويل:

څه به لا راسره كوي، څه دي نه دي راسره كړي، ستا او د
احمد ښه به زه ټول عمر هيرنكړم.

ماورته وويل:

مخامخ د چا صفت كول ښه نه وي، ښه نو چي تاسو راته
واياست نو به ولاړ سم، نو مي خداي پاماني ورسره وكړه او له كوره يې را
و وتلم، پوره لس دوولس شپې و سوي چي نه وم ورغلي، نويوه ورځ مي
ځان بيكاره كي او ورغلمه.

دستي زرغونې راته وويل:

چيري يې د انځر گله، بيخي ورك ورك يې، موږ خو دي هير
كړي يو.

ماورته وويل:

رښتيا هم چي ډير درته ملامت یم، وار مي نه جوړیدی چي
درته راسم یو کار نه یو کار به راته پیدا سو، ډیره بخښنه غواړم.
زرغونې و ویل:

هسي مسخري مي درسره کولې، ښه سو چي راغلې موږ هم
ديغ سوي وو، بيخي مونفس حتی، دا اوس دستي ستا دراتلو له مخه يوه
مرکه هم راته راغلې وه، مورمي ورته و ویل: چي موږ پر دې حال
یو، تاسي اوس ولاړ سی موږ به مشوره وکړو.
هغوی ویل: تاسي مشوره وکړی موږ به انشاءالله په يوه هفته
کي بیرته درته راځو، دوی خواران نوزما له عمله څه خبر دي، چي ما څه
نه دي کړي.

ما ورته و ویل: چي تا هیڅ هم نه دي کړي، ته به خپل
تیرسوی ژوند په ذهن کي لا هم نه در گرځوې، چي تیر سو هغه هیر
سو، په تا خو هغوی نه دي خبر او نه درباندي خبریږي او که درباندي
خبر هم سول، ته به یې نه ورسره منې او نه زه دا کیسه چاته کوم او نه یې
په خوله راوړم، د احمد له طرفه هم خاطر جمعه اوسه چي هیچا ته به نه
وايې او که څوک خبرهم سول نو موږ به ورته پښمانه سو، چي دا هسي
تور ور باندي لگیدلی دی، نو که ما دوست گڼې او زما منې نو دغي مرکې
ته ځواب مه ورکوه، ځکه اوس خوته هم یواځي یې او مور دي هم یواځي
ده، که له ځان او مور سره دي ښه کوې نو زما خبره و منه اودا دوستي له
لاسه مه ورکوه، ژوند یې ملگري نه تیریري، له فکرونو به خلاصه سې، له
وام او ترس څخه به خلاصه سې، له یواځیتوب څخه به خلاصه سې، له
غمو څخه به خلاصه سې، له ناروا څخه به خلاصه سې، که هوس ده هم
بالا بس ده، خدای (ج) به دي ژوند ور سره خوشاله کړي تل به خوشاله
یې، اوس خو دي پلار نسته او مور به دي هم ستا سره اوسي، تا ته الله (ج)

داسي حسن او ښايست درکړی، چي لیوني به هم درته
 څاریږي، هیڅکله به څوک له دې رازه خبر نه سي او که خبر هم سول نه
 به یې مني، بیامي د زرغونې مورته هم وویل: چي ته ورته و وایه چي په
 دې کار راضي سي.

مور یې هم ورته وویل: دا چي دوی هم درسره همکاري کوي
 او درباندي خوشاله دي نو ته څه غواړې او د چا پروا لرې لوري، زه هم
 خوشالېږم چي ستا ژوند خوشاله او برابر وي، ټول عمر به زه نه یم
 درسره، یوه ورځ نه یوه ورځ به مړه یم، بیا به بینځي یواځي سي او د کمک
 لپاره به څوک نه لرې، اوس زه هرڅه درسره کولای سم، زما دعا همیشه
 در سره مل ده او زما خبره به پر مخکې نه غورځوې لوري، بیا ورته
 احساساتي سوه، چي که دي دا مرکه قبوله نه کړه، خپلې شیدي نه
 درېڅنښم.

زرغونې چي د مور دا جدي حالت ولیدی، نو یې ورته و
 ویل: زه دي ستا پښو ته صدقه سم، ستا هري بلاته دي و درېږم
 موري، ستا هره فیصله ماته منظور او قبول ده، که مي ټول عمر په سره اور
 هم تیر سي، زه یې ستا له وجي قلوبم، دا خو زما د ژوند د ښه کیدو خبره
 ده، که ته راته و وایې چي ځان سره اورته واچوه، زه یې د سر په سترگو
 منم او اورته لوېږم، بلکل زما ستا فیصله قبوله ده، زما اختیار ستا وو او
 ستا دی.

ما چي د زرغونې له خولې څخه دا خبري وا ورېدې ډیر
 خوشاله سوم، چي د مور او زما خبره یې و منله، نو مي د زرغونې مور ته و
 ویل: چي مرکه بیا څه وخت راځي؟
 هغې راته وویل:
 چي کیدای سي په دا یوه هفته کي راسي.

ماورته وويل:

چي تاته يې کور معلوم دی؟

هغې راته وويل:

هو کور يې رامعلوم دی.

ماورته وويل:

د پخوانيو خلکو متل دی، چي پر بنو تلوار او پر بدو تامل، هر
خونه چي دا کار ژر سره رسيږي دغومره بهتر دی، نو مي د زرغونې مور
ور واستوله چي هسي وړسي او دا دوستي سره ورسوي، چي موږ دوستي
درسره کوو، نو هغه غريبه هم دوستي را ولاړه سوه او ورغله، ما او زرغونه
يواځي سره پاته سولو، ورته ويل مي: چي که دا دوستي سره ورسېده
ډير به ښه سي او زه به ډير درڅخه خوشاله سم، دا به دي پر ما يولوی
احسان وي.

زرغونې راته وويل:

که داسي وي نو احسان به مي نه هيروي.

ماورته وويل:

بيخي يې نه هېروم، تر دريو ساعتو پوري ما او زرغونې خبري
کولاي او مور يې هم راغله، ماته يې تبريکي راکړه، چي کار سره و
رسېدی او زموږ دوستي يې قبوله کړه، صبا ته له خيره سره راځي ستن
او تار وږي.

زه ډير خوشاله سوم نو مي د زرغونې مور ته وويل:

دا چي پر مادي دا زيری و کی، نو د ستن او تار ټول مصرف زه
کوم هغه هم ستا د زيري په بدل کي، دوستي را ولاړ سوم بازار ته راغلم او
ټول هغه شيان کوم چي ضروری وه هغه مي ورته راوړل، چي دا سبا ته
تيار کړی ترڅو چي مو دوستان راځي، بيا مي له دوی څخه رخصت را

واخستی او ورته و مي ويل چي زه بيا سبا راځمه، راغلمه کور ته او د سبا په انتظار وم، په رښتيا هم چي دا شپه له خوشالي څخه راباندي اوږده سوه، سهار لس بجې وې چي ورغلمه، لومړی مي د زرغونې مور وليده چي ډيره خوشاله مالومیده، پوښتنه مي ځني وکړه، چي کار سره و رسېدی؟

هغې راته وويل:

چي هو کار په خير سره و رسېدی، ستن او تار يې يو وړل، کله چي يې دا خبره راته وکړه نو بيخي بې حده خوشاله سوم، نو مي ورته وويل:

چي ښه سو دا کار هم سره و رسېدی، چيري ده زرغونه؟
هغې راته و ويل: په خپله خونه کي ده، ته چي راغلې نو له شرمه ننوتله خونې ته.

زه هم خونې ته پسي ورغلم، زرغونې له شرمه څخه راته کتلای نسوای، نو مي ورته وويل:

چي اوس زما څخه هم شرمېږي، کله نا کله شرم هم د خوشالي سبب گرځي، تا ته دي ستا خوشالي مبارک وي، مبارکي چي مي ورکړه، نو مي د اخيري ځل لپاره په غيږ کي ټينگه و نيول او ورته و مي ويل:

چي زما خبري په ياد لره، پخوانۍ کيسې له ذهنه وباسه، نه ما ته پېژندلې او نه تا زه پېژندلم، پس له نن څخه د خوشالي، سوکالۍ او نيکمرغۍ ژوند او اوږد عمر در ته غواړم.

۰۱-۰۳-۱۳۸۶

پاي

Y _____ Y

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library